

**A Kúria
Nemzetközi Kapcsolatok és Európai Jogi Irodájának
Hírlevele**

**2018. szeptember 30.
IX. évfolyam 9. szám**

EURÓPAI UNIÓS JOGI KÖZLEMÉNYEK..... 3

KÖZZÉTETT ELŐZETES DÖNTÉSHOZATAL IRÁNTI KÉRELMEK.....	3
BÜNTETŐ ÜGYSZAK.....	3
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK.....	5
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK	21
POLGÁRI ÜGYSZAK	25
GAZDASÁGI ÜGYSZAK.....	27
ELŐZETES DÖNTÉSHOZATAL TÁRGYÁBAN KÖZZÉTETT HATÁROZATOK.....	33
BÜNTETŐ ÜGYSZAK.....	33
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK.....	34
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK	43
POLGÁRI ÜGYSZAK	45
GAZDASÁGI ÜGYSZAK	48
EGYÉB, MAGYAR VONATKOZÁSÚ ÜGYEK AZ EURÓPAI BÍRÓSÁG ELŐTT	50
A KÚRIA UNIÓS JOGI TÁRGYÚ HATÁROZATAI	51
BÜNTETŐ ÜGYSZAK.....	51
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK.....	51
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK	51
POLGÁRI ÜGYSZAK	51
GAZDASÁGI ÜGYSZAK	51

EMBERI JOGI KÖZLEMÉNYEK..... 55

AZ EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGÁNAK MAGYAR VONATKOZÁSÚ ÍTÉLETEI	55
AZ EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGÁNAK KIEMELTEN FONTOS ÍTÉLETEI	56
A KÚRIA EMBERI JOGI VONATKOZÁSÚ IRÁNYMUTATÁSAI	57
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK.....	57
A KÚRIA EMBERI JOGI VONATKOZÁSÚ HATÁROZATAI	57
BÜNTETŐ ÜGYSZAK.....	57
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZAK.....	57
MUNKAÜGYI ÜGYSZAK	57
POLGÁRI ÜGYSZAK	57
GAZDASÁGI ÜGYSZAK	57

Európai uniós jogi közlemények

Közzétett előzetes döntéshozatal iránti kérelmek

Büntető ügyszak

13. A Landesverwaltungsgericht Steiermark (Ausztria) által 2018. május 2-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-297/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

Úgy kell-e értelmezni az Európai Unió Alapjogi Chartája 49. cikkének (3) bekezdését, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely a gondatlanságból elkövetett jogsértések esetére korlátlanul magas pénzbírságot, különösen magas minimális büntetési tételt, és a pénzbírság helyébe lépő többéves szabálysértési elzárást ír elő?

14. A Rechtbank Amsterdam (Hollandia) által 2018. május 8-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-314/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni a 2002/584/IB kerethatározat 1. cikkének (3) bekezdését és 5. cikkének 3. pontját, valamint a 2008/909/IB kerethatározat 1. cikkének a) és b) pontját, 3. cikkének (3) és (4) bekezdését és 25. cikkét, hogy a kibocsátó tagállam kibocsátó államként olyan esetben, amelyben a végrehajtó tagállam saját állampolgárának büntetőeljárás lefolytatása céljából történő átadását ahhoz a 2002/584/IB kerethatározat 5. cikkének 3. pontjában említett garanciához kötötte, hogy az érintett személyt – meghallgatása után – visszazállítják a végrehajtó tagállamba, hogy ott töltsen le a kibocsátó tagállamban esetlegesen rá kiszabott szabadságvesztés-büntetést vagy szabadságelvonással járó intézkedést, az érintett személyt – a szabadságvesztés-büntetést kiszabó vagy szabadságelvonással járó intézkedést alkalmazó ítélet jogerőre emelkedését követően – csak akkor köteles ténylegesen visszazállítani, ha „az összes többi eljárás [– például egy vagyonelkobzásra irányuló eljárás – jogerősen] lezárult azon bűncselekménnyel kapcsolatban, amely miatt az átadást kérték?

2) Úgy kell-e értelmezni a 2008/909/IB kerethatározat 25. cikkét, hogy az a tagállam, amely a 2002/584/IB kerethatározat 5. cikkének 3. pontjában említett garancia alapján adta át saját állampolgárát, végrehajtó államként az e személlyel szemben hozott ítélet elismerése és végrehajtása során – a 2008/909/IB kerethatározat 8. cikkének (2) bekezdésétől eltérve – megvizsgálhatja, hogy az e személyre kiszabott, szabadságelvonással járó büntetés megfelel-e annak a büntetésnek, amelyet a végrehajtó államban az érintett cselekmény miatt kiszabtak volna, és a kiszabott, szabadságelvonással járó büntetést – szükség esetén – megfelelően átalakíthatja?

15. A Sofijski gradski sad (Bulgária) által 2018. május 23-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-335/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: bolgár

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni az 1889/2005 európai parlamenti és tanácsi rendelet 4. cikkének (2) bekezdését, hogy az lehetővé teszi az olyan nemzeti szabályozást, amely a biztosítási intézkedéssel érintett, az Európai Unió külső határán átvitt, nem szabályszerűen bejelentett pénzüsszeg automatikus

elkobzását már az összeg bejelentésének hiánya miatt előírja anélkül, hogy az elkobzásra az összeg eredetének megállapításához szükség lenne?

2) Úgy kell-e értelmezni az 1889/2005 európai parlamenti és tanácsi rendelet 9. cikkének (1) bekezdését, hogy az lehetővé teszi az olyan nemzeti szabályozást, amely az első kérdésben említett bűncselekményre öt évig terjedő szabadságvesztés vagy a bűncselekmény tárgya értékének ötödét kitevő összegű pénzbüntetés terhe mellett előírja a bűncselekmény tárgyának kötelező elkobzását anélkül, hogy a be nem jelentett összeg eredete lényeges lenne?

16. Az Apelativen sad Sofia (Bulgária) által 2018. május 23-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-336/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: bolgár

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni az 1889/2005 európai parlamenti és tanácsi rendelet 4. cikkének (2) bekezdését, amely szerint a be nem jelentett pénzösszeg a nemzeti joggal összhangban lefoglalható, hogy az megengedi az összeg automatikus elkobzását a bejelentés hiányának következményeként anélkül, hogy az összeg eredetének vizsgálatára sor kerülne, vagy úgy kell értelmezni, hogy csak az összeg ideiglenes biztosítását engedi meg az eredetnek a hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóság általi vizsgálatáig? Összhangban van-e a Nakazatelen kodeks (büntető törvénykönyv) 251. cikkének (2) bekezdése a rendelet 4. cikkének (2) bekezdésében előírt lehetőséggel?

2) Az első kérdésre adandó választól függően: úgy kell-e értelmezni az 1889/2005 európai parlamenti és tanácsi rendelet 9. cikkének (1) bekezdését, hogy az nem tesz lehetővé olyan nemzeti szabályozást, amely előírja a 3. cikk szerinti bejelentési kötelezettség megsértésére a szabadságvesztés vagy pénzbüntetés, valamint a be nem jelentett összegnek az eredet vizsgálata nélkül való elkobzása szankciók halmazában történő kiszabását? Összhangban áll-e az NK 251. cikke (1) bekezdésének és 251. cikke (2) bekezdésének egyidejű alkalmazása – azaz az NK 251. cikkének (1) bekezdésében előírt büntetés kiszabása és a vád tárgyává tett, az NK 251. cikkének (1) bekezdése szerinti bűncselekmény tárgyát képező összegnek a marasztalásból következő elkobzása az NPK 251. cikkének (2) bekezdéséből eredő kötelezettségnek megfelelően – az 1889/2005 rendelet 9. cikkének (1) bekezdésével, amely hatékony, visszatartó erejű és a jogsértéssel és a társadalomra nézve az abból származó veszéllyel megfelelő arányban álló szankciókat követel meg a rendelet 3. cikkéből eredő bejelentési kötelezettség megsértésére?

17. A Spetsializiran nakazatelen sad (Bulgária) által 2018. május 31-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-377/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: bolgár

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

Megfelel-e a 2016/343 irányelv (16) preambulumbekzdésének első mondatával és (17) preambulumbekzdésével összefüggésben értelmezett 4. cikke (1) bekezdése első mondatának az a nemzeti ítélkezési gyakorlat, amely előírja, hogy (egy büntetőeljárás keretében kötött) valamely vádalku szövege a szóban forgó bűncselekmény elkövetőiként ne csupán a bűnösségét az említett bűncselekményre vonatkozóan beismerő és e vádalkut kötő vádlottra utaljon, hanem a többi, e vádalkuban részt nem vevő és bűnösségét be nem ismerő vádlottra is, akikkel szemben az ügy a büntetőeljárás általános szabályai szerint zajlik, de akik beleegyeztek, hogy az előbbi vádlott megkösse a vádalkut?

158. A Hoge Raad der Nederlanden (Hollandia) által 2018. április 11-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-249/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1. Úgy kell-e értelmezni a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló 2913/92/EGK tanácsi rendelet 78. cikkét, hogy egy nyilatkozattevő a könyvelésbe vétel keretében, hivatkozással a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló 2913/92/EGK tanácsi rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló 2454/93/EGK bizottsági rendelet 147. cikke (1) bekezdésének második francia bekezdésére, a vámtartozás csökkentése érdekében utólag alacsonyabb ügyleti árat választhat az importált árukra?

2. a) A Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló 2913/92/EGK tanácsi rendelet 221. cikke (3) bekezdésének alkalmazásában az uniós jogba tartozó kérdés-e annak az időpontnak a meghatározása, ameddig a vámtartozás adósával közölni kell a tartozás összegét?

b) Amennyiben a 2a. kérdésre a válasz igenlő, úgy kell-e a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló 2913/92/EGK tanácsi rendelet 221. cikkének (3) bekezdését értelmezni, hogy az adósnak az ott említett közlést három éven belül meg kell kapnia, vagy elegendő, ha a közlést e határidőben megküldték az adósnak?

159. A Rechtbank Noord-Holland (Hollandia) által 2018. április 12-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-251/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Érvényes-e az 501/2013 végrehajtási rendelet a Kelani Cycles gyártót/exportort érintő részében?

2) Érvényes-e az 501/2013 végrehajtási rendelet a Creative Cycles gyártót/exportort érintő részében?

160. A Verfassungsgerichtshof (Belgium) által 2018. április 13-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-264/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Összeegyeztethető-e „a közbeszerzésről és a 2004/18/EK irányelv hatályaon kívül helyezéséről” szóló, 2014. február 26-i 2014/24/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv 10. cikkének c) pontja és 10. cikke d) pontjának i., ii. és v. alpontja az – adott esetben a szubszidiaritás elvével és az Európa Unió működéséről szóló szerződés 49. és 56. cikkével összefüggésben értelmezett – egyenlőség elvével annyiban, amennyiben az említett rendelkezésekben megjelölt szolgáltatások ki vannak zárva az említett irányelvben foglalt, a szolgáltatásnyújtásra irányuló közbeszerzési szerződések odaítélése során a teljes körű versenyt és a szabad mozgást garantáló közbeszerzési szabályok alkalmazásából?

161. A Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litvánia) által 2018. április 17-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-265/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: litván

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 282–292. cikkét, hogy a jelen ügyben foglaltakhoz hasonló helyzetben, amelyben egyazon ügylet keretében értékesítenek két vagyontárgyat, azonban a 2006/112/EK irányelv

287. cikkében (és a nemzeti jog ennek megfelelő rendelkezésében) meghatározott éves árbevételi összeghatárt (a tevékenységi volument) kizárólag az említett vagyontárgyak egyikének értékesítése haladta meg, az adóalany (eladó) köteles többek között a hozzáadottérték-adót

1) az ügylet teljes értékére (mindkét vagyontárgy értékesítésének ellenértékére) megállapítani és megfizetni, vagy

2) ezt kizárólag az ügyletnek a fent említett összeghatárt (tevékenységi volument) meghaladó részére (a vagyontárgyak egyike értékesítésének ellenértékére) köteles megtenni?

162. A Raad van State (Hollandia) által 2018. április 19-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-269/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Amennyiben a nemzetközi védelem iránti kérelmet a menekültügyi hatóság a nemzetközi védelem megadására és visszavonására vonatkozó közös eljárásokról szóló, 2013. június 26-i 2013/32/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (átdolgozás) 46. cikke (6) bekezdésének a) pontja értelmében nyilvánvalóan megalapozatlanként elutasítja, és az ezzel szemben a bíróságon benyújtott jogorvoslati kérelem a nemzeti jog szerint nem bír automatikus felfüggesztő hatállyal: úgy kell-e értelmezni ebben az esetben az irányelv 46. cikkének (8) bekezdését, hogy az ideiglenes intézkedés iránti kérelem pusztá benyújtása azt eredményezi, hogy a kérelmező tartózkodása a tagállam területén már nem jogellenes a harmadik országok illegálisan tartózkodó állampolgárainak visszatérésével kapcsolatban a tagállamokban használt közös normákról és eljárásokról szóló, 2008. december 16-i 2008/115/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 3. cikke értelmében, ezért a nemzetközi védelmet kérelmezők befogadására vonatkozó szabályok megállapításáról szóló, 2013. június 26-i 2013/33/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (átdolgozás) hatálya alá tartozik?

2) Van-e jelentősége az 1. kérdés megválaszolása szempontjából annak, hogy a nemzeti jog – a visszaküldés tilalmára tekintettel – nem teszi lehetővé a kérelmező kiutasítását azt megelőzően, hogy egy bíróság kérelemre arról döntené, hogy azzal nem kell megvárni a nemzetközi védelem iránti kérelem elutasításával szembeni jogorvoslat elbírálását?

163. A Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litvánia) által 2018. április 25-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-285/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: litván

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) A jelen ügy körülményei között a 2004/18 irányelv vagy a 2014/24 irányelv hatálya alá tartozik-e az „in house” ügylet, ha a vitatott „in house” ügylet megkötésére irányuló eljárások, többek között a közigazgatási eljárás, akkor indultak meg, amikor a 2004/18 irányelv még hatályban volt, de a szerződés megkötésére 2016. május 19-én került sor, amikor a 2004/18 irányelv már nem volt hatályban?

2) Feltéve, hogy az „in house” ügylet a 2004/18 irányelv hatálya alá tartozik:

a) A Bíróság Teckal ítéletére (C-107/98), Jean Auroux és társai ítéletére (C-220/05), ANAV-ítéletére (C-410/04) és egyéb ítéleteire tekintettel úgy kell-e értelmezni különösen az irányelv 1. cikke (2) bekezdésének a) pontját, hogy az „in house ügylet” fogalma az uniós jog hatálya alá tartozik, és hogy e fogalom tartalmára és alkalmazására nem gyakorol hatást a tagállamok nemzeti joga többek között az ilyen ügyletek megkötésére vonatkozó olyan korlátozások révén, mint amilyen például az a feltétel, hogy a közbeszerzési szerződések nem képesek biztosítani a nyújtandó szolgáltatások minőségét, elérhetőségét és folyamatosságát?

b) Az előző kérdésre adandó nemleges válasz esetén, vagyis ha az „in house ügylet” fogalma részben vagy egészben a tagállamok jogának hatálya alá tartozik, úgy kell-e értelmezni a 2004/18 irányelv fent

említett rendelkezését, hogy a tagállamok mérlegelési jogkörrel rendelkeznek az „in house” ügyletek megkötésére vonatkozó (az uniós jogban és a Bíróság e jogot értelmező ítélkezési gyakorlatában foglaltakat meghaladó) korlátozások vagy további feltételek bevezetését illetően, de e mérlegelési jogkört csak konkrét és egyértelmű pozitív közbeszerzési jogi rendelkezések útján gyakorolhatják?

3) Feltéve, hogy az „in house” ügylet a 2014/24 irányelv hatálya alá tartozik:

a) A Bíróság Teckal ítéletére (C-107/98), Jean Auroux és társai ítéletére (C-220/05), ANAV-ítéletére (C-410/04) és egyéb ítéleteire tekintettel úgy kell-e értelmezni különösen az irányelv 1. cikke (4) bekezdésének és 12. cikkének, valamint a Charta 36. cikkének rendelkezéseit – együttesen vagy külön-külön –, hogy az „in house ügylet” fogalma az uniós jog hatálya alá tartozik, és hogy e fogalom tartalmára és alkalmazására nem gyakorol hatást a tagállamok nemzeti joga többek között az ilyen ügyletek megkötésére vonatkozó olyan korlátozások révén, mint amilyen például az a feltétel, hogy a közbeszerzési szerződések nem képesek biztosítani a nyújtandó szolgáltatások minőségét, elérhetőségét és folyamatosságát?

b) Az előző kérdésre adandó nemleges válasz esetén, vagyis ha az „in house ügylet” fogalma részben vagy egészben a tagállamok jogának hatálya alá tartozik, úgy kell-e értelmezni a 2014/24 irányelv 12. cikkének rendelkezéseit, hogy a tagállamok mérlegelési jogkörrel rendelkeznek az „in house” ügyletek megkötésére vonatkozó (az uniós jogban és a Bíróság e jogot értelmező ítélkezési gyakorlatában foglaltakat meghaladó) korlátozások vagy további feltételek bevezetését illetően, de e mérlegelési jogkört csak konkrét és egyértelmű pozitív közbeszerzési jogi rendelkezések útján gyakorolhatják?

4) Függetlenül attól, hogy melyik irányelv alkalmazandó a vitatott „in house” ügyletre, úgy kell-e értelmezni a közbeszerzési beszállítókkal szembeni egyenlő és megkülönböztetésmentes bánásmód és az átláthatóság elvét (a 2004/18 irányelv 2. cikke és a 2014/24 irányelv 18. cikke), az állampolgárság alapján történő megkülönböztetés általános tilalmát (EUMSZ 18. cikk), a letelepedés szabadságát (EUMSZ 49. cikk), a szolgáltatásnyújtás szabadságát (EUMSZ 56. cikk), a kizárólagos jogok vállalkozások részére történő biztosításának lehetőségét (EUMSZ 106. cikk), valamint a Bíróság ítélkezési gyakorlatát (Teckal ítélet, ANAV-ítélet, Sea ítélet, Undis Servizi ítélet és egyéb ítéletek), hogy az ajánlatkérő szerv és a tőle jogilag elkülönült jogalany által megkötött „in house” ügylet, ha az ajánlatkérő szerv olyan ellenőrzést gyakorol e jogalany felett, amely hasonló ahhoz az ellenőrzéshez, amelyet saját szervezeti egységei felett gyakorol, és ha e jogalany a tevékenységének lényeges részét az ajánlatkérő szerv javára végzi, önmagában jogszerű, többek között nem sérti a többi gazdasági szereplő tisztességes versenyhez való jogát, nem jelent hátrányos megkülönböztetést e többi szereplővel szemben, és nem biztosít előnyöket az „in house” ügyletet megkötő ellenőrzött jogalanynak?

164. A Hoge Raad der Nederlanden (Hollandia) által 2018. április 25-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-288/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Úgy kell-e értelmezni a Kombinált Nomenklátúra (2007. január 1. és 2013. október 25. között hatályos szövegváltozatának) a 8528 51 00 és 8528 59 40 vámtarifaszámait, hogy a folyadékkristályos képernyővel (LCD) ellátott síkképernyők, amelyeket automatikus adatfeldolgozó gépből származó információk és az automatikus adatfeldolgozó géptől eltérő forrásból származó összetett videojelek visszaadására szántak és gyártottak, a speciális monitor egyéb objektív jellemzőitől és tulajdonságaitól függetlenül a KN 8528 59 40 vámtarifaszám alá sorolandók be, amennyiben méretüknél, súlyuknál és funkcionalitásuknál fogva nem alkalmasak a kis távolságról történő munkavégzésre?

Van-e jelentősége e tekintetben annak, hogy a képernyő felhasználója (az olvasó), és azon személy, aki az automatikus adatfeldolgozó gépben az adatokat feldolgozza és/vagy oda beviszi, ugyanaz a személy-e?

165. A Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Belgium) által 2018. május 4-én

benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-302/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

- 1) Úgy kell-e értelmezni a 2003/109/EK irányelv 5. cikke (1) bekezdésének a) pontját, amely (többek között) úgy rendelkezik, hogy a harmadik ország állampolgárának a huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező jogállás megszerzéséhez bizonyítania kell, hogy maga és eltartott családtagjai számára „rendelkezik” stabil és rendszeres jövedelemforrásokkal, amelyek elegendők önmaga és családtagjai eltartására anélkül, hogy az érintett tagállam szociális segélyezési rendszerére szorulnának, hogy ezen a harmadik ország állampolgárának csak a „saját jövedelemforrását” kell érteni?
- 2) Vagy elegendő-e ezzel kapcsolatban, hogy a jövedelemforrások a harmadik ország állampolgárának a rendelkezésére állnak, e jövedelemforrások eredetére vonatkozóan támasztott bármilyen követelmény nélkül, így e jövedelemforrásokat a harmadik ország állampolgára számára következésképpen valamely családtag vagy egyéb harmadik személyek is rendelkezésre bocsáthatják?
- 3) Az utóbbi kérdésre adott igenlő válasz esetén, elegendő-e ebben az esetben valamely harmadik személy által vállalt költségviselési kötelezettség, amellyel e harmadik személy annak biztosítására kötelezi magát, hogy az a kérelmező, aki a huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező jogállás megadását kérelmezi, „maga és az általa eltartott családtagjai számára stabil, rendszeres és elegendő forrásokkal rendelkezik, így a hatóságoknak nem kell viselniük e költségeket”, annak bizonyítása céljából, hogy a kérelmező rendelkezik jövedelemforrásokkal a 2003/109/EK irányelv 5. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében?

166. A Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel (Belgium) által 2018. május 11-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-318/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

- 1) Úgy kell-e értelmezni a 2016. január 11-i európai bizottsági határozat (SA.37667) 2. cikkének (2) bekezdését, amely szerint „[a]z (1) bekezdésben leírt visszatérítést követően a kedvezményezettek által még vissza nem fizetett[,] [a Belgium által a Tekelec International BVBA-nak biztosított, a 2009-es, 2010-es, 2011-es és 2012-es üzleti évre vonatkozó, a belga adóhatóság feltételes adómegállapító határozatokért felelős hivatalának 2008. július 1-jei határozatával jóváhagyott, az úgynevezett »többletnyereség« adómentessége formájában nyújtott, jogellenesnek nyilvánított támogatási intézkedésen alapuló] összegeket az a vállalatcsoport fizeti vissza, amelyhez a kedvezményezett tartozik”, hogy a támogatás kedvezményezettjének (a Tekelec International BVBA-nak) egy új vállalatcsoport (az Oracle-csoport) általi – a (2009-es, 2010-es, 2011-es és 2012-es üzleti évekre vonatkozó) támogatási intézkedés befejeződését követő és a támogatási intézkedés megengedhetőségének Európai Bizottság általi (a 2013. december 19-i levéllel megindított) vizsgálatának kezdetét megelőző – (2013. június 10-én történt) átvétele esetén „a vállalatcsoport [...], amelyhez a kedvezményezett tartozik”, a vevő vállalatcsoportja lesz, vagy az eladó vállalatcsoportja marad?
- 2) Amennyiben az első kérdésre adandó válasz, függetlenül a jogellenesnek nyilvánított támogatási intézkedés (gazdasági vagy adózási) jellegétől, attól a kérdéstől függ, hogy az átvételi ár a piacnak megfelelő volt-e, azaz az eladó vállalatcsoportja marad a kedvezményezett, ha az átvételi ár a piacnak megfelelő, különösen ha az említett támogatási intézkedés értéke az átvételi árba beépítésre került, illetve a vevő vállalatcsoportja lesz a kedvezményezett, ha az átvételi ár a piaci ár alatti, konkrétan, ha az említett támogatási intézkedés értéke az átvételi árba nem vagy nem teljesen került beépítésre, kit terhel a bizonyítási teher a jogellenesnek nyilvánított támogatási intézkedésnek a vevő vállalatcsoportjától vagy annak egy részétől való visszakövetelése esetén: az új vállalatcsoportnak vagy annak az igényérvényesítéssel érintett részének kell bizonyítania, hogy az átvételi ár a piacnak megfelelő volt, vagy a visszakövetelő szervnek, a belga államnak kell bizonyítania, hogy az átvételi ár a piaci ár alatt volt?

3) Amennyiben ezzel szemben az első kérdésre adandó válasz a kérdéses támogatási intézkedés adóügyi jellege miatt nem függ attól a kérdéstől, hogy az átvételi ár a piacnak megfelelő-e, mi alapján kell eldönteni, hogy az átvétel révén melyik „vállalatcsoport [az], amelyhez a kedvezményezett tartozik”?

167. A Tribunale Amministrativo per il Lazio (Olaszország) által 2018. május 14-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-322/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: olasz

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Alkalmazni kell-e az 1370/2007/EK rendelet 5. cikkének (2) bekezdését. (különösen, ami a belső gazdasági szereplő pályázatokon extra moenia való részvételének – a b) és d) pontban foglalt – tilalmát illeti) az e rendelet hatályba lépését megelőző időszakban odaítélt szerződésekre is?

2) Visszavezethető-e absztrakt módon – a rendelet értelmében vett és az „in house” közbeszerzés intézményével kapcsolatban kialakult ítélkezési gyakorlattal esetlegesen analógiát mutató célra tekintettel – a „belső szolgáltatói” minősége az olyan közjogi jogalanynak, amelynek javára az állami hatóság a helyi közlekedési szolgáltatásra irányuló szerződést közvetlen módon ítélte oda, amennyiben e jogalany szervezeti és ellenőrzési szempontból az állami hatósághoz közvetlenül kapcsolódik és annak tőkéjével (teljes egészében vagy más közjogi szervezetekkel együtt részesedésének megfelelő arányban) maga az állam rendelkezik?

3) Az 1370/2007/EK rendelet szabályozási körébe tartozó szolgáltatások közvetlen odaítélése esetén az a tény, hogy az említett állami hatóság a szerződés odaítélését követően a szóban forgó szolgáltatásokra irányuló szervezési hatáskörökkel felruházott olyan közigazgatási szervezetet hoz létre (oly módon, hogy a koncessziós jogosultsággal egyébiránt továbbra is kizárólag az állam rendelkezhet), amely egyáltalán nem gyakorol „hasonló ellenőrzést” a szolgáltatási szerződést közvetlenül elnyerő jogalany felett, alkalmas-e arra, hogy a szóban forgó odaítélést kivonhassa a rendelet 5. cikkének (2) bekezdésében foglalt szabályozás hatálya alól?

4) A közvetlenül odaítélt szerződésnek a 2039. december 3 ig tartó harmincéves (az 1370/2007/EK rendelet hatályba lépésének napjától folyó) időtartamot meghaladó eredeti lejáratú idejéből mindenképpen az következik-e, hogy az odaítélés nem felel meg a rendelet 8. cikkének (3) bekezdésével összefüggésben értelmezett 5. cikke szerinti elveknek, vagy az említett szabálytalanságot – minden jogi szempontból – automatikusan orvosoltnak kell tekinteni e harmincéves időtartamnak a „törvényen alapuló” közvetett módon történő csökkentése révén (8. cikk (3) bekezdésének második mondata)?

168. A Consiglio di Stato (Olaszország) által 2018. május 15-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-324/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: olasz

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Ellentétes-e az uniós joggal, különösen a közbeszerzésről szóló 2014/24/EU irányelv 57. cikkének (4) bekezdésével, továbbá az irányelv (101) preambulumbekkezdésével, valamint az arányosság és az egyenlő bánásmód elvével a szóban forgóhoz hasonló nemzeti szabályozás, amely miután a gazdasági szereplő kötelező kizárásának eseteként határozza meg a „súlyos szakmai köteleességszegést”, kimondja, hogy ha a súlyos szakmai köteleességszegés a közbeszerzési szerződés határidő előtti felmondásához vezetett, a gazdasági szereplő csak akkor zárható ki, ha a felmondást bíróság előtt nem vitatták, vagy ha azt a bíróság jogerősen helyben hagyta?

169. Az Augstākā tiesa (Lettország) által 2018. május 17-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-329/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: lett

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni a [2006/112/EK] irányelv 168. cikkének a) pontját – a 178/2002/EK rendeletnek az élelmiszerbiztonság biztosítására irányuló céljára tekintettel (amely cél többek között az élelmiszerek nyomon követhetőségének biztosításával valósul meg) –, hogy azzal nem ellentétes az előzetesen felszámított adó levonásának egy olyan esetben történő megtagadása, amikor az élelmiszerláncban részt vevő adóalany a szerződéses partnerének kiválasztása során (a szokásos kereskedelmi gyakorlatokon túlmenően) nem járt el nagyobb gondossággal, ami lényegében abban áll, hogy ellenőrzéseket kell lefolytatni a szerződéses partnerrel kapcsolatban, azonban ezzel egyidejűleg ellenőrizte az élelmiszerek minőségét, és ezáltal teljesítette a 178/2002 rendelet célját?

2) Kötelezi-e a 852/2004 rendelet 6. cikkében és a 882/2004 rendelet 31. cikkében előírt, az élelmiszeripari vállalkozás nyilvántartásba vételével kapcsolatos, a 2006/112/EK irányelv 168. cikkének a) pontja alapján értelmezett követelmény az e vállalkozással szerződést kötő felet arra, hogy annak nyilvántartásba vételét ellenőrizze, és ez az ellenőrzés releváns-e annak meghatározása tekintetében, hogy ez a fél a vonatkozó ügylet sajátosságait figyelembe véve tudta-e vagy tudnia kellett volna-e azt, hogy egy fiktív vállalkozással kötött ügyletben vesz részt?

170. A Consiglio di Stato (Olaszország) által 2018. május 23-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-333/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: olasz

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Értelmezhető e ügy a 2007. december 11-i 2007/66/EK irányelvvel módosított, az árubeszerzésre és az építési beruházásra irányuló közbeszerzési szerződések odaítélésével kapcsolatos jogorvoslati eljárás alkalmazására vonatkozó törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések összehangolásáról szóló, 1989. december 21-i 89/665/EGK tanácsi irányelv 1. cikke (1) bekezdésének harmadik francia bekezdése és (3) bekezdése, hogy abban az esetben, ha a közbeszerzési eljárásban egynél több vállalkozás vett részt, és azokat nem idézték a bíróság elé, (és az általuk tett ajánlatokat nem támadták meg), a bíróság a tagállamoknak biztosított eljárási autonómia alapján – továbbra is köteles értékelni az azon ajánlattevő alapkeresetében foglalt érdekek valóságát, aki ellen a megalapozottnak ítélt viszontkereset irányul, a jogrend által a rendelkezésére bocsátott eljárási eszközöket használva, és ezáltal összhangba hozva ezen szubjektív álláspont védelmét a fél kérelmére (a polgári perrendtartás 112. cikke), a megállapított érdekek bizonyítására (a polgári törvénykönyv 2697. cikke), valamint a res iudicata szubjektív korlátaira vonatkozó alapvető nemzeti elvekkel, amely utóbbi csak az eljárás felei között következik be, és nem érintheti a jogvitában részt nem vevő személyeket (a polgári törvénykönyv 2909. cikke)?

171. A Consiglio di Stato (Olaszország) által 2018. május 23-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelmek (C-337/18., C-338/18. és C-339/18. sz. ügyek)¹

Az eljárás nyelve: olasz

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni az európai uniós jogot a bemutatott, az alapeljárás tárgyát képezőhöz hasonló esetben, hogy egy tagállami jogszabályi rendelkezés ellentétes a 3950/92/EGK rendelet 2. cikke (2) bekezdésének harmadik albekezdésével, ez azzal a következménnyel jár, hogy a termelők nem kötelesek a kiegészítő illetéket megfizetni az e rendeletben meghatározott körülmények fennállása esetén?

¹ A megjelölt ügyekben feltett kérdések megegyeznek.

2) Az alapeljárás tárgyát képezőhöz hasonló, bemutatott esetben úgy kell-e értelmezni az európai uniós jogot és különösen a bizalomvédelem általános elvét, hogy ez utóbbi nem alkalmazható azon személyek esetében, akik teljesítettek egy tagállam által előírt kötelezettséget, és e kötelezettség teljesítésének előnyeiből részesültek, amennyiben ez a kötelezettség az uniós joggal ellentétesnek bizonyul?

3) Az az alapeljárás tárgyát képezőhöz hasonló esetben ellentétes-e a 2001. július 9-i 1392/2001/EK rendelet 9. cikkével, valamint az „elsőbbségi kategória” uniós jogi fogalmával az Olasz Köztársaság által elfogadott 157/2004. sz. decreto legge (rendelet törvény) 2. cikkének (3) bekezdésében foglalthoz hasonló olyan tagállami rendelkezés, amely a többletként felszámított kiegészítő illeték visszafizetésére az ütemezés és a visszafizetési módok tekintetében különböző eljárásokat ír elő, megkülönböztetve az uniós joggal ellentétes nemzeti rendelkezés tiszteletben tartásában bízó termelőket az e rendelkezést tiszteletben nem tartó termelőktől?

172. A Raad van State (Hollandia) által 2018. május 24-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-341/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

Úgy kell-e értelmezni a személyek határátlépésére irányadó szabályok uniós kódexéről (Schengeni határ-ellenőrzési kódex) szóló, 2016. március 9-i 2016/399 európai parlamenti és tanácsi rendelet 1. cikkének (1) bekezdését, hogy a schengeni térségbe korábban – például egy nemzetközi repülőtéren át – belépő harmadik országbeli állampolgár a Schengeni határ-ellenőrzési kódex értelmében kilép, mielőtt tengerészként egy már külső határnak minősülő tengeri kikötőben kikötött tengerjáró hajón szolgálatra jelentkezik, függetlenül attól, hogy elhagyja-e ezzel a hajóval az érintett tengeri kikötőt, és ha igen, mikor? Vagy a kilépéshez először bizonyossá kell válnia, hogy a tengerész el fogja hagyni a tengeri kikötőt az érintett tengerjáró hajóval, és ha igen, létezik-e olyan maximális határidő, amelyen belül az indulásnak meg kell történnie, és ez esetben mikor kell a kiléptető bélyegzőt alkalmazni? Vagy – adott esetben más feltételek mellett – eltérő időpontot kell a „kilépésnek” tekinteni?

173. A Consiglio di Stato (Olaszország) által 2018. május 29-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-348/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: olasz

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Úgy kell-e értelmezni a 3950/92 közösségi rendelet 2. cikkének (1) bekezdését – azon indokolás alapján, amelyet az Európai Unió Bírósága a 2011. május 5-i C-230/09. és a C-231/09. sz. egyesített ügyekben hozott ítéletben a [1788]/2003/EK rendelet 10. cikkének (3) bekezdésével kapcsolatban már kifejtett –, hogy a szállításokra juttatott nemzeti referenciamennyiség fel nem használt részének újrakiosztását a tagállamok által megállapított objektív elsőbbségi kritériumok alapján kell megvalósítani, vagy azt úgy kell-e értelmezni, hogy a kiegyenlítés ezen szakaszában egy kizárólagos arányossági kritériumot kell alkalmazni?

174. A Conseil d'État (Franciaország) által 2018. június 4-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-363/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Az európai uniós jog és különösen a fogyasztók élelmiszerekkel kapcsolatos tájékoztatásáról szóló, 2011. október 25-i 1169/2011 európai parlamenti és tanácsi rendelet, – amikor az e rendelet hatálya alá tartozó valamely termék eredetének említése kötelező – előírja-e egy Izrael által 1967 óta megszállt területről származó termék esetében e terület említését, valamint egy olyan említést, amely adott

esetben pontosítja, hogy a termék egy izraeli telepről származik? Ennek hiányában a rendelet rendelkezései, többek között azok, amelyek a VI. fejezetben találhatók, lehetővé teszik-e egy tagállam számára az ilyen említések előírását?

175. A Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia (Olaszország) által 2018. június 4-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelmek (C-364/18. és C-365/18. sz. ügyek)²

Az eljárás nyelve: olasz

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Ellentétes-e a 94/22/EGK irányelv 6. cikkének (1) bekezdésében és hatodik preambulumbekzdésében foglalt rendelkezésekkel az olyan nemzeti szabályozás, és különösen az 1996. évi 625. sz. decreto legislativo 19. cikkének (5-bis) bekezdése, amely a Consiglio di Stato által a 290/2018. sz. ítéletében adott értelmezés alapján lehetővé teszi, hogy a bányajáradékok megfizetésénél a kőolaj és az egyéb tüzelőanyagok árán alapuló QE mutatót írják elő a gáz rövid távú piaci árához igazodó Pfor mutató helyett?

176. A Tribunal Administrativo e Fiscal de Penafiel (Portugália) által 2018. június 7-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-373/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: portugál

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

Ellentétes-e az 1985. június 10-i 85/303/EGK tanácsi irányelvvel módosított 1969. július 17-i 69/335/EGK tanácsi irányelv 7. cikkének (1) bekezdésével a bélyegilleték általános díjszabásának a 322-B/2001. sz. törvényerejű rendelet 3. cikkével megállapított 26.1. szakasza, amely előírja, hogy bélyegilletéket kell kivetni azon gazdasági társaságok (különösen a részvénytársaságok) alapítására, amelyek alaptőkéjét teljes egészében készpénzben fizetik be?

177. A Najvyšší súd Slovenskej republiky (Szlovákia) által 2018. június 7-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-376/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: szlovák

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell e értelmezni a villamos energia belső piacára vonatkozó közös szabályokról és a 2003/54/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2009. július 13-i 2009/72/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet (a villamos energiáról szóló harmadik irányelv), hogy annak céljával, és különösen 3. cikkével ellentétes az alapügyben szereplőhöz hasonló olyan nemzeti szabályozás, amely a szabályozott jogalanyok terhére kirótt illetékre vonatkozó különös intézkedést vezet be, az érdekelt tagállam hatáskörrel rendelkező szabályozó hatósága által a villamosenergia szolgáltatásra adott engedély jogosultjait is beleértve (hivatal, illetve szabályozott jogalany), amely illeték mértékét nemcsak a nemzeti szinten, hanem a külföldön kifejtett tevékenység alapján is elért gazdasági eredménynek megfelelően állapítják meg, és amely illeték:

- i) befolyásolja a szabályozott vállalkozások arra vonatkozó szabadságát, hogy teljes mértékben versenyképes árat határozzanak meg a külföldi villamosenergia piacokon történő villamosenergia szolgáltatás tekintetében, és ezáltal a versenyt is az említett piacokon;
- ii) gyengíti a szabályozott jogalanyok versenyképességét a szlovák villamosenergia piacon jelen lévő külföldi villamosenergia szolgáltatókkal szemben, amennyiben mindegyikük egy adott külföldi piacon is szolgáltat villamos energiát, mivel a külföldi villamosenergia szolgáltatás tekintetében a külföldi gazdasági szereplőre nem vonatkozik ezen illeték;

² A megjelölt ügyekben feltett kérdések megegyeznek.

iii) eltántorítja az új versenytársakat attól, hogy a Szlovák Köztársaságban, valamint külföldön a villamosenergia szolgáltatási piacra lépjenek, mivel ez az illeték egyaránt alkalmazandó a nem szabályozott tevékenységekéből származó jövedelmekre is, még akkor is, ha a későbbiekben meghatározott időtartamra engedélyt szereznek a villamos energia szolgáltatására, e szolgáltatásnyújtásból azonban nem szereznek jövedelmet;

iv) arra készítheti a szlovák szabályozott joganyagokat, hogy a [szlovák] hivataltól – illetve a külföldi villamosenergia szolgáltatókat arra, hogy a számukra az engedélyt kiállító, a származás szerinti állam szabályozó hatóságától – a villamosenergia szolgáltatásra irányuló engedély visszavonását kérik, tekintettel arra, hogy egy olyan vállalkozás számára, amely nem akarja, hogy az egyéb tevékenységeiből származó bevételei is a szóban forgó illeték hatálya alá tartozzanak, ezen engedély visszavonása jelenti az egyetlen lehetséges módot arra, hogy meg lehessen szabadulni a vitatott szabályozás szerinti szabályozott vállalkozás jogállásától?

2) Úgy kell e értelmezni a villamos energiáról szóló harmadik irányelvet, hogy nem sorolható be azon intézkedések közé, amelyek elfogadását a villamos energiáról szóló harmadik irányelv még akkor is lehetővé teszi a tagállamok számára, ha azok ellentétesek az irányelv által követett céllal, az alapügyben szereplőhöz hasonló olyan különös intézkedés, amelynek lényege egy olyan illeték előírása a szabályozott joganyagok terhére – a hivatal által kibocsátott, a villamos energia szolgáltatására vonatkozó engedély jogosultjait is beleértve –, amelynek mértéke gazdasági eredményüktől függően kerül meghatározásra – a külföldön folytatott tevékenységből származó eredményeket is beleértve –, tekintve, hogy egy ilyen intézkedés nem az éghajlatváltozás elleni küzdelem eszközének minősül, és nem a villamosenergia ellátás biztosítására szolgál, és nem követi a villamos energiáról szóló irányelv bármely egyéb célkitűzését sem?

3) Úgy kell e értelmezni a villamos energiáról szóló harmadik irányelvet, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló, a szabályozott joganyagok számára – a hivatal által a villamos energia szolgáltatására adott engedély jogosultjait is beleértve – olyan illetéket előíró különös intézkedés, amelynek mértékét a gazdasági eredményüktől függően állapítják meg – a külföldi tevékenység után elért eredményt is beleértve –, nem felel meg az ezen irányelv 3. cikke szerinti átláthatóságra, [eredeti 3. o.] a hátrányos megkülönböztetés tilalmára, valamint a fogyasztók egyenlő hozzáféréseire vonatkozó követelménynek, mivel az a szabályozott joganyagok esetében a külföldön (a villamos energia szolgáltatása jogcímén vagy más jog címen) szerzett jövedelmeket is sújtja, miközben az a származási államban kiadott, villamosenergia szolgáltatásra vonatkozó „útlevél jellegű” engedélyen alapuló engedély jogosultja esetében csak a Szlovák Köztársaságban elért eredményeket terheli?

178. A Bundesverwaltungsgericht (Németország) által 2018. június 8-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-379/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Összeegyeztethető-e a repülőtéri díjakról szóló, 2009. március 11-i 2009/12/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel, és különösen annak 3. cikkével és 6. cikke (3)-(5) bekezdésével, illetve 11. cikke (1) és (7) bekezdésével az olyan nemzeti jogszabály, amely előírja, hogy a repülőtéri díjaknak a repülőtér-irányító által megállapított rendszerét jóváhagyásra a független felügyeleti hatóság elé kell terjeszteni, anélkül, hogy megtiltana a repülőtér-irányító és a repülőtér használói számára, hogy a felügyeleti hatóság által jóváhagyott díjaktól eltérő díjakat állapítsanak meg?

2) Összeegyeztethető-e az említett irányelvvel a nemzeti szabályozás azon értelmezése, miszerint a repülőtér használója nem támadhatja meg a repülőtéri díjak rendszerének a független felügyeleti hatóság általi jóváhagyását, ugyanakkor keresetet nyújthat be a repülőtér-irányítóval szemben arra hivatkozva, hogy a szóban forgó rendszerben megállapított díjak nem felelnek meg a méltányosságnak.

179. A Bundesverwaltungsgericht (Németország) által 2018. június 8-án benyújtott

előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-378/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) A 2419/2001/EK rendelet 49. cikkének (6) bekezdése értelmében vett elévülés a támogatás kifizetésével kezdődik vagy az elévülés kezdetére a 2988/95/EK, Euratom rendelet 3. cikke (1) bekezdésének, jelen esetben második albekezdésének első mondata irányadó?

2) A 2988/95/EK, Euratom rendelet 2. cikke (2) bekezdésének második mondata értelmében vett közigazgatási szankciókra vonatkozó rendelkezéseknek minősülnek-e a 2419/2001/EK rendelet 49. cikkének (6) bekezdése, valamint a 2988/95/EK, Euratom rendelet 3. cikkének (1) bekezdése szerinti elévülési szabályok?

3) Alkalmazható-e analógia útján a 2419/2001/EK rendelet 52a. cikke, amely a 2419/2001/EK rendelet 49. cikke (5) bekezdésének visszamenőleges alkalmazásáról rendelkezik, a 2419/2001/EK rendelet 49. cikkének (6) bekezdésére?

Amennyiben a 2988/95/EK, Euratom rendelet 3. cikke (1) bekezdése második albekezdésének első mondata alkalmazható (első kérdés), úgy a további kérdések megválaszolása nem szükséges; amennyiben nem alkalmazható, úgy a második kérdésre adott igenlő válasz esetén a harmadik kérdés elintézettnek tekinthető.

180. A Raad van State (Hollandia) által 2018. június 11-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-380/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e a 2016/399/EU rendelet 6. cikke (1) bekezdésének e) pontját értelmezni, hogy a bármely 180 napos időszakban 90 napot meg nem haladó tartózkodás arra tekintettel való megszűnésének a megállapítása esetén, hogy a külföldi állampolgár a közrendet fenyegető veszélyt jelent, indokolni kell, hogy az érintett külföldi állampolgár személyes magatartása a társadalom valamely alapvető érdekére valódi, közvetlen és kellően súlyos veszélyt jelent?

2) Abban az esetben, ha az 1. sz. kérdésre nemleges válasz adandó, milyen követelményeknek kell megfelelnie a 2016/399/EU rendelet 6. cikke (1) bekezdésének e) pontja alapján az arra vonatkozó indokolásnak, hogy a külföldi állampolgár a közrendet fenyegető veszélyt jelent?

Úgy kell-e értelmezni a 2016/399/EU rendelet 6. cikke (1) bekezdésének e) pontját, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti gyakorlat, amely szerint egy külföldi állampolgár a közrendet fenyegető veszélyt jelent kizárólag amiatt, hogy vele szemben büntetendő cselekmény elkövetésének gyanúja áll fenn?

181. A Raad van State (Hollandia) által 2018. június 11-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-381/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni a 2003/86/EK irányelv 6. cikkének (2) bekezdését, hogy a családtag tartózkodási engedélyének közérdek alapján történő visszavonása vagy meghosszabbításának megtagadása esetén meg kell indokolni, hogy az érintett családtag személyes magatartása a társadalom valamely alapvető érdekére valódi, közvetlen és kellően súlyos veszélyt jelent?

2) Amennyiben az első kérdésre nemleges válasz adandó: a 2003/86/EK irányelv 6. cikkének (2) bekezdése alapján milyen indokolási kötelezettség érvényesül a családtag tartózkodási engedélyének közérdek alapján történő visszavonása vagy meghosszabbításának megtagadása esetén?

Úgy kell-e értelmezni a 2003/86/EK irányelv 6. cikkének (2) bekezdését, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti gyakorlat, amely szerint közérdek alapján a családtag tartózkodási engedélye visszavonható vagy meghosszabbítása megtagadható, ha az érintett családtaggal szemben kiszabott büntetés vagy intézkedés – a Hollandiában jogszerűen töltött tartózkodási idő hosszát alapul véve – elég jelentős ahhoz („mozgó skála”), hogy az Emberi Jogok Európai Bíróságának (EJEB) a 2001. augusztus 2-i Boultif kontra Svájc (ECLI:CE:ECHR:2001:0802JUD005427300) és a 2006. október 18-i Üner kontra Hollandia (ECLI:CE:ECHR:2006:1018JUD004641099) ítéletében meghatározott feltételek alapján mérlegeljék az érintett családtagnak a családi élet tiszteletben tartásához való jogának a Hollandiában történő gyakorlásához, valamint a holland államnak a közrend védelméhez fűződő érdekét?

182. A Raad van State (Hollandia) által 2018. június 11-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-382/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) A családegyesítési jogról szóló, 2003. szeptember 22-i 2003/86/EK irányelv [...] 3. cikkének (3) bekezdésére és a Nolan ítéletre (ECLI:EU:C:2012:638) tekintettel hatáskörrel rendelkeznek-e a Bíróság a holland állampolgárságú családegyesítők családtagjainak tartózkodási joga tárgyában folyamatban lévő jogvitában a holland bíróság által az említett irányelv rendelkezéseinek értelmezése céljából előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések megválaszolására, ha az említett irányelvet a holland jog közvetlenül és feltétel nélkül alkalmazhatóvá tette az ilyen családtagokra?

2) Úgy kell-e értelmezni a 2003/86/EK irányelv [...] 6. cikkének (1) bekezdését, hogy aszerint a családtag beutazási és tartózkodási kérelmének közrendi okok alapján történő elutasítása esetén meg kell indokolni, hogy az érintett családtag személyes magatartása a társadalom valamely alapvető érdekére valódi, közvetlen és kellően súlyos veszélyt jelent?

3) Amennyiben a második kérdésre nemleges válasz adandó: A 2003/86/EK irányelv 6. cikkének (1) bekezdése alapján milyen indokolási kötelezettség érvényesül a családtag beutazási és tartózkodási kérelmének közrendi okok alapján történő elutasítása esetén?

Úgy kell-e értelmezni a 2003/86/EK irányelv [...] 6. cikkének (1) bekezdését, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti gyakorlat, amely szerint a családtag beutazási és tartózkodási kérelme közrendi okok alapján, az érintett tagállam területén való korábbi tartózkodás során történt elítélése miatt elutasítható, amelynek során az Emberi Jogok Európai Bíróságának (EJEB) a 2001. augusztus 2-i Boultif kontra Svájc ítéletében (ECLI:CE:ECHR:2001:0802JUD005427300) és a 2006. október 18-i Üner kontra Hollandia ítéletében (ECLI:CE:ECHR:2006:1018JUD004641099) meghatározott feltételek alapján mérlegelik az érintett családtagnak a családi élet tiszteletben tartásához való jogának Hollandiában történő gyakorlásához, valamint a holland államnak a közrend védelméhez fűződő érdekét?

183. A Consiglio di Stato (Olaszország) által 2018. június 11-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-385/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: olasz

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Az Európai Unió működéséről szóló szerződés 107. cikke értelmében vett állami támogatásnak minősül-e a hivatkozott jogi és ténybeli körülmények között a vasúti szállítási ágazat egyik gazdasági szereplője javára a 2017. április 24-i 50. sz. decreto leggevel módosított, 2015. december 28-i 208. sz. törvényben (1. cikk (867) bekezdése) meghatározott feltételek mellett 70 millió euró összegű, törvény szerinti előirányzat juttatását, valamint az e gazdasági szereplőnek egy másik gazdasági szereplő részére történő, közbeszerzési eljárás lefolytatása és ellenszolgáltatás nyújtása nélküli későbbi átruházását magában foglaló intézkedés?

Igenlő válasz esetén azt kell megállapítani, hogy a szóban forgó támogatás egyébként

összeegyeztethető e az uniós joggal, és mik a következményei annak, hogy azt nem jelentették be az EUMSZ 107. cikk (3) bekezdése értelmében?

184. A College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Hollandia) által 2018. június 11-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-386/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1a) Az Európai Tengerügyi és Halászati Alapról, valamint a 2328/2003/EK, a 861/2006/EK, az 1198/2006/EK és a 791/2007/EK tanácsi rendelet, valamint az 1255/2011/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2014. május 15-i 508/2014/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet [...] 66. cikkének (1) bekezdése, amennyiben úgy rendelkezik, hogy [az Európai Tengerügyi és Halászati Alap] „támogatja” a halászati és akvakultúra-termékek piacának közös szervezéséről, az 1184/2006/EK és az 1224/2009/EK tanácsi rendelet módosításáról, valamint a 104/2000/EK tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2013. december 11-i 1379/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet 28. cikkében említett termelési és értékesítési tervek kidolgozását és végrehajtását, megtiltja-e, hogy egy tagállam az ilyen támogatást igénylő termelői szervezettel szemben azzal érveljen, hogy e tagállam a kérelem benyújtásának időpontjában sem az Európai Bizottság által jóváhagyott operatív programjában, sem az elszámolható kiadásokat meghatározó nemzeti szabályozásban nem tette lehetővé a kiadások egy bizonyos kategóriájára (a jelen esetben: a termelési és értékesítési tervek kidolgozásának és végrehajtásának költségeire) vagy egy bizonyos időszakra (a jelen esetben: a 2014. évre) vonatkozó ilyen kérelem benyújtásának lehetőségét?

1b) Van-e jelentősége az 1a. kérdés megválaszolása szempontjából annak, hogy a termelői szervezet az 1379/2013 rendelet 28. cikke alapján köteles elkészíteni, és annak tagállam általi jóváhagyását követően végrehajtani a termelési és értékesítési tervet?

2) Amennyiben az 1a. kérdésre azt a választ kell adni, hogy az 508/2014 rendelet 66. cikkének (1) bekezdése megtiltja a tagállam számára, hogy a termelési és értékesítési terv kidolgozására és végrehajtására támogatást igénylő termelői szervezettel szemben azzal érveljen, hogy e tagállam a kérelem benyújtásának időpontjában nem tette lehetővé ilyen kérelem benyújtásának lehetőségét, akkor az 508/2014 rendelet 66. cikkének (1) bekezdése közvetlenül alkalmazható-e jogalapként az érintett kérelmező számára, hogy tagállamától igényelje a kérdéses támogatást?

3) Amennyiben a 2. kérdésre azt a választ kell adni, hogy az 508/2014 rendelet 66. cikkének (1) bekezdése a 2. kérdésben említett esetben közvetlenül alkalmazható jogalapként az érintett kérelmező számára, hogy tagállamától igényelje a kérdéses támogatást, akkor az Európai Regionális Fejlesztési Alapra, az Európai Szociális Alapra, a Kohéziós Alapra, az Európai Mezőgazdasági Vidékfejlesztési Alapra és az Európai Tengerügyi és Halászati Alapra vonatkozó közös rendelkezések megállapításáról, az Európai Regionális Fejlesztési Alapra, az Európai Szociális Alapra és a Kohéziós Alapra és az Európai Tengerügyi és Halászati Alapra vonatkozó általános rendelkezések megállapításáról és az 1083/2006/EK tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2013. december 17-i 1303/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet [...] 65. cikkének (6) bekezdésével ellentétes-e a termelési és értékesítési terv kidolgozásának és végrehajtásának támogatása, ha a támogatási kérelmet azt követően nyújtották be, hogy a termelési és értékesítési tervet kidolgozták és végrehajtották?

185. A Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (Lengyelország) által 2018. június 12-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-387/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: lengyel

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Ellentétes-e az uniós joggal, különösen az Európai Unió működéséről szóló szerződés 34. és 36. cikkével az a nemzeti szabályozás, amely szerint a párhuzamos importból származó gyógyszerek

valamely tagállamban történő forgalomba hozatalának engedélyezése megtagadható kizárólag azon az alapon, hogy a párhuzamos import tárgyát képező gyógyszert az exportáló tagállamban generikus gyógyszerként, azaz összegző dokumentáció alapján engedélyezték, míg a behozatal szerinti tagállamban e gyógyszer referencia-gyógyszerként, azaz teljes dokumentáció alapján kapott forgalomba hozatali engedélyt, ennél fogva az engedélyezés megtagadására a két készítmény alapvető terápiás egyenértékűségének vizsgálata nélkül, valamint úgy kerül sor, hogy a nemzeti hatóság – bár van rá lehetősége – a dokumentáció átadása ügyében nem keresi meg az exportáló állam illetékes hatóságát?

186. A tribunal de première instance francophone de Bruxelles (Belgium) által 2018. június 13-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-389/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

A különböző tagállamok anya és leányvállalatai esetében alkalmazandó adóztatás közös rendszeréről szóló, 1990. július 23-i 90/435/EGK tanácsi irányelv 4. cikkét (amelyet 2012. január 18-tól a különböző tagállamok anya-és leányvállalatai esetében alkalmazandó adóztatás közös rendszeréről szóló, 2011. november 30-i 2011/96/EU tanácsi irányelv váltott fel), az egyéb közösségi jogi forrásokkal együtt,

úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes valamely nemzeti hatóság olyan szabályozása, mint a jövedelemadóról szóló 1992. évi törvénynek és a jövedelemadóról szóló 1992. évi törvény végrehajtásáról szóló királyi rendeletnek a 2011. adóévre alkalmazandó szövege,

amely olyan mentesítési rendszert választott, amely szerint (tartózkodva az anyavállalat részére a leányvállalatában fennálló részesedésére tekintettel felosztott nyereség adóztatásától), a leányvállalat által kifizetett osztalékot először bele kell számítani az anyavállalat adóalapjába, majd ezen osztalék 95 %-át – véglegesen adózott jövedelem címen – kell levonni az adóalapból,

és amely az anyavállalat társasági adóalapjának kiszámítása érdekében a következőkben felsoroltak együttes alkalmazása miatt: a véglegesen adózott jövedelem levonásának e belga rendszere, és (1) az e szabályozás által előírt, adójogi előnyt teremtő, egyéb levonásra vonatkozó szabályok (kockázati tőkéhez kapcsolódó levonás), (2) a korábbi megtérítendő veszteség levonásához való jog, (3) amennyiben az egy adóévre vonatkozó adóköteles nyereség összegét meghaladja a következő adóévekre történő átvitelhez való jog, a véglegesen adózott jövedelemtöbbletnek, a kockázati tőkéhez kapcsolódó levonásnak, valamint a korábbi megtérítendő veszteség megfizetésének a beszámítása, továbbá (4) azon beszámítási rend, amely azt írja elő, hogy a következő adóévekre vonatkozó beszámítás az adóköteles nyereség – így először is az átvitt véglegesen adózott jövedelem, majd az átvitt kockázati tőkéhez kapcsolódó levonás (amelynek átvitele a „következő hét adózási időszakra” korlátozódik), ezt követően a korábbi megtérítendő veszteség megfizetése – kimerüléséig tart,

a leányvállalattól kapott osztalék egészének vagy részének összegére csökkenti azon veszteséget, amelyet az anyavállalat levonhatott volna, ha az osztalékot a nyereségből egyszerűen azon adóévben vonták volna le, amelyben azt felosztották (amellyel ezen adóévben az adóköteles eredmény csökken, és adott esetben az átvihető adójogi veszteség nő), ahelyett, hogy azt az elégtelen mértékű nyereség esetében e nyereséghez számítanák, majd a mentesítésben részesítését és a mentesített összeg átvitelét írják elő,

azaz az anyavállalat korábbi megtérítendő veszteségének fizetésére csökkenti azokban az adóévekben, amelyek egy olyan adóévet követnek, amikor a véglegesen adózott jövedelem, a kockázati tőkéhez kapcsolódó levonás, és a korábbi megtérítendő veszteség megfizetése meghaladja az adóköteles nyereség összegét?

187. A juge d'instruction du tribunal de grande instance de Paris (Franciaország) által 2018. június 13-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-390/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

- 1) Az AirBnb Ireland UC társaság által egy Írországból működtetett online platform útján Franciaországban nyújtott szolgáltatásokra vonatkozik-e a 2000. június 8-i 2000/31/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 3. cikkében foglalt szolgáltatásnyújtás szabadsága?
- 2) Az ingatlanközvetítői szakma Franciaországban történő gyakorlására vonatkozó, az ingatlanközvetítőkről szóló, 1970. január 2-i 70-9. sz., úgynevezett Hoguet-törvény által megállapított korlátozó szabályok érvényesíthetők-e az AirBnb Ireland UC társasággal szemben?

188. A Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Olaszország) által 2018. június 14-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-395/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: olasz

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

- 1) Ellentétes-e a 2014/24/EU irányelv 57. cikkével és 71. cikkének (6) bekezdésével a 2016. évi 50. sz. decreto legislativo (törvényerejű rendelet) 80. cikkének (5) bekezdéséhez hasonló olyan nemzeti szabályozás, amely ahelyett, hogy az ajánlattevőt a megjelölt alvállalkozó helyettesítésére kötelezné, az ajánlattevő gazdasági szereplő kizárását írja elő arra az estre, ha a közbeszerzési eljárás során kizárási okot állapítanak meg az ajánlatban megjelölt három alvállalkozó valamelyikével szemben?
- 2) Másodlagosan, ha a Bíróság álláspontja szerint az ajánlattevő kizárása a tagállamok számára megengedett lehetőségek közé tartozik, ellentétes-e az arányosság EU-Szerződés 5. cikkében rögzített, a 2014/24/EU irányelv (101) preambulumbekkezdésében hivatkozott és a Bíróság által az európai uniós jog általános jogelvének minősített elvével a 2016. évi 50. sz. decreto legislativo (törvényerejű rendelet) 80. cikkének (5) bekezdéséhez hasonló olyan nemzeti szabályozás, amely előírja, hogy ha a közbeszerzési eljárás során valamely megjelölt alvállalkozóval kapcsolatban kizárási okot állapítanak meg, akkor minden esetben ki kell zárni az ajánlattevő gazdasági szereplőt, abban az esetben is, ha vannak más, az alvállalkozás útján nyújtandó szolgáltatások teljesítéséhez szükséges követelményeknek megfelelő és ki nem zárt alvállalkozók, vagy pedig az ajánlattevő gazdasági szereplő úgy nyilatkozik, hogy lemond az alvállalkozó igénybevételéről, mivel maga is megfelel a szolgáltatások nyújtásához szükséges követelményeknek?

189. A College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Hollandia) által 2018. június 18-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-399/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Összeegyeztethető-e a földgázszállító hálózatokhoz való hozzáférés feltételeiről és az 1775/2005/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2009. július 13-i 715/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (földgázrendelet) 13. cikkének (1) bekezdésével az olyan egységes kapacitásdíj, amelynek esetében nem a hálózat használójának típusa, hanem a szerződéses kapacitás alapján tesznek különbséget?

190. A Hof van Cassatie (Belgium) által 2018. június 18-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-400/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Úgy kell-e értelmezni az 1977. május 17-i 77/388/EGK irányelv 13. cikke A. része (1) bekezdésének

f) pontját, jelenleg a 2006. november 28-i 2006/112/EK irányelv 132. cikke (1) bekezdésének f) pontja, hogy az lehetővé teszi a tagállamoknak az abban előírt adómentességre olyan kizárólagossági feltétel megállapítását, amely által az olyan önálló csoport, amely a tagjain kívüli személyeknek is szolgáltatásokat nyújt, a csoport tagjainak nyújtott szolgáltatások tekintetében szintén teljes mértékben héakötelessé válik?

191. A Krajský soud v Praze (Cseh Köztársaság) által 2018. június 18-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-401/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: cseh

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1. Minden adóalanyt a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló 2006/112/EK tanácsi irányelv (a továbbiakban: héairányelv) 138. cikke (2) bekezdésének b) pontja értelmében vett adóalanyoknak kell-e tekinteni? Amennyiben nem, akkor a rendelkezés mely adóalanyokra vonatkozik?

2. Amennyiben a Bíróság válasza az, hogy a héairányelv 138. cikke (2) bekezdésének b) pontja alkalmazandó az alapeljárás szerinti esetben (vagyis amennyiben a termék beszerzője a héa szempontjából nyilvántartásba vett adóalany), úgy kell-e értelmezni e rendelkezést, hogy amennyiben ezeknek az áruknak a feladása vagy fuvarozása a jövedéki adóra vonatkozó általános rendelkezésekről és a 92/12/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló 2008/118/EK tanácsi irányelv (a továbbiakban: jövedékiadó-irányelv) releváns rendelkezései szerint történik, a jövedékiadó-irányelv szerinti eljáráshoz kapcsolódó értékesítés olyan értékesítésnek minősül, amelyre az e rendelkezés szerinti mentesség vonatkozik, még akkor is, ha a héairányelv 138. cikkének (1) bekezdése szerinti mentesség feltételei egyebekben nem teljesülnek, mivel az áruk fuvarozása másik ügyletbe kapcsolódik?

3. Amennyiben a Bíróság válasza az, hogy a héairányelv 138. cikke (2) bekezdésének b) pontja nem alkalmazandó az alapeljárás szerinti helyzetben, az a tény, hogy a termékeket jövedékiadó-felfüggesztés hatálya alatt fuvarozták, döntő-e annak a kérdésnek az elbírálása során, hogy több egymást követő értékesítés közül melyikhez kapcsolódik a fuvarozás a héairányelv 138. cikkének (1) bekezdése szerinti héamentességhez való jog szempontjából?

4. A héairányelv értelmében vett, „termékekkel tulajdonosként való rendelkezés jogát” megszerzi-e az olyan adóalany, amely már leadott (a termékek fajtáját, mennyiségét, eredetét és a teljesítés időpontját rögzítő) megrendelés teljesítése érdekében egy másik adóalanytól termékeket közvetlenül egy bizonyos vevő számára szerez be, amennyiben a termékek kezelését fizikai értelemben nem saját maga végzi, mivel az adásvételi szerződés megkötése keretében e vevő vállalja, hogy megszervezi a termékek származási helyről történő elfuvarozását, így a szóban forgó adóalany az igényelt termékekhez pusztán hozzáférést biztosít a beszállítóin keresztül, és közli (a saját nevében vagy a láncolatban az albeszállítóinak nevében történő) átvételéhez szükséges adatokat, és az ügyletből származó nyeresége a felvásárlási ár és a termékek eladási árának különbözete azzal, hogy a láncolatban a termékek fuvarozásának költségét nem számlázzák ki?

5. A jövedékiadó-irányelv (például a 4. cikk (1) bekezdésében, a 17. cikkben vagy a 19. cikkben) – akár közvetlenül, akár közvetetten, az ilyen termékek tényleges kezelésére vonatkozó korlátozás alkalmazása révén – elégséges feltételeket állapít-e meg a héairányelv értelmében vett, „a (jövedékiadó-köteles) termékekkel tulajdonosként való rendelkezés jogának” átruházásához, és így a termékeknek a jövedékiadó-irányelvből eredő feltételekkel összhangban az adóraktár engedélyese vagy bejegyzett címzett általi, jövedékiadó-felfüggesztéssel történő átvételét a héa szempontjából termékértékesítésnek kell tekinteni?

6. Ebben az összefüggésben annak meghatározása során, hogy termékek jövedékiadó-felfüggesztéssel, egyetlen fuvarozással történő értékesítésének láncolatában a fuvarozás melyik értékesítéshez kapcsolódik, úgy kell-e tekinteni, hogy a héairányelv értelmében vett fuvarozás a jövedékiadó-irányelv 20. cikkével összhangban kezdődik és fejeződik be?

7. A héasemlegesség elve vagy más uniós jogi elv kizárja-e az in dubio mitius, vagyis azon

alkotmányos elv nemzeti jogban történő alkalmazását, amelynek értelmében a hatóságok – homályos és objektíve számos lehetséges értelmezésnek teret engedő jogi előírások esetén – kötelesek az adott jogi előírás hatálya alá tartozó személy (a jelen ügyben a héaalany) számára kedvezőbb értelmezést választani? Összeegyeztethető lenne-e ezen elv alkalmazása az uniós joggal legalábbis akkor, ha olyan helyzetekre korlátozódna, amelyekben az ügy releváns tényállása valamely vitatott jogi kérdésnek az Európai Unió Bírósága általi, az adóalany szempontjából kevésbé kedvező másik értelmezés helyességét megerősítő, kötelező értelmezését megelőzően valósult meg?

Az in dubio mitius elv alkalmazhatósága esetén:

8. A jelen ügy tárgyát képező adóköteles ügyletek teljesítésének időpontjában (2010. novembertől 2013. májusig) az uniós jogban meghatározott korlátok szempontjából lehetett-e objektíve jogilag bizonytalannak és kétféle értelmezésnek teret engedőnek tekinteni azt a kérdést, hogy a termékértékesítés vagy az áru fuvarozás jogi fogalma a héairányelv és a jövedékiadó-irányelv alkalmazásában azonos (vagy eltérő) jelentéssel rendelkezik-e?

192. A Consiglio di Stato (Olaszország) által 2018. június 15-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-402/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: olasz

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Ellentétes-e a letelepedésnek és a szolgáltatásnyújtásnak az Európai Unió működéséről szóló Szerződés (EUMSZ) 49. és 56. cikkében foglalt szabadságával, a 2004. március 31-i 2004/18/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 25. cikkével, illetve a 2014. február 26-i 2014/24/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv 71. cikkével – amely irányelvi rendelkezések nem tartalmaznak korlátozásokat az alvállalkozásba adható arány és az alvállalkozókra alkalmazható árengedmény tekintetében –, valamint az arányosság uniós elvével a 2006. április 12-i 163. sz. decreto legislativo 118. cikkének (2) és (4) bekezdésében foglalt olasz szabályozáshoz hasonló olyan nemzeti közbeszerzési szabályozás, amely szerint az alvállalkozói tevékenység nem haladhatja meg a szerződés összértékének 30 %-át, a nyertes ajánlattevő pedig köteles az alvállalkozásba adott szolgáltatásokra az odaítélésről szóló döntés szerinti egységárat alkalmazni, legfeljebb 20 %-os árengedménnyel?

193. A Nejvyšší správní soud (Cseh Köztársaság) által 2018. június 19-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-405/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: cseh

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni a letelepedés szabadságának [EUMSZ] 49. cikk (1) értelmében vett fogalmát, hogy az magában foglalja valamely társaság ügyvezetése helyének egyik tagállamból egy másik tagállamba történő pusztán átelyezését?

2) Az első kérdésre adott igenlő válasz esetén ellentétes-e a[z] [EUMSZ] 49., a[z] [EUMSZ] 52. és a[z] [EUMSZ] 54. cikkel az olyan nemzeti szabályozás, amely egy másik tagállamban illetőséggel rendelkező jogalany számára az üzletviteli helyének vagy ügyvezetése helyének a Cseh Köztársaságba történő áthelyezése esetén nem teszi lehetővé, hogy az említett másik tagállamban keletkezett veszteséget a Cseh Köztársaságban számolja el?

194. A tribunal administratif (Luxemburg) által 2018. június 22-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-410/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Szükséges-e a luxemburgi jogalkotó által hivatkozott cél eléréséhez – vagyis ahhoz, hogy ösztönözze a felsőfokú végzettséggel rendelkező személyek arányának növelését – a felsőoktatási tanulmányokhoz nyújtott állami pénzügyi támogatásról szóló, módosított 2014. július 24-i törvény 3. cikke 5. pontjának b) alpontja által a Luxemburgi Nagyhercegségben lakóhellyel nem rendelkező hallgatókra vonatkozóan bármilyen egyéb kapcsoló tényező figyelmen kívül hagyásával előírt azon feltétel, hogy e hallgatók olyan munkavállalók gyermekei, akiket a pénzügyi támogatás kérelmezésének időpontjában egy hétéves referencia-időszak folyamán legalább öt éve megszakítás nélkül Luxemburgban foglalkoztattak vagy ott folytatták tevékenységüket?

Munkaügyi ügyszak

40. A Centrale Raad van Beroep (Hollandia) által 2018. április 13-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-257/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Hivatkozhat-e a 3/80 határozat 6. cikkére a TW lakóhelyre vonatkozó feltétele alóli kikerülés érdekében egy olyan török állampolgár, aki egy tagállam rendes munkaerőpiacára lépett, megszerezte e tagállam állampolgárságát, anélkül, hogy a török állampolgárságáról lemondott volna, majd szabad akaratából lemondott a fogadó tagállam állampolgárságáról, és ezzel az uniós polgárságról?

2) Amennyiben a válasz igenlő, a török állampolgárnak milyen időpontban kell azt a feltételt teljesíteni, hogy nem uniós polgár, ahhoz, hogy a 3/80 határozat 6. cikkére igényt alapozhasson: már a fogadó tagállamból való elköltözésének időpontjában, vagy csak abban a későbbi időpontban, amikor a külföldre átvinni szándékozott ellátás folyósítandó lenne?

3) Úgy kell-e értelmezni a 3/80 határozat 6. cikkének (1) bekezdését, hogy egy török állampolgártól, aki a Törökországba történő hazatérésének időpontjában még rendelkezett valamely tagállam állampolgárságával, erről azonban egy későbbi időpontban szabad akaratából lemondott, ettől a későbbi időponttól kezdve egy olyan különleges, nem járulékalapú pénzbeli ellátásra való jogosultságát, amely az érintett tagállam létminimumának megfelelő jövedelmet kívánja biztosítani, nem lehet csak azon az alapon megtagadni, hogy Törökországban él, akkor sem, ha az érintett tagállamból való elköltözésének időpontjában nem volt jogosult erre a sajátos pénzbeli ellátásra, mivel akkoriban nem teljesítette a megállapításának feltételeit?

41. A Centrale Raad van Beroep (Hollandia) által 2018. április 13-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-258/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Hivatkozhat-e a 3/80 határozat 6. cikkére a nemzeti szociális biztonsági jogban előírt, az uniós polgárokkal szemben fennálló, lakóhelyre vonatkozó feltétel alóli kikerülés érdekében egy olyan török állampolgár, aki a tagállam rendes munkaerőpiacára lépett, megszerezte e tagállam állampolgárságát, anélkül, hogy a török állampolgárságáról lemondott volna, majd szabad akaratából lemondott a fogadó tagállam állampolgárságáról, és ezzel az uniós polgárságról?

2) Úgy kell-e értelmezni a 3/80 határozat 6. cikkének (1) bekezdését a kiegészítő jegyzőkönyv 59. cikkével összefüggésben, hogy azzal akkor is ellentétes egy tagállam olyan törvényi szabályozása, mint a TW 4a. cikke, mely alapján a megállapított különbözeti ellátás megvonására kerül sor, ha a kedvezményezett Törökországba költözik, mégpedig akkor is, ha a tagállam területét saját akaratából

hagyta el, miután a tagállam állampolgárságáról szabad akaratából lemondott, és nem egyértelmű, hogy már nem tartozik e tagállam rendes munkaerő-piacához?

42. Az Arbeits- und Sozialgericht Wien (Ausztria) által 2018. április 23-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-274/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Alkalmazni kell-e az UNICE, a CEEP és az ESZSZ által a részmunkaidős foglalkoztatásról kötött keretmegállapodásról szóló, 1997. december 15-i 97/81/EK tanácsi irányelv mellékletét képező keretmegállapodás 4. § 1. pontja szerinti időarányosság (pro rata temporis) elvét az olyan törvényi szabályozásra, amely alapján egy osztrák egyetem harmadik fél által finanszírozott projektek vagy kutatási projektek keretében alkalmazott munkavállalójával létesített, egymást közvetlenül követő munkaviszonyok teljes időtartama teljes munkaidőben foglalkoztatott munkavállalók esetén hat év, részmunkaidős foglalkoztatás esetén nyolc év, és ezen időtartam ezt meghaladó, összesen tíz évre, részmunkaidős foglalkoztatás esetén összesen tizenkét évre történő meghosszabbítása is megengedett, ha az objektív módon igazolható, így különösen, ha az a kutatási projektek vagy publikációk folytatása vagy befejezése miatt szükséges?

2) A férfiak és nők közötti esélyegyenlőség és egyenlő bánásmód elvének a foglalkoztatás és munkavégzés területén történő megvalósításáról szóló, 2006. július 5-i 2006/54/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 2. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében vett nemen alapuló hátrányos megkülönböztetést valósít-e meg az olyan törvényi szabályozás, mint az első előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésben kifejtett törvényi szabályozás, ha az az összes munkavállalót tekintve, akikre e szabályozás vonatkozik, lényegesen nagyobb arányban érint női munkavállalókat, mint férfi munkavállalókat?

3) Úgy kell-e értelmezni a férfiak és nők közötti esélyegyenlőség és egyenlő bánásmód elvének a foglalkoztatás és munkavégzés területén történő megvalósításáról szóló, 2006. július 5-i 2006/54/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 19. cikkének (1) bekezdését, hogy aszerint az – az első előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésben kifejtett törvényi szabályozás hatálya alatt álló – női munkavállaló, aki arra hivatkozik, hogy nemen alapuló közvetett hátrányos megkülönböztetés érte azáltal, hogy részmunkaidőben lényegesen több nőt foglalkoztatnak, mint férfit, köteles e körülményt, különösen a nők statisztikailag kiemelt érintettségét konkrét statisztikai szám adatok vagy konkrét körülmények előadásával igazolni és megfelelő bizonyítási eszközökkel hitelt érdemlően alátámasztani?

43. Az Arbeitsgericht Cottbus – Kammern Senftenberg (Németország) által 2018. május 2-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-298/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Egy üzletnek a 77/187/EGK irányelv 1. cikkének (1) bekezdése szerinti átruházását jelenti-e autóbuszjáratok üzemeltetésének egy busztársaság által egy másiknak a szolgáltatásnyújtásra irányuló közbeszerzési szerződések odaítéléséről szóló 92/50/EGK irányelv szerinti odaítélési eljárás alapján történő átadása akkor is, ha az említett két társaság között nem került sor jelentős eszközök, különösen autóbuszok átruházására?

2) Az a feltevés, hogy az autóbuszok a szolgáltatások határozott időre szóló odaítélése esetén észszerű gazdasági döntés alapján koruk és a szigorúbb műszaki követelmények (károsanyag-kibocsátási értékek, alacsony padlós járművek) miatt már nem bírnak komoly jelentőséggel az üzlet értéke szempontjából, indokoltá teszi-e, hogy a Bíróság eltérjen 2001. január 25-i ítéletétől (C-172/99) olyan értelemben, hogy ilyen körülmények között a személyi állomány jelentős részének átvétele is a 77/187/EGK irányelv alkalmazhatóságával járhat?

44. Az Arbeidshof te Gent (Belgium) által 2018. május 25-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-344/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

A munkavállalók jogainak a vállalkozások, üzletek vagy ezek részeinek átruházása esetén történő védelmére vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 2001. március 12-i 2001/23/EK tanácsi irányelv 3. cikke (1) bekezdésének rendelkezéseit úgy-e kell értelmezni, hogy vállalkozások különböző részeinek különböző kedvezményezettekre történő, az irányelv 1. cikkének (1) bekezdése értelmében vett egyidejű átruházása esetén egy olyan munkavállalónak az átruházás időpontjában fennálló munkaszerződéséből eredő jogok és kötelezettségek, akit az átruházott vállalkozásrészek mindegyikében foglalkoztattak, az összes kedvezményezettre átszállnak ugyan, ám csak az említett munkavállalónak a kedvezményezettek által megszerzett vállalkozás-részekben történt foglalkoztatása arányában,

vagy úgy, hogy az említett jogok és kötelezettségek összessége arra a vállalkozásrész-kedvezményezettre szállnak át, amely az említett munkavállalót elsődlegesen foglalkoztatta,

vagy úgy, hogy amennyiben az irányelv rendelkezéseit nem lehet egyik fenti módon sem értelmezni, a jogok és kötelezettségek semelyik kedvezményezettre sem szállnak át, ez pedig arra az esetre is érvényes, ha a munkavállaló foglalkoztatása arányát nem lehet minden egyes átruházott vállalkozásrészre nézve külön meghatározni?

45. A Juzgado de lo Social de Madrid (Spanyolország) által 2018. június 5-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-366/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: spanyol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

1) Ellentétes-e az Európai Unió működéséről szóló szerződés 8., 10. és 157. cikkével, az Európai Unióról szóló szerződés 3. cikkével, az Alapjogi Charta 23. cikkével és 33. cikkének (2) bekezdésével, valamint a 2006/54 irányelv 1. cikkével és 14. cikkének (1) bekezdésével – amely rendelkezéseket a szülői szabadságról kötött keretmegállapodás végrehajtásáról szóló 2010/18 irányelvvel összefüggésben kell értelmezni – az olyan nemzeti szabály, mint a munkavállalók jogállásáról szóló törvény 37. cikkének (6) bekezdése, amely a munkavállaló családi életének – kiskorú gyermekek vagy eltartott családtagok közvetlen gondozása céljából – a szakmai életével történő összeegyeztetéséhez való jog gyakorlását ahhoz a feltételhez köti, hogy a munkavállalónak ehhez mindenképpen csökkentenie kell a rendes munkaidejét a munkabérének ebből következő arányos csökkentésével?

46. A Tribunal Supremo (Spanyolország) által 2018. június 4-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-367/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: spanyol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni az 1999/70 irányelv mellékletében szereplő, a határozott ideig tartó munkaviszonyról kötött keretmegállapodás 4. szakaszát, hogy azzal ellentétes a spanyol nemzeti szabályozás, amely a 2015. október 30-i texto refundido del Estatuto del Empleado Público (Real Decreto Legislativo 2/2015) (a közszolgálati alkalmazottak jogállásáról szóló törvény módosított szövegének elfogadásáról szóló, [5]/2015 sz. királyi törvényerejű rendelet) 12. cikkének (3) bekezdésében a jogviszony végkielégítés és indokolás nélküli megszüntetését írja elő, viszont a 2015. október 23-i Texto refundido del Estatuto de los Trabajadores (Real Decreto Legislativo 2/2015) (a munkavállalók jogállásáról szóló törvény módosított szövegének elfogadásáról szóló, 2/2015 sz. királyi törvényerejű rendelet) 49. cikke (1) bekezdésének c) pontjában megállapít végkielégítést, ha a

munkaszerződés a jogszabályban felsorolt egyéb okok miatt szűnik meg?

2) Az első kérdésre adandó nemleges válasz esetén, a keretmegállapodás 5. szakaszának hatálya alá tartozik-e az olyan intézkedés, mint amelyet a spanyol jogalkotó megállapított, amely a munkavállaló részére a határozott idejű szerződés megszűnésekor akkor is szolgálati évenként 12 napi munkabérnek megfelelő végkielégítést állapít meg, ha a határozott időre szóló alkalmazás egyetlen szerződésre korlátozódik?

3) A második kérdésre adandó igenlő válasz esetén, a keretmegállapodás 5. szakaszával ellentétes-e az olyan jogszabályi rendelkezés, amely a határozott időre alkalmazott munkavállalók számára a szerződés megszűnésekor szolgálati évenként 12 napi munkabérnek megfelelő végkielégítést ismer el, de e végkielégítésből kizárja a fent említett kiegészítő alkalmazottakat, ha a jogviszonyuk megszüntetésére kerül sor?

47. A cour administrative d'appel de Nancy (Franciaország) által 2018. június 7-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-372/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

A Caisse nationale de solidarité pour l'autonomie (Országos Szolidaritási Pénztár az Önállóságért) pénztárba fizetett járulékok, amelyek a vitatott ellátások fedezetéül szolgálnak, közvetlen és kellően releváns kapcsolatban állnak-e a szociális biztonság egyes, a 883/2004/EK rendelet 3. cikkében szereplő ágaival, és ennek következtében e rendelet hatálya alá tartoznak-e pusztán azon az alapon, hogy ezen ellátások az említett 3. cikkben felsorolt kockázatok valamelyikéhez kapcsolódnak, és ezeket jogszabályban meghatározott helyzetben, diszkrecionális mérlegelés nélkül nyújtják?

48. A Juzgado de lo Social de Barcelona (Spanyolország) által 2018. június 15-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-397/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: spanyol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) A foglalkoztatás és a munkavégzés során alkalmazott egyenlő bánásmód általános kereteinek létrehozásáról szóló, 2000. november 27-i 2000/78/EK tanácsi irányelv alkalmazása szempontjából fogyatékos személyeknek kell-e tekinteni – ahogyan azt az Európai Unió Bíróságának ítélkezési gyakorlata értelmezi – azon munkavállalókat, akiket meghatározott kockázatok szempontjából különösen érzékenynek minősítenek, amikor saját személyes jellemzőik vagy ismert egészségi állapotuk miatt különösen érzékenyek a munkából fakadó kockázatokkal szemben, és ezen oknál fogva nem tudnak betölteni bizonyos munkaköröket, mivel az vélhetően kockázatot jelentene a saját egészségükre vagy más személyek egészségére nézve?

Az első kérdésre adott igenlő válasz esetén jelen bíróság a következő kérdéseket terjeszti elő:

2) Közvetlen vagy közvetett hátrányos megkülönböztetésnek minősül-e a 2000/78 irányelv 2. cikke (2) bekezdésének b) pontja értelmében az a döntés, amely szerint gazdasági, technikai, szervezeti és termelési okokból felmondanak egy munkavállalónak, ha ez a személy elismert fogyatékossgal rendelkezik, mivel egészségügyi problémái miatt bizonyos munkakörök betöltéséhez különösen érzékenynek minősül, és ezért nehézséget okoz számára a termelékenység azon elvárt szintjének teljesítése, amely ahhoz szükséges, hogy ne mondjanak fel neki?

3) Közvetlen vagy közvetett hátrányos megkülönböztetésnek minősül-e a 2000/78 irányelv 2. cikke (2) bekezdésének b) pontja értelmében az a döntés, amely szerint gazdasági, technikai, szervezeti és termelési okokból elbocsátanak egy munkavállalót, ha ez a személy fogyatékosnak minősül, mivel egészségügyi problémái miatt bizonyos munkakörök betöltéséhez különösen érzékenynek minősül, és e döntést, más irányadó szempontok mellett többek között a munkakörök mindegyikének betöltéséhez szükséges polivalencia szempontja alapján hozzák meg, érteve ezalatt azokat a

képességeket/készségeket is, amelyekkel a fogyatékos személy nem rendelkezik?

4) Közvetett hátrányos megkülönböztetésnek minősül-e a 2000/78 irányelv 2. cikke (2) bekezdésének b) pontja értelmében az a döntés, amely szerint gazdasági, technikai, szervezeti és termelési okokból felmondanak egy munkavállalónak, ha e személy elismert fogyatékossgal rendelkezik, és így bizonyos munkakörök betöltéséhez különösen érzékenynek minősül azon egészségügyi problémái miatt, amelyek a felmondást megelőzően hosszú időtartamú távolléteket, illetve betegszabadságokat eredményeztek, és a döntést más irányadó szempontok mellett e munkavállaló távolléteire alapítják?

49. A Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Spanyolország) által 2018. június 15-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-398/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: spanyol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

1) Az EUMSZ 48. cikket úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely az előrehozott öregségi nyugdíj megszerzésének feltételeként előírja, hogy a kifizetendő nyugdíj összege az érintett személyt ugyanezen nemzeti jogszabály alapján megillető nyugdíjminimum összegénél magasabb legyen, a „kifizetendő nyugdíjat” pedig úgy értelmezi, hogy az csak az illetékes tagállamtól (jelen esetben Spanyolországtól) járó tényleges nyugdíj, és nem számítja bele azt a tényleges nyugdíjat, amelyet más tagállamtól vagy tagállamoktól azonos típusú másik ellátás címén kaphatna?

Polgári ügyszak

51. A Rechtbank Den Haag (Hollandia) által 2018. április 16-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-263/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni a szerzői jogi irányelv 4. cikkének (1) bekezdését, hogy a „műveik eredeti vagy többszörözött példányai adásvétellel vagy más módon megvalósuló nyilvános terjesztésének” megfogalmazáson e rendelkezés értelmében elektronikus könyvek (azaz szerzői jogi védelem alatt álló könyvek digitális formában többszörözött példányai) határozatlan időre történő használatba adását is érteni kell, amelyet online letöltés útján olyan árért hajtanak végre, amellyel a szerzői jog jogosultja a tulajdonát képező mű példánya forgalmi értékének megfelelő díjazást kap?

2) Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén: kimerül-e a terjesztési jog a mű eredeti vagy többszörözött példánya tekintetében a szerzői jogi irányelv 4. cikkének (2) bekezdése értelmében az Unión belül, ha az első eladást vagy más átruházást – amely alatt a jelen ügyben elektronikus könyvek (azaz szerzői jogi védelem alatt álló könyvek digitális formában többszörözött példányai) határozatlan időre történő használatba adását kell érteni, amelyet online letöltés útján olyan árért hajtanak végre, amellyel a szerzői jog jogosultja a tulajdonát képező mű példánya forgalmi értékének megfelelő díjazást kap – az Unión belül a jogosult vagy az ő hozzájárulásával más végezte?

3) Úgy kell-e értelmezni a szerzői jogi irányelv 2. cikkét, hogy a jogszerűen megszerzett példány, amelynek tekintetében a terjesztési jog kimerült, későbbi megszerzők közötti átruházása magában foglalja az engedélyt az e cikkben említett többszörözési cselekményekhez, amennyiben a többszörözési cselekmények a példány jogszerű használatához szükségesek, és mely feltételek vonatkoznak erre adott esetben?

4) Úgy kell-e értelmezni a szerzői jogi irányelv 5. cikkét, hogy a szerzői jog jogosultja az olyan, jogszerűen megszerzett példány esetében, amely tekintetében a terjesztési jog kimerült, már nem tiltakozhat a későbbi megszerzők közötti átruházáshoz szükséges többszörözési cselekmények ellen, és mely feltételek vonatkoznak erre adott esetben?

52. A Tribunale di Milano (Olaszország) által 2018. május 28-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-347/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: olasz

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Úy kell-e értelmezni az 1215/2012/EU rendelet 53. cikkét és az Európai Unió Alapjogi Chartájának 47. cikkét, hogy azokkal ellentétes az a lehetőség, hogy az eredetileg eljáró bíróság, amelytől egy jogerős határozatra hivatkozva az 1215/2012/EU rendelet 53. cikkében előírt tanúsítvány kiállítását kérik, hivatalból gyakorolja a Brüsszel Ia rendelet II. fejezetének 4. szakaszában foglalt szabályok megsértésének vizsgálatára vonatkozó hatáskört annak érdekében, hogy tájékoztassa a fogyasztót az esetlegesen megállapított jogsértésről, valamint hogy a fogyasztó számára lehetővé tegye azon lehetőség tudatos megfontolását, hogy éljen az ugyanezen rendelet 45. cikkében előírt jogorvoslattal?

53. A Landesgericht Salzburg (Ausztria) által 2018. május 31-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelmek (C-355/18., C-356/18. és C-357/18. sz. ügyek)³

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni a 90/619/EGK irányelvnek (második életbiztosítási irányelv) a 92/96/EGK irányelv 31. cikkével összefüggésben értelmezett, a 92/96/EGK irányelvvel (harmadik életbiztosítási irányelv) módosított 15. cikkének (1) bekezdését, hogy az elállás lehetőségéről szóló tájékoztatásnak arra való hivatkozást is kell tartalmaznia, hogy az elállás nem igényel meghatározott alakiságot?

2) Be lehet-e jelteni az elállást az elállási jogról való hibás tájékoztatás miatt még az életbiztosítási szerződésnek a biztosított általi felmondás (és visszavásárlás) következtében történő megszűnését követően is?

54. A High Court of Justice (Chancery Division) (Egyesült Királyság) által 2018. június 6-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-371/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: angol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Teljes egészében vagy részlegesen törölhető-e egy európai uniós védjegy vagy a tagállamok valamelyikében lajstromozott nemzeti védjegy azért, mert az áruk és szolgáltatások megjelölésében szereplő kifejezések egy része vagy egyike sem kellően egyértelmű és pontos ahhoz, hogy az illetékes hatóságok és a harmadik felek pusztán azok alapján meg tudják határozni a védjegy oltalmának terjedelmét?

2) Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén: egy olyan kifejezés, mint a „számítógépes szoftverek”, túl általános-e és túl sok féle árut foglal-e magában a védjegy származást jelölő funkciójának való megfeleléshez ahhoz, hogy kellően egyértelmű és pontos legyen a védjegy oltalma terjedelmének az illetékes hatóságok és a harmadik felek által pusztán az alapján történő meghatározásához?

3) Rosszhiszeműségnek minősülhet-e önmagában egy védjegy lajstromozását kérni e védjegy megjelölt áruk vagy szolgáltatások vonatkozásában történő használatának szándéka nélkül?

4) A harmadik kérdésre adandó igenlő válasz esetén: megállapítható-e, hogy a bejelentő részben jóhiszeműen, részben pedig rosszhiszeműen nyújtotta be a bejelentést, ha és amennyiben a bejelentőnek szándékában állt a védjegyet a megjelölt áruk vagy szolgáltatások némelyikének vonatkozásában használni, de nem állt szándékában azt más megjelölt áruk vagy szolgáltatások vonatkozásában használni?

³ A megjelölt ügyekben feltett kérdések megegyeznek.

5) Összeegyeztethető-e a UK Trade Marks Act 1994 (az Egyesült Királyság védjegyekről szóló, 1994. évi törvénye) 32. cikkének (3) bekezdése az (EU) 2015/2436 európai parlamenti és tanácsi irányelvvel és annak elődjeivel?

55. A High Court of Justice, Family Division (England and Wales) (Egyesült Királyság) által 2018. június 14-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-393/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: angol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) A gyermek valamely államban való fizikai jelenléte lényegi eleme-e a felülvizsgált 2003. évi Brüsszel II rendelet 8. cikke értelmében vett szokásos tartózkodási helynek?

2) Olyan körülmények között, amikor mindkét szülő szülői felügyeleti joggal rendelkezik, az, hogy az apa az anyát csalárd módon rávette arra, hogy másik államba menjen és ezt követően őt jogellenesen, erőszakkal ott tartotta ebben a másik államban, ami azt eredményezte, hogy az anya kényszerűen e másik államban szülte meg gyermekét, hatással van-e az 1) pontban feltett kérdésre olyan körülmények esetén, amikor az emberi jogok 1950. évi európai egyezményének 3. és 5. cikke szerint vagy más módon sérülhetnek az anya és/vagy a gyermek emberi jogai?

56. A Višje sodišče v Mariboru (Szlovénia) által 2018. június 21-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-407/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: szlovén

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Az európai uniós jog tényleges érvényesülésének elvére figyelemmel, úgy kell-e értelmezni a 93/13/EGK tanácsi irányelvet, hogy a végrehajtási bíróság a végrehajtási eljárás során a közvetlenül végrehajtható közjegyzői okiratban (végrehajtható okiratban) foglalt tisztességtelen szerződési feltétel miatt köteles hivatalból megtagadni a végrehajtást a jelen ügghöz hasonló olyan ügyben, amelyben a tagállami eljárásjogi szabályozás nem biztosítja a végrehajtási bíróság számára annak tényleges lehetőségét, hogy a végrehajtást az adós mint fogyasztó által indított megállapítási perben a szerződési feltétel tisztességtelen jellegére vonatkozó jogerős érdemi határozat meghozataláig (az adós kérelmére vagy hivatalból) megszakítsa vagy felfüggeszse?

57. A Tribunal de première instance de Namur (Belgium) által 2018. június 27-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-421/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

A polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2012. december 12-i (EU) 1215/2012 európai parlamenti és tanácsi rendelet 7. cikkének 1. pontja értelmében vett „szerződéses jellegűnek” minősül-e valamely ügyvédi kamara azon keresete, amelynek tárgya e kamara egyik tagjának a kamarát megillető éves szakmai járulék megfizetésére való kötelezése?

Gazdasági ügyszak

38. A Handelsgericht Wien (Németország) által 2018. április 26-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-289/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Az előző járat rendeltetési repülőteréről induló olyan csatlakozó járatot, amelyre a légi utas az első

járással együtt foglalt jegyet, és amelyre csak egyetlen repülőjegy-számot tartalmazó jegyet kapott, a két járat közötti, 13 órát csekély mértékben meghaladó menetrend szerinti időtartam figyelembevételével „közvetlenül csatlakozó járatnak” kell-e tekinteni a 261/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 2. cikke h) pontjának értelmében?

39. A Landgericht Düsseldorf (Stefan Neldner) által 2018. május 2-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-299/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

- 1) Beszámítható-e a [261/2004/EK] rendelet 7. cikke szerinti kártalanítás a nemzeti jog által biztosított, a lefoglalt járat törlése miatt felmerült utazási költségek megtérítésére irányuló kártérítésbe, ha a légitfuvarozó teljesítette a rendelet 8. cikkének (1) bekezdése szerinti kötelezettségeit?
- 2) Ha lehetőség van a beszámításra: vonatkozik-e a repülőút végső célállomásától eltérő másik rendeltetési helyre irányuló helyettesítő közlekedési lehetőség költségeire is, ha a légi utas a légitfuvarozó által felajánlott, a repülőút végső célállomására vonatkozó helyettesítő közlekedési lehetőséget visszautasítja?
- 3) Amennyiben lehetőség van a beszámításra: elvégezheti-e minden esetben a légitfuvarozó, vagy attól függ, hogy a nemzeti jog milyen mértékben teszi lehetővé, vagy a nemzeti bíróság milyen mértékben tekinti méltányosnak?
- 4) Amennyiben a nemzeti jog irányadó, vagy a nemzeti bíróságnak mérlegelésen alapuló határozatot kell hoznia: a rendelet 7. cikke szerinti kártalanításnak csak a kellemetlenségeket és az utasok által a járat törlés miatt elszenvedett idővesztéseket vagy a vagyoni károkat is meg kell-e térítenie?

40. A Landgericht Bonn (Németország) által 2018. május 4-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-301/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: német

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Úgy kell-e értelmezni a 2002/65/EK irányelv 7. cikkének (4) bekezdését, hogy azzal ellentétes az olyan tagállami rendelkezés, amely a távollevők között kötött fogyasztói hitelszerződéstől kinyilvánított elállást követően előírja, hogy a szolgáltatónak a fogyasztó részére azon az összegben túlmenően, amelyet a fogyasztótól a távollevők között kötött szerződés szerint kapott, az erre az összegre eső használati ellenértéket is meg kell fizetnie?

41. A Krajský súd v Prešove (Szlovák Köztársaság) által 2018. május 22-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-331/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: szlovák

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

- 1) A.A C-42/15. sz. ügyben hozott ítéletet követően a szlovák jogalkotó 2018. május 1-jei hatállyal törölte a zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebitel'ských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebitel'ov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (a fogyasztási hitelekéről és a fogyasztóknak nyújtott egyéb kölcsönökről és hitelekéről, valamint bizonyos törvények módosításáról és kiegészítéséről szóló 129/2010. sz. törvény; a továbbiakban: 129/2010. sz. törvény) 9. cikkében szereplő „a tőke, a kamatok és az egyéb költségek” szavakat mint a hitel visszafizetésére vonatkozó szerződéses elemeket, megszüntetve ily módon a törvény által a fogyasztóknak a fogyasztói hitelszerződésekben biztosított azon jogot, hogy bármely módon (nem csak amortizációs táblázatokban) feltüntetésre kerüljön a tőke, a kamatok és a költségek visszafizetésének, valamint az e jog megsértéséért kiszabható szankció ütemezése.

B. Bár 2018. május 1-jét követően a törvénymódosítás lehetővé tette a Bíróság ítéletének jobb végrehajtását, a fogyasztókkal 2018. május 1-jét megelőzően kötött szerződésekre vonatkozó jogvitákban a [szlovák] bíróságok oly módon reagáltak [a Bíróság ítéletére], hogy lényegében ugyanarra az eredményre jutottak, mint amelyet a jogalkotó szándékozott elérni az uniós jog megfelelő értelmezésének elfogadásával.

C. Ezen összefüggésben a Bíróság elé terjesztett kérdés az uniós jognak az irányelvek közvetlen hatálya alkalmazása keretében történő értelmezésére vonatkozik. Tekintettel azon határozatok jelentős számára, amelyekkel a múltban a bíróságok elismerték, hogy a 129/2010 törvény biztosította a fogyasztók azon jogát, hogy megismerhessék a tőke, a kamatok és a költségek fizetésének ütemezését, a Bíróság elé a következő kérdés kerül előterjesztésre:

Valamely irányelv közvetlen hatályának a magánszemélyek közötti horizontális jogviszonyok közötti, a célból történő megvalósításának során, hogy valamennyi értelmezési módszer és a teljes nemzeti jog alkalmazásával biztosítani lehessen az irányelv teljes érvényesülését, a jogbiztonság elve egy 2018. május 1-je előtt kötött fogyasztási hitelszerződésre vonatkozó jogvitában lehetővé teszi-e a bíróság számára, hogy olyan határozatot hozzon, amely ugyanazon joghatásokkal jár, mint a jogalkotó által a 2018. május 1-jei 42/15. sz. ítélet végrehajtása céljából elfogadott jogszabály-módosítás?

Abban az esetben, ha a Bíróság az első kérdésre azt a választ adja, hogy a jogbiztonság elve az irányelv hatályának a magánszemélyek közötti horizontális jogviszonyok közötti az irányelv teljes érvényesülésének céljából történő megvalósítása során lehetővé teszi a bíróság számára, hogy olyan határozatot hozzon, amely ugyanazon joghatásokkal jár, mint a jogalkotó által a 2018. május 1-jei 42/15. sz. ítélet végrehajtása céljából elfogadott jogszabály-módosítás, a következő további kérdések kerülnek előterjesztésre:

2) Úgy kell-e értelmezni a Bíróság C-42/15. sz. Home Credit Slovakia kontra Klára Bíróová ügyben 2016. november 9-én hozott ítéletét, illetve a fogyasztói hitelmegállapodásokról és a 87/102/EGK tanácsi irányelv (2) hatályon kívül helyezéséről szóló, 2008. április 23-i 2008/48/EK irányelvet (3) (a továbbiakban: 2008/48 irányelv), hogy az Európai Unió Bírósága úgy határozott, hogy a 2008/48/EK irányelvvel ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely a hiteltörlesztő részletek ütemezésének feltüntetését nem csak amortizációs táblázat formájában, hanem minden egyéb, a törvény által előírt formában, mint például a valamely fogyasztási hitel tárgyát képező tőke törlesztésére irányuló részletek összegének, számának és ütemezésének feltüntetését is megköveteli?

3) Úgy kell-e értelmezni az Európai Bíróság ítéletét – ezúttal a tőkétől eltekintve a kamatokra és az egyéb terhekre figyelemmel –, hogy az arra a kérdésre is választ ad, hogy az olyan tagállami szabályozás, amely előírja a fogyasztók ahhoz való jogát, hogy a fogyasztói hitelszerződésben feltüntetésre kerüljön a kamatok és az egyéb terhek törlesztőrészleteinek összege, száma és lejárat, túlmegy az irányelven. Amennyiben az ítélet a kamatokra és az egyéb terhekre is vonatkozik, túlmennek-e a 2008/46/EK irányelven, különösen 10. cikkének (2) bekezdésének j) pontján a kamatok és az egyéb költségek törlesztésének ütemezését az amortizációs táblázattól eltérő formákat előíró jogi rendelkezések.

42. A Vrederegerecht te Antwerpen (Belgium) által 2018. május 30-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelmek (C-349/18., C-350/18. és C-351/18. sz. ügyek)⁴

Az eljárás nyelve: holland

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) Úgy kell-e értelmezni, a vasúti személyszállítást igénybe vevő utasok jogairól és kötelezettségeiről szóló, 2007. október 23-i [1371/2007/EK rendelet] 9. cikkének a 93/13 irányelv 2. cikkének a) pontjával és 3. cikkével összefüggésben értelmezett (4) bekezdését, hogy mindig szerződéses jogviszony jön létre a közlekedési vállalat és az utas között, még ha ez utóbbi a fuvarozó szolgáltatását menetjegy nélkül veszi is igénybe?

⁴ A megjelölt ügyekben feltett kérdések szó szerint megegyeznek.

2) Az előbb említett kérdésre adandó nemleges válasz esetén kiterjed-e ebben az esetben a tisztességtelen feltételek tana általi védelem az olyan utasra is, aki menetjegy nélkül vesz igénybe tömegközlekedési eszközt, és ezen magatartása miatt a fuvarozó általános szerződési feltételei szerint, amelyeket normatív jellegük alapján vagy állami hivatalos hirdetményben való közzététel révén általánosan kötelezőnek tekintenek, a menetjegy árán felül pótdíj fizetésére köteles?

3) Minden esetben ellentétes-e a fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről szóló 93/13 irányelv 6. cikkével – amely a következőképpen rendelkezik: „tagállamok előírják, hogy fogyasztókkal kötött szerződésekben az eladó vagy szolgáltató által alkalmazott tisztességtelen feltételek a saját nemzeti jogszabályok rendelkezései szerint nem jelentenek kötelezettséget a fogyasztóra nézve, és ha a szerződés a tisztességtelen feltételek kihagyásával is teljesíthető, a szerződés változatlan feltételekkel továbbra is köti a feleket” –, hogy a bíróság a tisztességtelennek minősített feltételt mérséklí, vagy helyette az általános jogot alkalmazza?

4) Az előbb említett kérdésre adandó nemleges válasz esetén, mely körülmények között alkalmazhatja a nemzeti bíróság ebben az esetben a tisztességtelennek minősített feltétel mérséklését, vagy helyettesítheti az általános joggal?

5) Amennyiben az előbb említett kérdésekre nem lehet absztrakt válaszokat adni, felmerül a kérdés, hogy abban az esetben, ha a nemzeti vasúttársaság az érvényes menetjegy nélkül utazót tetten érés követően polgári jogilag pótdíjjal szankcionálja, adott esetben a menetjegy árán felül, és a bíróság arra a következtetésre jut, hogy a követelt pótdíj tisztességtelen a 93/13 irányelv 3. cikkével összefüggésben értelmezett 2. cikke a) pontjának értelmében, ellentétes-e a 93/13 irányelv 6. cikkével, hogy a bíróság a feltételt semmisnek nyilvánítja, és az általános felelősségi jogot alkalmazza a nemzeti vasúttársaságot ért kár megtérítése céljából?

43. A Juzgado de Primera Instancia de Reus (Spanyolország) által 2018. május 30-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-352/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: spanyol

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1)

1.1. Úgy kell-e értelmezni a 93/13 irányelv 1. cikkének (2) bekezdését, hogy a valamely törvényi rendelkezés által szabályozott hivatalos mutatót (IRPH) tartalmazó szerződési feltétel nem tartozik az irányelv rendelkezéseinek hatálya alá, jóllehet az említett mutató nem kötelező jelleggel, a felek választásától függetlenül alkalmazandó, és a felek közötti megállapodás hiányában kiegészítő jellege sincsen?

1.2. Úgy kell-e értelmezni a 93/13 irányelv 1. cikkének (2) bekezdését, hogy a valamely törvényi rendelkezés által szabályozott hivatalos mutatót (IRPH) tartalmazó szerződési feltétel az irányelv rendelkezéseinek hatálya alá tartozik, ha a szóban forgó szerződési feltételben az IRPH-mutatót meghatározó közigazgatási rendelkezésben foglalt, a negatív különbözetre vonatkozó előírás módosul – amely különbözetet akkor kellene alkalmazni, ha az említett mutatót szerződéses kamatként használják – a jelzáloghitel-ügylet teljeshiteldíj-mutatójának a piacon alkalmazott teljeshiteldíj-mutatóval történő egyenlővé tétele érdekében, és ez alapján feltételezhető, hogy a nemzeti jogalkotó által meghatározott szerződéses egyensúly megváltozott?

2)

2.1. Az a tény, hogy az eladó vagy szolgáltató által valamely kölcsönszerződés feltételei közé foglalt referencia-mutatót (IRPH) törvény vagy rendeleti rendelkezések szabályoznak, kizárja-e, hogy a bíróságnak vizsgálnia kellene, hogy az e mutatóra vonatkozó összes olyan elemet közölték-e a fogyasztóval, amelyek befolyásolhatják a kötelezettségvállalásának mértékét, annak megállapítása során, hogy a feltételt világosan és érthetően fogalmazták meg a 93/13 irányelv 4. cikkének (2) bekezdése értelmében?

2.2. Ellentétes-e 93/13 irányelvvel az olyan ítélkezési gyakorlat, amely megállapítja, hogy az

átláthatósági kötelezettségnek eleget tesznek azzal, hogy az előre meghatározott szerződési feltételben egyszerűen csak utalnak a hivatalos mutatóra, anélkül, hogy a feltételt alkalmazó eladóval vagy szolgáltatóval szemben e tekintetben bármilyen egyéb tájékoztatás megkövetelhető lenne, vagy ellenkezőleg, az átláthatósági kötelezettség teljesítéséhez a feltételt alkalmazónak tájékoztatást kell nyújtania ezen referencia-mutató mechanizmusának kialakításáról, terjedelméről és konkrét működéséről?

2.3. Úgy kell-e értelmezni a 93/13 irányelv 4. cikkének (2) bekezdését, hogy az IRPH kialakítására, működésére és eddigi, illetve a várható – legalábbis rövid vagy középtávú – jövőbeli fejlődésére vonatkozóan a fogyasztóknak nyújtott tájékoztatás elmulasztása alapján, figyelembe véve az eladónak vagy szolgáltatónak az említett elemekre vonatkozóan a szerződéskötés időpontjában fennálló ismereteit, megállapítható, hogy a 93/13 irányelv 4. cikkének (2) bekezdése értelmében az azt tartalmazó rendelkezést nem világosan és érthetően fogalmazták meg?

2.4 Az irányelv 4. cikkének (2) bekezdése szerinti átláthatósági követelményt úgy kell-e értelmezni, hogy az előírja, hogy a fogyasztót tájékoztatni kellett a referencia-mutatót szabályozó rendeleti rendelkezésekről és azok tartalmáról, az ahhoz szükséges releváns tájékoztatásként, hogy érzékelhesse milyen gazdasági és jogi jelentőséget képviselt az ilyen mutatót tartalmazó szerződési rendelkezés?

2.5. A feltételt alkalmazó által nyújtott reklám és tájékoztatás, amely megtévesztheti a fogyasztót az IRPH-t referencia-mutatóként használó szerződés megkötése során, olyan tényezőnek tekinthető-e, amelyre a bíróság a szerződési feltétel tisztességtelen jellegének megállapítását alapozhatja a 93/13 irányelv 4. cikkének (2) bekezdése értelmében?

3)

3.1. Ha megállapítják a szerződési feltétel tisztességtelen jellegét, oly módon, hogy a kölcsönszerződést kamat nélkül kellene újra megkötni, azon tény alapján, hogy a változó kamatra vonatkozó szerződési feltétel semmissége és eltörlése következtében kizárólag a pénzintézet szempontjából eltűnt volna a szerződéskötés jogalapja, el kell-e fogadni a szóban forgó szerződés semmis feltételének érvényes rendelkezéssel való helyettesítésére vonatkozó lehetőséget, a semmisnek nyilvánított mutató helyett bármely egyéb referencia-mutató alkalmazásával módosítva a tisztességtelen feltétel tartalmát? Ilyen esetben, a szerződés értelmezése és a tisztességtelen feltétel helyettesítése ellentétes-e a 93/13 irányelv 6. cikkével?

44. A Tribunalul Bacău (Románia) által 2018. május 30-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-354/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: román

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) A 261/2004 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerinti 400 eurós összeg célja főszabály szerint a vagyoni károk megtérítése, míg a nem vagyoni károkat a 12. cikk alapján kell értékelni, vagy a 7. cikk (1) bekezdésének b) pontja főszabály szerint a nem vagyoni károk megtérítésére vonatkozik, a vagyoni károk pedig a 12. cikk hatálya alá tartoznak?

2) Az elmaradt munkabérnek megfelelő azon összeg, amely a 7. cikk (1) bekezdésének b) pontja szerinti 400 eurós összeget meghaladja, a 12. cikk szerinti további kártalanítás fogalmába tartozik?

3) A 12. cikk [(1) bekezdésének] második mondata értelmében „[a] rendelet szerint adott kártalanítás levonható az ilyen kártalanításból”. Úgy kell-e értelmezni a rendelet e cikkét, hogy az alapján a nemzeti bíróság diszkrecionális jogkörében marad a 7. cikk (1) bekezdésének b) pontja szerint megítélt összegnek a további kártalanításból történő levonása, vagy ez a levonás kötelező?

4) Abban az esetben, ha az összeg levonása nem kötelező, milyen tényezők alapján dönt a nemzeti bíróság a 7. cikk (1) bekezdésének b) pontja szerinti összegnek a további kártalanításból történő levonásáról?

5) A munkabér elmaradásából eredő kárt – amelyre amiatt került sor, hogy a munkavállaló az átfoglalást követően a célállomásra való késedelmes érkezése miatt nem tudott megjelenni a

munkahelyén – a 8. cikk vagy a 4. cikkel összefüggésben értelmezett 12. cikk szerinti kötelezettségek teljesítése alapján kell értékelni?

6) A légifuvarozónak a 261/2004 rendelet 4. cikke és a 8. cikkének (3) bekezdése szerinti, segítségnyújtásra vonatkozó kötelezettségének teljesítése magában foglalja azt, hogy az utast az átfoglalással kapcsolatban fennálló valamennyi lehetőségről teljeskörűen kell tájékoztatni a 8. cikk (1) bekezdésének a), b) és c) pontjában foglaltak szerint?

7) A 261/2004 rendelet 8. cikke alapján kit terhel annak bizonyítása, hogy az átfoglalásra a lehető leghamarabb került sor?

8) A rendelet alapján az utasok kötelessége az, hogy a célállomásuknak megfelelő másik járatot keressenek, és a légitársaságot kérik arra, hogy az ilyen járatokon találjon szabad helyeket, vagy a légitársaság hivatalból köteles arra, hogy az utas számára legelőnyösebb opciót megkeresse annak érdekében, hogy őt a célállomásra szállítsa?

9) Az utasok által elszenvedett károk meghatározása során van jelentősége annak, hogy elfogadták a légitársaság azon ajánlatát, hogy nekik egy másik, 2016. szeptember 11-i járatot biztosítanak, annak ellenére, hogy számukra előrelátható volt az, hogy a munkából való távolmaradásuk idejére nem kapnak fizetést?

45. A Justice de paix du troisième canton de Charleroi (Belgium) által 2018. június 5-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelmek (C-368/18. és C-369/18. sz. ügyek) ⁵

Az eljárás nyelve: francia

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

A bíróság az ügy érdemében történő határozathozatalt megelőzően, az Európai Unió Bíróságához előzetes döntéshozatal iránti kérelmet terjeszt elő a visszautasított beszállás és légi járatok törlése vagy hosszú késése [helyesen: jelentős késése] esetén az utasoknak nyújtandó kártalanítás és segítség közös szabályainak megállapításáról, és a 295/91/EGK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. február 11-i 261/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 5. cikke (3) bekezdésének értelmezése céljából a következők szerint:

- a jelen jogvitában szóban forgó körülmény – azaz az érintett járat indulási repülőterén a földi kiszolgáló társaság munkavállalóinak sztrájkja – a 2008. december 22-i Wallentin-Hermann ítélet (C-549/07, EU:C:2008:771) 22. pontja értelmében vett „esemény” fogalmába vagy az említett rendelet (14) preambulumbekzdése értelmében vett, a 2013. január 31-i McDonagh ítéletben (C-12/11, EU:C:2013:43) értelmezett „rendkívüli körülmény” fogalmába tartozik-e, vagy pedig ez a két fogalom átfedi-e egymást;
- a visszautasított beszállás és légi járatok törlése vagy hosszú késése [helyesen: jelentős késése] esetén az utasoknak nyújtandó kártalanítás és segítség közös szabályainak megállapításáról, és a 295/91/EGK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. február 11-i 261/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 5. cikkének (3) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy a jelen jogvitában felmerülőhöz hasonló eseményt – azaz az érintett járat indulási repülőterén a földi kiszolgáló társaság munkavállalóinak sztrájkját – a légi fuvarozó rendes tevékenységébe tartozó eseménynek kell tekinteni, és az ennek következtében a légi járat jelentős késése esetén nem minősülhet – a légifuvarozót az utasok kárának megtérítésére irányuló kötelezettsége alól mentesítő – „rendkívüli körülménynek”;
- amennyiben a jelen jogvitában felmerülőhöz hasonló eseményt – azaz az érintett járat indulási repülőterén a földi kiszolgáló társaság munkavállalóinak sztrájkját – „rendkívüli körülménynek” kell tekinteni, abból az következik-e, hogy az a légifuvarozó számára olyan „rendkívüli körülményt” jelent, amelyet minden észszerű intézkedés ellenére sem lehetett volna elkerülni?
- azt, hogy a sztrájkot bejelentették, úgy kell-e tekinteni, mint olyan tény, amelynek következtében a

⁵ A megjelölt ügyekben feltett kérdések megegyeznek.

jelen jogvitában felmerülőhöz hasonló esemény – azaz az érintett járat indulási repülőterén a földi kiszolgáló társaság munkavállalóinak sztrájkja – nem tartozik a visszautasított beszállás és légi járatok törlése vagy hosszú késése [helyesen: jelentős késése] esetén az utasoknak nyújtandó kártalanítás és segítség közös szabályainak megállapításáról és a 295/91/EGK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. február 11-i 261/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 5. cikkének (3) bekezdése értelmében vett „rendkívüli körülmények” fogalmába?

46. A Sąd Rejonowy Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku (Lengyelország) által 2018. június 11-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-383/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: lengyel

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Úgy kell-e értelmezni a fogyasztói hitelmegállapodásokról és a 87/102/EGK tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2008. április 23-i (módosított) 2008/48/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 3. cikkének g) pontjával összefüggésben értelmezett 16. cikkének (1) bekezdésében foglalt rendelkezéseket, hogy a fogyasztó a hitelmegállapodásból eredő kötelezettségeinek határidő előtti visszafizetése esetében jogosult a hitel teljes költségének, és azon belül azon költségek csökkentésére, amelyek összege nem függ e hitelmegállapodás időtartamától?

47. A Corte di appello di Napoli (Olaszország) által 2018. június 14-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem (C-394/18. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: olasz

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1) a szétváló társaság olyan hitelezői, amelyeknek követelése a szétválást megelőzően keletkeztek, és amelyek az olasz polgári törvénykönyv 2503. cikkén alapuló kifogás jogorvoslati eszközével (tehát [a 82/891/EGK] irányelv 12. cikkének alkalmazása céljából bevezetett jogvédelmi eszközzel) nem éltek, a szétválás végrehajtását követően indíthatnak-e az olasz polgári törvénykönyv 2901. cikkén alapuló megtámadási keresetet a szétválás velük szembeni hatálytalanságának bíróság általi megállapítása céljából, vagyis annak érdekében, hogy a kielégítési sorrendben az egy vagy több kedvezményezett társaság hitelezőivel szemben elsőbbséget élvezzenek, valamint hogy e társaságok tagjait a kielégítési sorrendben megelőzzék;

2) az irányelv 19. cikkében foglalt érvénytelenség fogalma kizárólag a szétválási okirat érvényességét érintő vagy azokra a keresetekre is utal-e, amelyek a szétválási okirat érvényességét nem érintik, azonban annak relatív hatálytalanságát vagy alkalmazhatatlanságát idézik elő?

Előzetes döntéshozatal tárgyában közzétett határozatok

Büntető ügyszak

11. A Bíróság (második tanács) 2018. július 5-i ítélete (a Szombathelyi Törvényszék [Magyarország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Lada Dániel Bertold ellen folytatott büntetőeljárás (C-390/16. sz. ügy)⁶

Az Európai Unió más tagállamaiban hozott ítéleteknek egy új büntetőeljárásban való figyelembevételéről szóló, 2008. július 24-i 2008/675/IB tanácsi kerethatározatot – az EUMSZ 82. cikkel összefüggésben – úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az, hogy a valamely tagállam bírósága által ugyanazon személy más cselekménye vonatkozásában korábban

⁶ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 10. szám, Büntető ügyszak, 23. sz. alatt.

hozott, jogerős büntetőítélet valamely másik tagállamban való figyelembevételének az legyen a feltétele, hogy ez utóbbi tagállam bíróságai olyan előzetes elismerésre irányuló különleges eljárást folytassanak le, mint amilyen az alapügy tárgyát képezi.

Közigazgatási ügyszak

156. A Bíróság elnökének 2018. április 12-i végzése (a Bundesgerichtshof [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-371/17. sz. ügy)⁷

A Bíróság elnöke elrendelte az ügy törlését.

157. A Bíróság elnökének 2018. április 17-i végzése (a Rechtbank Noord-Holland [Hollandia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-631/16. sz. ügy)⁸

A Bíróság elnöke elrendelte az ügy törlését.

158. A Bíróság elnökének 2018. április 23-i végzése (a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság [Magyarország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-303/17. sz. ügy)⁹

A Bíróság elnöke elrendelte az ügy törlését.

159. A Bíróság (hatodik tanács) 2018. május 30-i végzése (az Administrativen sad Veliko Tarnovo [Bulgária] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Nikolay Yanchev kontra Direktor na Direktsia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika” Veliko Tarnovo pri Tsentralno upravlentie na Natsionalnata agentsia za prihodite (C-481/17. sz. ügy)¹⁰

Az EUMSZ 107. cikk és 108. cikk rendelkezései alapján az állami támogatások nyújtására vonatkozó és a Bolgár Köztársaság által a mezőgazdasági üzemek beruházásai javára társaságiadó-elengedés formájában bevezetett, 546/2010. sz. állami támogatást engedélyező, 2011. február 11-i C(2011)863 bizottsági határozatot úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes, hogy ez a tagállam megtagadja az említett program alapján járó támogatás nyújtását azzal az indokkal, hogy a kérelmező nem teljesíti a nemzeti jogban előírt azon feltételt, amely szerint nem nyújtható semmilyen támogatás az olyan adóalanynak, akinek az állammal szemben tartozásai állnak fenn, és ezt annak ellenére teszi, hogy az említett határozat nem írja elő kifejezetten ezt a feltételt.

160. A Bíróság (nyolcadik tanács) 2018. június 7-i végzése (a Landesverwaltungsgericht Oberösterreich [Ausztria] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-589/16. sz. ügy)¹¹

A Landesverwaltungsgericht Oberösterreich (felső-ausztriai regionális közigazgatási bíróság, Ausztria) 2016. november 16-i határozatával előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelem nyilvánvalóan elfogadhatatlan.

161. A Bíróság (nagytanács) 2018. június 12-i ítélete (az Østre Landsret [Dánia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – A/S Bevola, Jens W. Trock ApS kontra Skatteministeriet

⁷ A kérdést l.: Hírlevél VIII. évfolyam 10. szám, Közigazgatási ügyszak, 198. sz. alatt.

⁸ A kérdést l.: Hírlevél VIII. évfolyam 4. szám, Közigazgatási ügyszak, 54. sz. alatt.

⁹ A kérdést l.: Hírlevél VIII. évfolyam 9. szám, Közigazgatási ügyszak, 175. sz. alatt.

¹⁰ A kérdést l.: Hírlevél VIII. évfolyam 11. szám, Közigazgatási ügyszak, 235. sz. alatt.

¹¹ A kérdést l.: Hírlevél VIII. évfolyam 3. szám, Közigazgatási ügyszak, 41. sz. alatt.

(C-650/16. sz. ügy)¹²

Az EUMSZ 49. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes valamely tagállam azon jogszabálya, amely kizárja a nemzetközi összevont adózásra vonatkozó, az alapügyben szóban forgóhoz hasonló szabályozást nem választó belföldi illetőségű társaság esetében azt a lehetőséget, hogy adóköteles nyereségéből levonja a másik tagállamban található állandó telephelynél keletkezett veszteséget, holott egyrészt e társaság kimerítette e veszteség levonásának azon tagállam joga által számára nyújtott valamennyi lehetőségét, amelyben e telephely található, másrészt pedig ez utóbbtól már semmiféle jövedelemre nem tesz szert, és így többé nem áll fenn annak a lehetősége, hogy az említett veszteséget az említett tagállamban figyelembe vegyék, aminek a vizsgálata a nemzeti bíróság feladata.

162. A Bíróság (hetedik tanács) 2018. június 13-i ítélete (a Naczelný Sąd Administracyjny [Lengyelország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Minister Finansów kontra Gmina Wrocław (C-665/16. sz. ügy)¹³

A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 2. cikke (1) bekezdésének a) pontját és 14. cikke (2) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy a hozzáadottérték-adó hatálya alá tartozó ügyletnek minősül egy hozzáadottértékadó-alany tulajdonában álló ingatlan tulajdonjogának a törvény értelmében és ellenérték fizetése ellenében valamely tagállam államkincstárára való átruházása olyan helyzetben, mint amely az alapügyben szerepel, ahol ugyanaz a személy képviseli egyidejűleg a kisajátítást kérő szervezet és a kisajátítást elszennvedő önkormányzatot, és ahol ez utóbbi a gyakorlatban tovább kezeli az érintett vagyontárgyat, még abban az esetben is, ha az ellenérték kifizetésére az önkormányzati költségvetésben elvégzett belső számviteli átvezetéssel került sor.

163. A Bíróság (harmadik tanács) 2018. június 13-i ítélete (a Verwaltungsgericht Köln [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Deutscher Naturschutzring, Dachverband der deutschen Natur- und Umweltschutzverbände e.V. kontra Bundesrepublik Deutschland (C-683/16. sz. ügy)¹⁴

1) A közös halászati politikáról, az 1954/2003/EK és az 1224/2009/EK tanácsi rendelet módosításáról, valamint a 2371/2002/EK és a 639/2004/EK tanácsi rendelet és a 2004/585/EK tanácsi határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2013. december 11-i 1380/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet 11. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes, ha valamely tagállam a felségterületéhez vagy a joghatósága alá tartozó vizekre vonatkozóan olyan intézkedéseket fogad el, amelyek szükségesek ahhoz, hogy a tagállam megfeleljen a természetes élőhelyek, valamint a vadon élő állatok és növények védelméről szóló, 1992. május 21-i 92/43/EGK tanácsi irányelv 6. cikke szerinti kötelezettségeinek, és amelyek a Natura 2000 területeken teljeskörűen megtiltják a tengerfenékkal érintkező halászeszközökkel, valamint horgonyzott kopoltyúhálókkal hivatásszerűen folytatott tengeri halászatot, amennyiben az ilyen rendelkezések a más tagállamok lobogója alatt közlekedő halászhajókat is érintik.

2) Az 1380/2013 rendelet 11. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes olyan intézkedéseknek valamely tagállam által a felségterületéhez vagy a joghatósága alá tartozó vizekre vonatkozóan történő elfogadása, mint amelyek az alapügy tárgyát képezik, és amelyek szükségesek ahhoz, hogy a tagállam megfelelhessen a környezeti károk megelőzése és felszámolása tekintetében a környezeti felelősségről szóló, 2004. április 21-i 2004/35/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvből eredő kötelezettségeinek.

¹² A kérdést l.: Hírlevél VIII. évfolyam 3. szám, Közigazgatási újszak, 50. sz. alatt.

¹³ A kérdést l.: Hírlevél VIII. évfolyam 5. szám, Közigazgatási újszak, 79. sz. alatt.

¹⁴ A kérdést l.: Hírlevél VIII. évfolyam 5. szám, Közigazgatási újszak, 82. sz. alatt.

164. A Bíróság (negyedik tanács) 2018. június 14-i ítélete (a Cour de cassation [Franciaország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Lubrizol Franciaország SAS kontra Caisse nationale du Régime social des indépendants (RSI) participations extérieures (C-39/17. sz. ügy)¹⁵

Az EUMSZ 28. és EUMSZ 30. cikket úgy kell értelmezni, hogy azokkal nem ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely úgy rendelkezik, hogy a társaságok éves forgalma után beszedett hozzájárulások adóalapját, ha e forgalom elér vagy meghalad egy bizonyos összeget, a fizetésre kötelezett személy által vagy annak megbízásából a vállalkozása céljára e tagállamból egy másik európai uniós tagállamba továbbított termékek reprezentatív értékét figyelembe véve kell kiszámítani, ahol ezen értéket a továbbítás időpontjától veszik figyelembe, míg ha ugyanezen árukat a fizetésre kötelezett személy által vagy annak megbízásából, a vállalkozása céljára az érintett tagállam területén belül továbbítják, az értéküket csak a későbbi értékesítésük alkalmával számítják be az említett adóalapba, azzal a feltétellel, hogy:

- *először is, ezen áruk értékét nem veszik újra figyelembe ezen adóalapban az említett tagállamban történő későbbi értékesítésük során;*
- *másodszor az értéküket levonják ezen adóalapból abban az esetben, ha ezen árukat nem a másik tagállamban történő értékesítésre szánják, vagy azokat a származás szerinti tagállamba anélkül szállították vissza, hogy ott korábban értékesítették volna, és*
- *harmadszor az említett hozzájárulásokból származó előnyök nem ellensúlyozzák teljes mértékben a forgalomba hozatalt követően a nemzeti piacon értékesített nemzeti termékekre kivetett terhet, aminek a vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata.*

165. A Bíróság (első tanács) 2018. június 14-i ítélete (a Tribunal Supremo [Spanyolország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Asociación Nacional de Productores de Ganado Porcino kontra Administración del Estado (C-169/17. sz. ügy)¹⁶

1) Az EUMSZ 34. és EUMSZ 35. cikket úgy kell értelmezni, hogy:

- *az EUMSZ 34. cikkel nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, mint az alapügy tárgyát képező szabályozás, amely úgy rendelkezik, hogy az „ibérico de cebo” kereskedelmi megnevezés csak az e nemzeti szabályozás által előírt, bizonyos feltételeknek megfelelő termékek tekintetében alkalmazható, hiszen e szabályozás lehetővé teszi az említett nemzeti szabályozást elfogadó tagállamtól eltérő tagállamokból származó termékek behozatalát és forgalmazását, azon megnevezésekkel, amelyeket a származásuk szerinti tagállam szabályozása szerint tartalmaznak, még akkor is, ha e megnevezések hasonlatosak, hasonlók vagy azonosak a szóban forgó nemzeti szabályozásban említett megnevezésekkel;*
- *az EUMSZ 35. cikkel nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, mint az alapügy tárgyát képező szabályozás.*

2) A sertések védelmére vonatkozó minimumkövetelmények megállapításáról szóló, 2008. december 18-i 2008/120 irányelvnek az irányelv 12. cikkével együttesen értelmezett 3. cikke (1) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, mint az alapügy tárgyát képező szabályozás, amely egyes kereskedelmi megnevezéseknek a Spanyolországban előállított vagy ott forgalmazott ibériai sertésből származó termékek tekintetében történő használatát attól teszi függővé, hogy a termelők betartják-e az ezen 3. cikk (1) bekezdése a) pontjában foglaltaknál szigorúbb tartási feltételeket, illetve az állatok vágásérettsége tekintetében a legalább 10 hónapos kor elérését.

166. A Bíróság (Nagytanács) 2018. június 19-i ítélete (a Bundesverwaltungsgericht

¹⁵ A kérdést l.: Hírlevél VIII. évfolyam 5. szám, Közigazgatási újszak, 88. sz. alatt.

¹⁶ A kérdést l.: Hírlevél VIII. évfolyam 7. szám, Közigazgatási újszak, 130. sz. alatt.

[Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Bundesanstalt für Finanzdienstleistungsaufsicht kontra Ewald Baumeister (C-15/16. sz. ügy)¹⁷

1) A pénzügyi eszközök piacairól, a 85/611/EGK és a 93/6/EGK tanácsi irányelv és a 2000/12/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv módosításáról, valamint a 93/22/EGK tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. április 21-i 2004/39/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 54. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy nem minősül feltétel nélkül bizalmas információnak, és nem tartozik ezáltal az e rendelkezésben előírt, szakmai titoktartásra vonatkozó kötelezettség körébe a felügyelt vállalkozásra vonatkozó és e vállalkozás által az illetékes hatósággal közölt valamennyi információ, valamint e hatóság valamennyi olyan nyilatkozata, amely a felügyeleti aktájában szerepel, ideértve a más szolgáltatókkal folytatott levelezését. Az említett minősítés az ezen irányelvben előírt feladatok elvégzésére a tagállamok által kijelölt hatóságok birtokában lévő azon információkra terjed ki, amelyek először is nem nyilvános jellegűek, és másodsorban amelyeknek a hozzáférhetővé tétele sértheti az azokat szolgáltató természetes vagy jogi személyeknek vagy harmadik személyeknek az érdekeit, vagy a befektetési vállalkozások tevékenységére vonatkozó, azon ellenőrzési rendszer megfelelő működését, amelyet az uniós jogalkotó a 2004/39 irányelv elfogadásával bevezetett.

2) A 2004/39 irányelv 54. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a felügyelt vállalkozásra vonatkozó és az ezen irányelvben előírt feladatok elvégzésére a tagállamok által kijelölt hatóságokkal közölt információk bizalmas jellegét annak a vizsgálatnak az időpontjában kell értékelni, amelyet e hatóságoknak el kell végezniük annak érdekében, hogy az említett információkhoz való hozzáférés iránti kérelemről határozzanak, függetlenül ezen információknak az említett hatóságokkal való közlésük időpontjában fennálló minőségétől.

3) A 2004/39 irányelv 54. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az ezen irányelvben előírt feladatok elvégzésére a tagállamok által kijelölt hatóságok birtokában lévő, olyan információk, amelyek üzleti titkoknak minősülhettek, de legalább öt évesek, főszabály szerint olyanoknak tekintendők, amelyek az idő múlásával elavultak, és ezáltal elvesztették titkos jellegüket, hacsak az e jellegre hivatkozó fél kivételesen nem bizonyítja, hogy koruk ellenére ezek az információk még mindig lényegi elemeit képezik a saját vagy érintett harmadik személyek piaci helyzetének. Az ilyen megfontolások nem alkalmazhatóak az e hatóságok birtokában lévő olyan információkra, amelyek bizalmassága attól eltérő indokokkal igazolható, hogy ezen információk az érintett vállalkozások piaci helyzete szempontjából jelentősek.

167. A Bíróság (nagytanács) 2018. június 19-i ítélete (a Conseil d'État [Belgium] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Sadikou Gnandi kontra État belge (C-181/16. sz. ügy)¹⁸

A harmadik országok illegálisan [helyesen: jogellenesen] tartózkodó állampolgárainak visszatérésével kapcsolatban a tagállamokban használt közös normákról és eljárásokról szóló, 2008. december 16-i 2008/115/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet, a menekültstátusz megadására és visszavonására vonatkozó tagállami eljárások minimumszabályairól szóló, 2005. december 1-jei 2005/85/EK tanácsi irányelvvel összefüggésben és az Európai Unió Alapjogi Chartájának 18. cikkében és 19. cikke (2) bekezdésében kimondott visszaküldés tilalma elvének, illetve 47. cikkében rögzített hatékony jogorvoslatihoz való jognak a fényében akként kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes egy kiutasítási határozatnak a 2008/115 irányelv 6. cikkének (1) bekezdése alapján, olyan harmadik országbeli állampolgárral szemben, aki nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtott be, e kérelmének közvetlenül az eljáró hatóság általi elutasítását követően vagy ugyanabban a közigazgatási intézkedésben az elutasítással egyszerre, tehát az ezen elutasítással szemben előterjesztett jogorvoslati kérelem elbírálását megelőzően történő meghozatala, feltéve különösen, hogy az érintett tagállam biztosítja a kiutasítási határozat valamennyi joghatásának felfüggesztését e jogorvoslati kérelem elbírálásáig, hogy e kérelmezőt ezen időszak folyamán megilletik a menedékkérők befogadása minimumszabályainak megállapításáról szóló, 2003. január 27-i 2003/9/EK tanácsi

¹⁷ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 4. szám, Közigazgatási ügyszak, 74. sz. alatt.

¹⁸ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 6. szám, Közigazgatási ügyszak, 124. sz. alatt.

irányelvből eredő jogok, és hogy hivatkozhat a körülmények valamennyi olyan változására, amely a kiutasítási határozat elfogadását követően merült fel, és amely jelentős hatással lehet az érintett helyzetének a 2008/115 irányelvre és különösen annak 5. cikkére tekintettel történő értékelésére, aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

168. A Bíróság (negyedik tanács) 2018. június 20-i ítélete (a Vilniaus apygardos administracinis teismas [Litvánia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – UAB „Enteco Baltic” kontra Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (C-108/17. sz. ügy)¹⁹

1) A 2009. június 25-i 2009/69/EK tanácsi irányelvvel módosított, a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 143. cikke (1) bekezdésének d) pontját és 143. cikke (2) bekezdésének b) pontját úgy kell értelmezni, hogy azokkal ellentétes, ha valamely tagállam illetékes hatóságai kizárólag azzal az indokkal tagadják meg a behozatali hozzáadottérték-adó alóli mentességet, hogy a behozatalt követően a körülményekben bekövetkezett változás folytán a szóban forgó termékeket más adóalanyként értékesítették, mint amelynek a hozzáadottértékadóazonosító-számát a behozatali nyilatkozaton feltüntették, miközben az importőr teljeskörűen tájékoztatta a behozatal szerinti tagállam illetékes hatóságait az új beszerző személyéről, feltéve hogy megállapítást nyer, hogy a behozatalt követő Közösségen belüli termékértékesítés adómentességének anyagi jogi feltételei ténylegesen teljesültek.

2) A 2009/69 irányelvvel módosított 2006/112 tanácsi irányelv 143. cikkének az ezen módosított irányelv 138. cikkével és 143. cikke (2) bekezdése c) pontjával összefüggésben értelmezett (1) bekezdése d) pontját úgy kell értelmezni, hogy:

— *az olyan dokumentumok, amelyek megerősítik a termékeknek a behozatal helye szerinti tagállamban fekvő adóraktárból a nem a beszerző részére, hanem valamely másik tagállamban található adóraktárba való elfuvarozását, kellő bizonyítéknak tekinthetők arra nézve, hogy e termékeket valamely másik tagállamba irányulóan feladták vagy elfuvarozták.*

— *a nemzetközi közúti áru fuvarozási szerződésről szóló, Genfben 1956. május 19-én aláírt, az 1978. július 5-i jegyzőkönyvvel módosított egyezmény alapján kiállított fuvarlevélhez és a jövedéki termékek jövedékiadó-felfüggesztéssel történő szállítását kísérő elektronikus adminisztratív okmányokhoz hasonló dokumentumok figyelembe vehetők annak bizonyítása érdekében, hogy valamely tagállamba való behozatal időpontjában a szóban forgó termékeket a módosított 2006/112 irányelv 143. cikke (2) bekezdésének c) pontja értelmében valamely másik tagállamba irányulóan szándékoznak feladni vagy elfuvarozni, amennyiben az említett dokumentumok ebben az időpontban benyújtásra kerülnek, és azok tartalmazzák a szükséges információkat. E dokumentumok, ugyanúgy mint a termékek értékesítéséről szóló elektronikus visszaigazolások és a jövedékiadó-felfüggesztéssel történő szállítás végén kiállított átvételi elismervény, alkalmasak annak bizonyítására, hogy az említett termékeket a módosított 2006/112 irányelv 138. cikke (1) bekezdésének megfelelően ténylegesen feladták vagy elfuvarozták valamely másik tagállamba.*

3) A 2009/69 irányelvvel módosított 2006/112 irányelv 143. cikke (1) bekezdésének d) pontját úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes, hogy valamely tagállami adóhatóság az olyan termékbehozatalok tekintetében, amelyeket ezen tagállamban teljesítettek, és amelyeket Közösségen belüli termékértékesítés követett, azzal az indokkal tagadja meg valamely importőrtől az e rendelkezés szerinti hozzáadottértékadó-levonási jog gyakorlását, hogy e termékek nem közvetlenül a beszerzőre kerültek átruházásra, hanem azokat az utóbbi által kijelölt fuvarozási vállalkozások és adóraktárak részére továbbították, amennyiben az importőr átruházta az említett termékek feletti, tulajdonosként való rendelkezés jogát a beszerzőre. Ennek keretében a „termékértékesítésnek” az ezen módosított irányelv 14. cikke (1) bekezdése szerinti fogalmát ugyanúgy kell értelmezni, mint az említett módosított irányelv 167. cikkével összefüggésben.

¹⁹ A kérdést l.: Hírlevél VIII. évfolyam 6. szám, Közigazgatási ügyszak, 113. sz. alatt.

4) A 2009/69 irányelvvel módosított 2006/112 irányelv 143. cikke (1) bekezdésének d) pontját úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan közigazgatási gyakorlat, amelynek értelmében az alapügyben szóban forgóhoz hasonló körülmények között megtagadják a jóhiszemű importőrtől a behozatali hozzádottérték-adó alóli mentesség gyakorlását, amennyiben a behozatalt követő Közösségen belüli termékértékesítés adómentességének feltételei a beszerző által elkövetett adócsalás miatt nem teljesülnek, kivéve ha bizonyításra kerül, hogy az importőr tudta vagy neki tudnia kellett volna, hogy az ügylettel a vevő által elkövetett adócsaláshoz járult hozzá, és hogy nem tett meg minden tőle telhető észszerű intézkedést annak érdekében, hogy elkerülje az e csalásban való részvételt. Önmagában az, hogy az importőr és a beszerző elektronikus kommunikációs eszközök útján kommunikált egymással, nem enged arra következtetni, hogy az importőr tudta vagy neki tudnia kellett volna, hogy ilyen adócsalásban vesz részt.

5) A 2009/69 irányelvvel módosított 2006/112 irányelv 143. cikke (1) bekezdésének d) pontját úgy kell értelmezni, hogy az illetékes nemzeti hatóságok az arra irányuló vizsgálatuk során, hogy sor került-e a termékek feletti, tulajdonosként való rendelkezés jogának az átruházására, nem kötelesek az olyan információk beszerzésére, amelyekhez egyedül a hatóságok férhetnek hozzá.

169. A Bíróság (ötödik tanács) 2018. június 21-i ítélete (az Østre Landsret [Dánia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Fidelity Funds és társai kontra Skatteministeriet (C-480/16. sz. ügy)²⁰

Az EUMSZ 63. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az a tagállami szabályozás, mint az alapügyekben szóban forgó, amely alapján az e tagállamban illetőséggel rendelkező társaság által valamely külföldi illetőségű, átruházható értékpapírokkal foglalkozó kollektív befektetési vállalkozásnak (ÁÉKBV) fizetett osztalék után forrásadót kell fizetni, míg az ugyanebben a tagállamban illetőséggel rendelkező ÁÉKBV-nak fizetett osztalék mentes e forrásadó alól, feltéve, hogy e vállalkozás minimális osztalékot fizet a befektetőinek, vagy technikailag egy minimális osztalékot állapít meg, és az e valós vagy fiktív minimális osztalék utáni adót a befektetőitől levonja.

170. A Bíróság (első tanács) 2018. június 27-i ítélete (a Tribunal Arbitral Tributário [Centro de Arbitragem Administrativa [CAAD] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Portugália] – Turbogás Produtora Energética SA kontra Autoridade Tributária e Aduaneira (C-90/17. sz. ügy)²¹

Az energiatermékek és a villamos energia közösségi adóztatási keretének átszervezéséről szóló, 2003. október 27-i 2003/96/EK tanácsi irányelv 21. cikke (5) bekezdésének harmadik albekezdését, valamint 14. cikke (1) bekezdésének a) pontját úgy kell értelmezni, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló jogi személy, amely saját felhasználásra állít elő villamos energiát, jelentőségétől és elsődlegesen gyakorolt gazdasági tevékenységétől függetlenül az ezen előbbi rendelkezés értelmében vett „forgalmazónak” kell tekinteni, amelynek a villamos energia termelésére irányuló villamos energia fogyasztása mindazonáltal az említett 14. cikk (1) bekezdésének a) pontjában előírt kötelező mentesség hatálya alá tartozik.

171. A Bíróság (harmadik tanács) 2018. június 27-i ítélete (az Østre Landsret [Dánia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Erdem Deha Altiner, Isabel Hanna Ravn kontra Udlændingestyrelsen (C-230/17. sz. ügy)²²

Az EUMSZ 21. cikk (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes egy olyan tagállami szabályozás, amely nem írja elő az uniós jog szerinti származékos tartózkodási jog biztosítását az e tagállam állampolgárságával rendelkező és – az uniós jog értelmében és azzal összhangban – egy

²⁰ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 12. szám, Közigazgatási ügyszak, 254. sz. alatt.

²¹ A kérdést l.: Hírlevél VIII. évfolyam 6. szám, Közigazgatási ügyszak, 108. sz. alatt.

²² A kérdést l.: Hírlevél VIII. évfolyam 8. szám, Közigazgatási ügyszak, 153. sz. alatt.

másik tagállamban való tartózkodását követően oda visszatérő uniós polgár harmadik állam állampolgárságával rendelkező családtagja számára, amikor az érintett uniós polgár említett családtagja nem a szóban forgó uniós polgár ebbe a tagállamba történő visszatérése „természetes következményeként” utazott be ezen uniós polgár származási tagállama területére, vagy nyújtott be ott tartózkodási engedély iránti kérelmet, feltéve, hogy az ilyen szabályozás előírja átfogó értékelés keretében egyéb releváns elemek figyelembevételét is, különösen azokat, amelyek az uniós polgár említett tagállamba való visszatérése és a harmadik állam állampolgárságával rendelkező családtagjának ugyanazon tagállamba való beutazása között eltelt idő ellenére bizonyítani tudják, hogy a fogadó tagállamban megteremtett és megszilárdult családi élet nem ért véget, olyan módon, hogy az igazolja a származékos tartózkodási jognak az érintett családtag részére történő biztosítását, aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

172. A Bíróság (első tanács) 2018. június 27-i ítélete (a Conseil d'État [Belgium] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Ibrahima Diallo kontra État belge (C-246/17. sz. ügy)²³

1) Az Unió polgárainak és családtagjaiknak a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogáról, valamint az 1612/68/EGK rendelet módosításáról, továbbá a 64/221/EGK, a 68/360/EGK, a 72/194/EGK, a 73/148/EGK, a 75/34/EGK, a 75/35/EGK, a 90/364/EGK, a 90/365/EGK és a 93/96/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. április 29-i 2004/38/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 10. cikkének (1) bekezdését akként kell értelmezni, hogy az európai uniós polgár családtagjai számára kiállítható tartózkodási kártya iránt benyújtott kérelemre vonatkozó határozatot az e rendelkezésben előírt hat hónapos határidőn belül kell meghozni és közölni.

2) A 2004/38 irányelvet akként kell értelmezni, hogy azzal ellentétes egy olyan nemzeti szabályozás, mint amely az alapügy tárgyát képezi, amely előírja az illetékes nemzeti hatóságoknak az európai uniós polgár családtagjai számára kiállítható tartózkodási kártyának az érintett számára hivatalból való kiállítását, amennyiben a 2004/38 irányelv 10. cikkének (1) bekezdésében foglalt határidő letelt, annak előzetes megállapítása nélkül, hogy az érintett ténylegesen teljesíti-e a fogadó tagállamban az uniós joggal összhangban való tartózkodás feltételeit.

3) Az uniós jogot akként kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti ítélkezési gyakorlat, mint amely az alapügy tárgyát képezi, amelynek értelmében az európai uniós polgár családtagjai számára kiállítható tartózkodási kártya kiállítását megtagadó határozat bírósági megsemmisítését követően az illetékes nemzeti hatóságnak automatikusan ismét teljes egészében rendelkezésére áll a 2004/38 irányelv 10. cikkének (1) bekezdésében megállapított hat hónapos határidő.

173. A Bíróság (hatodik tanács) 2018. június 27-i ítélete (az Administrativen sad [Varna – Bulgária] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – „Varna Holideis” EOOD kontra Direktor na Direktsia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika” Varna pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite (C-364/17. sz. ügy)²⁴

Az Európai Unió Bírósága nem rendelkezik hatáskörrel az Administrativen sad – Varna (várnai közigazgatási bíróság, Bulgária) által előterjesztett kérdések megválaszolására.

²³ A kérdést l.: Hírlevél VIII. évfolyam 8. szám, Közigazgatási ügyszak, 157. sz. alatt.

²⁴ A kérdést l.: Hírlevél VIII. évfolyam 9. szám, Közigazgatási ügyszak, 182. sz. alatt.

174. A Bíróság (hatodik tanács) 2018. június 27-i ítélete (a Conseil d'État [Franciaország] előzetes döntéshozatal iránti kérelmei) – SGI (C-459/17. sz. ügy), Valérie SNC (C-460/17. sz. ügy) kontra Ministre de l'Action et des Comptes publics²⁵

Az 1991. december 16-i 91/680/EK tanácsi irányelvvel módosított, a tagállamok forgalmi adóra vonatkozó jogszabályainak összehangolásáról – közös hozzáadottértékadó-rendszer: egységes adóalap-megállapításról szóló, 1977. május 17-i 77/388/EGK hatodik tanácsi irányelv 17. cikkét úgy kell értelmezni, hogy a számla adóalany címzettjétől az e számlán feltüntetett hea levonásához való jog megtagadásához elegendő, ha a hatóság bizonyítja, hogy azon ügyletek, amelyekre e számla vonatkozik, ténylegesen nem kerültek teljesítésre.

175. A Bíróság (első tanács) 2018. július 4-i ítélete (az Østre Landsret [Dánia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – NN A/S kontra Skatteministeriet (C-28/17. sz. ügy)²⁶

Az EUMSZ 49. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal főszabály szerint nem ellentétes az olyan nemzeti jogszabály, mint az alapügyben szóban forgó, amely alapján valamely csoport belföldi illetőségű társaságai számára csak abban az esetben engedélyezett, hogy összevont eredményükből levonják a csoport külföldi illetőségű leányvállalata belföldi állandó telephelyének veszteségét, ha az e leányvállalat székhelye szerinti tagállamban alkalmazandó szabályok nem teszik lehetővé e veszteségnek az ez utóbbi leányvállalat adóköteles eredményéből történő levonását, amennyiben e jogszabályt együtt alkalmazzák egy, a kettős adóztatás elkerüléséről szóló egyezményvel, amely ez utóbbi tagállamban engedélyezi a leányvállalat által fizetendő jövedelemadóból olyan összeg levonását, amely megfelel az abban a tagállamban az állandó telephely tevékenysége címén fizetett jövedelemadónak, amelynek a területén ez utóbbi telephely található. Azonban az EUMSZ 49. cikket úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az ilyen jogszabály, ha annak alkalmazása azzal jár, hogy az említett csoportot megfosztja az említett veszteség összevont eredményéből való levonásának bármely tényleges lehetőségétől, holott ugyanezen veszteséget nem lehet az említett leányvállalat letelepedése szerinti tagállamban ez utóbbi leányvállalat eredményébe beszámítani, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell vizsgálnia.

176. A Bíróság (ötödik tanács) 2018. július 5-i ítélete (a First-tier Tribunal [Tax Chamber] [Egyesült Királyság] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Marcandi Limited, a Madbid kereskedelmi név alatt eljárva kontra Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs) (C-544/16. sz. ügy)²⁷

1) A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 2. cikke (1) bekezdésének c) pontját úgy kell értelmezni, hogy az alapügyben szóban forgóhoz hasonló „kreditek” kibocsátása, amelyek lehetővé teszik valamely gazdasági szereplő ügyfelei számára, hogy az előbbi által szervezett árveréseken vegyenek részt, ellenszolgáltatás fejében teljesített szolgáltatásnyújtásnak minősül, amelynek ellenértékéül az említett „kreditekért” fizetett összeg szolgál.

2) A 2006/112 irányelv 73. cikkét úgy kell értelmezni, hogy az alapügybelihez hasonló körülmények között az árverésen való ajánlattételhez felhasznált „kreditek” értéke nem képezi az adóalany által olyan felhasználók részére teljesített termékértékesítésekért kapott ellenérték részét, akik megnyerték az általa szervezett árverések egyikét, vagy akik a „vásárlás most” vagy a „halmozott kedvezmény” funkción keresztül vásároltak.

3) Amennyiben valamely tagállam bíróságai a vonatkozó uniós jogi és nemzeti jogi rendelkezések értelmezése során megállapítják, hogy valamely másik tagállamban ugyanazon gazdasági ügyletet a hozzáadottérték-adó szempontjából eltérően kezelik, jogosultak, vagy attól függően, hogy a

²⁵ A kérdést l.: Hírlével VIII. évfolyam 11. szám, Közigazgatási újszak, 231. sz. alatt.

²⁶ A kérdést l.: Hírlével VIII. évfolyam 5. szám, Közigazgatási újszak, 85. sz. alatt.

²⁷ A kérdést l.: Hírlével VIII. évfolyam 2. szám, Közigazgatási újszak, 20. sz. alatt.

határozataikkal szemben a nemzeti jog értelmében van-e jogorvoslati lehetőség, vagy sem, akár kötelesek arra, hogy előzetes döntéshozatal iránti kérelemmel forduljanak az Európai Unió Bíróságához.

177. A Bíróság (harmadik tanács) 2018. július 5-i ítélete (a Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amszterdam [Hollandia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – X kontra Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (C-213/17. sz. ügy)²⁸

1) Az egy harmadik országbeli állampolgár vagy egy hontalan személy által a tagállamok egyikében benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért felelős tagállam meghatározására vonatkozó feltételek és eljárási szabályok megállapításáról szóló, 2013. június 26-i 604/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet 23. cikkének (3) bekezdését akként kell értelmezni, hogy az a tagállam felelős az új nemzetközi védelem iránti kérelem megvizsgálásáért, amely előtt azt benyújtották, amennyiben a visszavétel iránti megkeresést e tagállam nem az e rendelet 23. cikkének (2) bekezdésében rögzített határidőn belül terjesztette elő, jóllehet egyrészt egy másik tagállam volt felelős a korábban benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelmek megvizsgálásáért, másrészt az e kérelmek egyikének elutasításával szemben indított jogorvoslati eljárás e határidők lejártakor folyamatban volt ezen utóbbi tagállam bírósága előtt.

2) A 604/2013 rendelet 18. cikkének (2) bekezdését akként kell értelmezni, hogy amennyiben valamely tagállam a területén tartózkodásra jogosító engedély nélkül tartózkodó harmadik országbeli állampolgár visszavétele iránt megkeresést terjeszt elő, e tagállamnak nem kell felfüggesztenie a korábban benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem elutasításával szemben előterjesztett jogorvoslati kérelem vizsgálatát, és e vizsgálatot nem kell megszüntetnie e megkeresésnek a megkeresett tagállam általi elfogadása esetén.

3) A 604/13 rendelet 24. cikkének (5) bekezdését akként kell értelmezni, hogy olyan helyzetben, mint amelyről az alapügyben szó van, annak a tagállamnak, amely visszavétel iránti megkeresést terjeszt elő e rendelet 24. cikke alapján, az említett rendelet 23. cikkének (2) bekezdésében előírt határidőnek a megkeresett tagállamban való lejártát követően nem kell tájékoztatnia ezen utóbbi tagállam hatóságait arról, hogy a korábban benyújtott nemzetközi védelem iránti kérelem elutasításával szemben indított jogorvoslati eljárás folyamatban van a megkereső tagállam bírósága előtt.

4) A 604/2013 rendelet 17. cikkének (1) bekezdését és 24. cikkét akként kell értelmezni, hogy olyan helyzetben, mint amelyről az alapügyben szó van, amikor azon, átadásra vonatkozó határozat meghozatalának időpontjában, amelyben egy nemzetközi védelmet kérelmező személyt valamely első tagállam átadott valamely második tagállamnak egy európai elfogatóparancsot végrehajtva, és e személy ezen utóbbi tagállam területén tartózkodik anélkül, hogy új nemzetközi védelem iránti kérelmet nyújtott volna be, e második tagállam intézhet érvényes megkeresést ezen első tagállamhoz e kérelmező visszavétele iránt, és nem köteles úgy határozni, hogy megvizsgálja az előtte benyújtott kérelmet.

178. A Bíróság (hetedik tanács) 2018. július 5-i ítélete (a Conseil d'État [Franciaország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Marle Participations SARL kontra Ministre de l'Économie et des Finances (C-320/17. sz. ügy)²⁹

1) A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelvet úgy kell értelmezni, hogy valamely ingatlanak a holdingtársaság által a leányvállalata részére való bérbeadása az utóbbi „irányításában való részvételnek” minősül, amely a társaság által az e leányvállalataiban való részesedésszerzés érdekében viselt kiadások után történő hozzáadottérték-adó (héta) levonásra jogosító, ezen irányelv 9. cikkének (1) bekezdése szerinti gazdasági tevékenységnek tekintendő, amennyiben e szolgáltatások nyújtása tartós jellegű, ellenérték fejében történik és

²⁸ A kérdést l.: Hírlével VIII. évfolyam 8. szám, Közigazgatási ügyszak, 139. sz. alatt.

²⁹ A kérdést l.: Hírlével VIII. évfolyam 9. szám, Közigazgatási ügyszak, 178. sz. alatt.

adóköteles, ami azzal jár, hogy e bérbeadás nem adómentes, és közvetlen kapcsolat áll fenn a szolgáltató által nyújtott szolgáltatás és az igénybevevőtől kapott ellenérték között. A leányvállalatai irányításában egy számukra történő ingatlan-bérbeadás révén részt vevő és ez alapján gazdasági tevékenységet végző holdingtársaság által viselt, az e leányvállalataiban való részesedésszerzéshez kötődő költségeket az általános költségei részének kell tekinteni, és az e költségek után megfizetett hűa főszabály szerint teljes egészében levonható.

2) A leányvállalatai közül egyesek irányításában részt vevő és a többi tekintetében ezzel szemben gazdasági tevékenységet nem végző holdingtársaság által viselt, e leányvállalataiban való részesedésszerzéshez kötődő költségeket csak részben kell az e társaság általános költségei részének tekinteni, így az e költségek után megfizetett hűa csak a gazdasági tevékenységhez kapcsolódó költségek arányában vonható le a tagállamok által meghatározott megosztási feltételek alapján, amely tagállamok e hatáskörük gyakorlása során kötelesek figyelembe venni az említett irányelv célját és szerkezetét, és kötelesek e tekintetben olyan számítási módot meghatározni, amely objektíven tükrözi a felmerült költségeknek a gazdasági és nem gazdasági tevékenységre eső tényleges arányát, aminek vizsgálata a nemzeti bíróság feladata.

179. A Bíróság (ötödik tanács) 2018. július 5-i ítélete (a Landgericht Köln [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Verein für lauterer Wettbewerb eV kontra Princesport GmbH (C-339/17. sz. ügy)³⁰

1) A textilszál-elnevezésekről és a textiltermékek szálösszetételének ehhez kapcsolódó címkézéséről és jelöléséről, valamint a 73/44/EGK tanácsi irányelv és a 96/73/EK és a 2008/121/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2011. szeptember 27-i 1007/2011/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (10) preambulumbekkezdésével együttesen értelmezett 4. cikkét és 14. cikke (1) bekezdésének első albekezdését úgy kell értelmezni, hogy azok valamennyi textiltermék tekintetében – beleértve az említett rendelet 7. cikkében meghatározott textiltermékeket – a szálösszetételük feltüntetésére irányuló kötelezettséget írják elő.

2) Az 1007/2011 rendelet 7. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az nem írja elő a tiszta textiltermék címkéjén vagy jelölésén az említett három megjelölés – azaz a „100 %”, „tisztaság” vagy „teljes” – valamelyikének használatát. E megjelölések alkalmazása esetén azokat lehet kombinált módon is alkalmazni.

3) Az 1007/2011 rendelet 9. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az érintett textiltermék valamennyi szállkomponense elnevezésének és százalékos tömegarányának a címkén vagy a jelölésen való feltüntetésére irányuló kötelezettség nem vonatkozik a tiszta textiltermékekre.

Munkaügyi ügyszak

26. A Bíróság elnökének 2018. április 12-i végzése (a Tribunal Superior de Justicia de Cataluña [Spanyolország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-432/16. sz. ügy)³¹

A Bíróság elnöke elrendelte az ügy törlését.

27. A Bíróság elnökének 2018. április 26-i végzése (a Tribunal Superior de Justicia de Galicia [Spanyolország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-7/18. sz. ügy)³²

A Bíróság elnöke elrendelte az ügy törlését.

28. A Bíróság elnökének 2018. május 17-i végzése (a Bundesarbeitsgericht [Németország]

³⁰ A kérdést l.: Hírlevél VIII. évfolyam 9. szám, Közigazgatási ügyszak, 180. sz. alatt.

³¹ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 12. szám, Munkaügyi ügyszak, 41. sz. alatt.

³² A kérdést l.: Hírlevél IX. évfolyam 5. szám, Munkaügyi ügyszak, 13. sz. alatt.

előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-57/18. sz. ügy)³³

A Bíróság elnöke elrendelte az ügy törlését.

29. A Bíróság elnökének 2018. június 1-jei végzése (a Tribunal Superior de Justicia del País Vasco [Spanyolország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-141/17. sz. ügy)³⁴

A Bíróság elnöke elrendelte az ügy törlését.

30. A Bíróság (harmadik tanács) 2018. június 21-i ítélete (a Corte di Appello di Torino [Olaszország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Petronas Lubricants Italy SpA kontra Livio Guida (C-1/17. sz. ügy)³⁵

A polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2000. december 22-i 44/2001/EK tanácsi rendelet 20. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az alapügybelihez hasonló helyzetben feljogosítja a munkáltatót arra, hogy a munkavállaló által szabályosan előterjesztett eredeti keresetet elbíráló bírósághoz olyan viszontkeresetet nyújtson be, amely ezen eredeti keresetnek az előterjesztését követő időpontban a munkáltató és a követelés eredeti jogosultja között létrejött engedményezési szerződésen alapul.

31. A Bíróság (Nagytanács) 2018. június 26-i ítélete (a Supreme Court of the United Kingdom [Egyesült Királyság] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – MB kontra Secretary of State for Work and Pensions (C-451/16. sz. ügy)³⁶

A férfiak és a nők közötti egyenlő bánásmód elvének a szociális biztonság területén történő fokozatos megvalósításáról szóló, 1978. december 19-i 79/7/EGK tanácsi irányelvet, és különösen annak 4. cikke (1) bekezdésének első francia bekezdését, annak 3. cikke (1) bekezdése a) pontjának harmadik francia bekezdésével és 7. cikke (1) bekezdésének a) pontjával összefüggésben úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely nemcsak fizikai, szociális és pszichológiai feltételeket ír elő a nemét megváltoztató személy számára, hanem azt is, hogy ne éljen házasságban az e nemváltoztatás folytán szerzett neméhez tartozó személlyel, annak érdekében, hogy az e szerzett neméhez tartozó személyekre irányadó törvényes nyugdíjkorhatár elérésétől jogosult lehessen az állami öregségi nyugdíjra.

32. A Bíróság (tizedik tanács) 2018. június 28-i ítélete (a Tribunal Superior de Justicia de Galicia [Spanyolország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Instituto Nacional de la Seguridad Social kontra Jesús Crespo Rey (C-2/17. sz. ügy)³⁷

Az egyrészről az Európai Közösség és tagállamai, másrészről a Svájci Államszövetség közötti, a személyek szabad mozgásáról szóló, 1999. június 21-én Luxembourgban aláírt megállapodást úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes valamely tagállam olyan nemzeti szabályozása, mint amilyen az alapeljárásban szerepel, amely a szóban forgó tagállam társadalombiztosításával külön megállapodást kötő migráns munkavállalót arra kötelezi, hogy a legalacsonyabb járulékalap szerint fizessen járulékot, olyan módon, hogy a nyugdíja elméleti összegének kiszámítása során az említett tagállam illetékes intézménye az ezen megállapodás által lefedett időszakot az ugyanezen tagállamban szerzett időszakkal egyenértékűnek tekinti, és e számítás szempontjából csak az említett megállapodás alapján fizetett járulékokat veszi figyelembe, noha e munkavállaló – mielőtt élt volna a szabad

³³ A kérdést l.: Hírlevél IX. évfolyam 5. szám, Munkaügyi ügyszak, 19. sz. alatt.

³⁴ A kérdést l.: Hírlevél VIII. évfolyam 7. szám, Munkaügyi ügyszak, 29. sz. alatt.

³⁵ A kérdést l.: Hírlevél VIII. évfolyam 5. szám, Munkaügyi ügyszak, 16. sz. alatt.

³⁶ A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 11. szám, Munkaügyi ügyszak, 39. sz. alatt.

³⁷ A kérdést l.: Hírlevél VIII. évfolyam 5. szám, Munkaügyi ügyszak, 17. sz. alatt.

mozgáshoz való jogával – a szóban forgó tagállamban a legalacsonyabb járulékalapot meghaladó mértékű járulékalapok szerint fizetett járulékot, míg az olyan, belföldi munkavállalónak, aki nem élt a szabad mozgáshoz való jogával, és ilyen megállapodást köt, lehetősége van a legalacsonyabb járulékalapot meghaladó mértékű járulékalapok szerint járulékot fizetni.

33. A Bíróság (hetedik tanács) 2018. június 28-i ítélete (a Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana [Spanyolország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Eva Soraya Checa Honrado kontra Fondo de Garantía Salarial (C-57/17. sz. ügy)³⁸

A munkáltató fizetésképtelensége esetén a munkavállalók védelméről szóló, 2008. október 22-i 2008/94/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 3. cikkének első bekezdését úgy kell értelmezni, hogy ha az érintett nemzeti szabályozás szerint a munkaszerződésnek a munkavállaló szándékából történő megszüntetése esetén, valamint – a kérdést előterjesztő bíróság által vizsgált – objektív okok miatti elbocsátás esetén jogszabály alapján járó bizonyos kártérítések e rendelkezés értelmében „a munkaviszony megszűnése esetén járó végkielégítések” fogalma alá tartoznak, akkor szintén ugyanezen fogalom alá kell tartozniuk a munkaszerződésnek a munkavállaló szándékából amiatt történő megszüntetéséért jogszabály alapján járó kártérítéseknek, hogy a munkavégzési hely munkáltató általi áthelyezése a munkavállalót arra kötelezi, hogy a lakóhelyét változtassa meg.

Polgári ügyszak

44. A Bíróság második tanácsa elnökének 2018. március 22-i végzése (a Supremo Tribunal de Justiça [Portugália] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-71/17. sz. ügy)³⁹

A második tanács elnöke elrendelte az ügy törlését.

45. A Bíróság harmadik tanácsa elnökének 2018. május 28-i végzése (a Supreme Court of the United Kingdom [Egyesült Királyság] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-491/17. sz. ügy)⁴⁰

A harmadik tanács elnöke elrendelte az ügy törlését.

46. A Bíróság (hetedik tanács) 2018. május 30-i végzése (a juge de paix du premier canton de Schaerbeek [Belgium] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-190/18. sz. ügy)

A Juge de paix du premier canton de Schaerbeek (schaerbeeki első körzeti békebíró, Belgium) 2018. február 20-i határozatával előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelem nyilvánvalóan elfogadhatatlan.

47. A Bíróság (hetedik tanács) 2018. május 31-i végzése (a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság [Magyarország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Bán István kontra KP 2000 Kft., Kovács Edit (C-24/18. sz. ügy)⁴¹

A Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság 2017. december 12-i határozatával a Bíróság elé terjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelem nyilvánvalóan elfogadhatatlan.

³⁸ A kérdést l.: Hírlevél VIII. évfolyam 5. szám, Munkaügyi ügyszak, 21. sz. alatt.

³⁹ A kérdést l.: Hírlevél VIII. évfolyam 5. szám, Polgári ügyszak, 22. sz. alatt.

⁴⁰ A kérdést l.: Hírlevél VIII. évfolyam 11. szám, Polgári ügyszak, 62. sz. alatt.

⁴¹ A kérdést l.: Hírlevél IX. évfolyam 7. szám, Polgári ügyszak, 36. sz. alatt.

48. A Bíróság (nagytanács) 2018. június 12-i ítélete (a Rechtbank Den Haag [Hollandia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Christian Louboutin, Christian Louboutin Sas kontra van Haren Schoenen BV (C-163/16. sz. ügy)⁴²

A védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 2008. október 22-i 2008/95/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 3. cikke (1) bekezdése e) pontjának iii. alpontját úgy kell értelmezni, hogy egy magas sarkú cipő talpán alkalmazott színből álló olyan megjelölés, mint az alapügy tárgyát képező megjelölés, nem kizárólag az e rendelkezés értelmében vett „formából” áll.

49. A Bíróság (második tanács) 2018. június 21-i ítélete (a Landgericht Düsseldorf [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Pfizer Ireland Pharmaceuticals, Operations Support Group kontra Orifarm GmbH (C-681/16. sz. ügy)⁴³

1) A Cseh Köztársaság, az Észt Köztársaság, a Ciprusi Köztársaság, a Lett Köztársaság, a Litván Köztársaság, a Magyar Köztársaság, a Máltai Köztársaság, a Lengyel Köztársaság, a Szlovén Köztársaság és a Szlovák Köztársaság csatlakozásának feltételeiről, valamint az Európai Unió alapját képező szerződések kiigazításáról szóló okmány IV. mellékletének 2. fejezetében, a Bolgár Köztársaság és Románia csatlakozásának feltételeiről, valamint az Európai Unió alapját képező szerződések kiigazításáról szóló okmány V. mellékletének 1. fejezetében és a Horvát Köztársaság csatlakozásának feltételeiről, valamint az Európai Unióról szóló szerződés, az Európai Unió működéséről szóló szerződés és az Európai Atomenergia-közösséget létrehozó szerződés kiigazításáról szóló okmány IV. mellékletének 1. fejezetében meghatározott különleges mechanizmusokat úgy kell értelmezni, hogy azok az új tagállamoktól eltérő tagállamban megadott kiegészítő oltalmi tanúsítvány jogosultjának lehetővé teszik, hogy az valamely gyógyszernek az ezen új tagállamokból származó párhuzamos importja ellen tiltakozzon, ha az utóbbi államok jogrendjei a megfelelő oltalom megszerzésének lehetőségét nem az alapszabadalom iránti bejelentés benyújtásának időpontjában, hanem az alapszabadalom iránti bejelentés közzétételének és/vagy a kiegészítő oltalmi tanúsítvány iránti bejelentés importáló tagállamban történő benyújtásának időpontjában írták elő, ezért a jogosultnak az exportáló tagállamban nem volt lehetősége szabadalmat és megfelelő kiegészítő oltalmi tanúsítványt szerezni.

2) A Cseh Köztársaság, az Észt Köztársaság, a Ciprusi Köztársaság, a Lett Köztársaság, a Litván Köztársaság, a Magyar Köztársaság, a Máltai Köztársaság, a Lengyel Köztársaság, a Szlovén Köztársaság és a Szlovák Köztársaság csatlakozásának feltételeiről, valamint az Európai Unió alapját képező szerződések kiigazításáról szóló okmány IV. mellékletének 2. fejezetében, a Bolgár Köztársaság és Románia csatlakozásának feltételeiről, valamint az Európai Unió alapját képező szerződések kiigazításáról szóló okmány V. mellékletének 1. fejezetében és a Horvát Köztársaság csatlakozásának feltételeiről, valamint az Európai Unióról szóló szerződés, az Európai Unió működéséről szóló szerződés és az Európai Atomenergia-közösséget létrehozó szerződés kiigazításáról szóló okmány IV. mellékletének 1. fejezetében meghatározott különleges mechanizmusokat úgy kell értelmezni, hogy azokat alkalmazni kell az 1768/92/EGK rendelet, a 2001/20/EK irányelv, a 2001/83/EK irányelv és a 726/2004/EK rendelet módosításáról szóló, 2006. december 12-i 1901/2006/EK tanácsi rendelet 36. cikkének (1) bekezdése szerinti meghosszabbításra.

⁴² A kérdést l.: Hírlevél VII. évfolyam 7. szám, Polgári ügyszak, 40. sz. alatt.

⁴³ A kérdést l.: Hírlevél VIII. évfolyam 5. szám, Polgári ügyszak, 13. sz. alatt.

50. A Bíróság (második tanács) 2018. június 21-i ítélete (a Kammergericht Berlin [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Vincent Pierre Oberle által indított eljárás (C-20/17. sz. ügy)⁴⁴

Az öröklési ügyekre irányadó joghatóságról, az alkalmazandó jogról, az öröklési ügyekben hozott határozatok elismeréséről és végrehajtásáról, valamint az öröklési ügyekben kiállított közokiratok elfogadásáról és végrehajtásáról, valamint az európai öröklési bizonyítvány bevezetéséről szóló, 2012. július 4-i 650/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet 4. cikkét úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan tagállami szabályozás, mint az alapügyben szereplő, amely annak ellenére, hogy az örökhagyó szokásos tartózkodási helye a halálának időpontjában nem ebben a tagállamban volt, azt írja elő, hogy ez utóbbi tagállam bíróságai továbbra is joghatósággal rendelkeznek a nemzeti jog szerinti öröklési bizonyítványok kiállítására egy határon átnyúló vonatkozású öröklés esetében, amennyiben a hagyatéki javak ennek az említett tagállamnak a területén találhatóak, vagy amennyiben az örökhagyó ugyanezen tagállam állampolgárságával rendelkezett.

51. A Bíróság (ötödik tanács) 2018. június 28-i ítélete (a Sąd Rejonowy Poznań [Stare Miasto w Poznaniu – Lengyelország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – a HR által indított eljárásban (C-512/17. sz. ügy)⁴⁵

A házassági ügyekben és a szülői felelősségre vonatkozó eljárásokban a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról, illetve az 1347/2000/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2003. november 27-i 2201/2003/EK tanácsi rendelet 8. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a gyermek e rendelet szerinti szokásos tartózkodási helye megfelel annak a helynek, ahol tényszerűen az életének a központja van. Egybevágó tények csoportja alapján a nemzeti bíróság feladata annak megállapítása, hogy hol volt e központ a gyermek feletti szülői felelősségre vonatkozó kérelem benyújtásakor. E tekintetben az olyan ügyben, mint amely az alapügy tárgyát képezi, az e bíróság által megállapított tényekre tekintettel az alábbi körülmények összessége meghatározó:

- annak ténye, hogy a gyermek a születése óta a szülei különválásáig általában velük lakott egy adott helyen;
- az a körülmény, amely szerint a házaspár különválása óta a gyermek feletti felügyeleti jogot ténylegesen gyakorló szülő napi szinten továbbra is e helyen tartózkodik vele, és határozatlan időre szóló munkaviszony keretében ott folytatja szakmai tevékenységét, és
- az a tény, hogy a gyermek az említett helyen rendszeres kapcsolatot tart a másik szülőjével, aki továbbra is ugyanezen a helyen tartózkodik.

Ezzel szemben az olyan ügyben, mint amilyen az alapügyben szerepel, nem tekinthető meghatározó körülménynek:

- a gyermek feletti felügyeleti jogot ténylegesen gyakorló szülő által a szabadságai keretében és az ünnepek alkalmával korábban vele töltött tartózkodások a származási tagállama területén;
- a szóban forgó szülő gyökerei, a gyermeknek e tagállamhoz való, ebből következő kulturális kapcsolódásai és az említett tagállamban tartózkodó családdal fennálló kapcsolatai, és t
- az említett szülő arra vonatkozó esetleges szándéka, hogy a gyermekkel ugyanezen tagállamban telepedjen le a jövőben.

⁴⁴ A kérdést l.: Hírlevél VIII. évfolyam 5. szám, Polgári ügyszak, 15. sz. alatt.

⁴⁵ A kérdést l.: Hírlevél IX. évfolyam 1. szám, Polgári ügyszak, 1. sz. alatt.

33. A Bíróság elnökének 2018. március 23-i végzése (a Landgericht Frankfurt am Main [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-645/17. sz. ügy)⁴⁶

A Bíróság elnöke elrendelte az ügy törlését.

34. A Bíróság elnökének 2018. április 26-i végzése (a Landgericht Düsseldorf [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-615/17. sz. ügy)⁴⁷

A Bíróság elnöke elrendelte az ügy törlését.

35. A Bíróság elnökének 2018. május 17-i végzése (az Amtsgericht Hamburg [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-711/17. sz. ügy)⁴⁸

A Bíróság elnöke elrendelte az ügy törlését.

36. A Bíróság elnökének 2018. május 17-i végzése (az Amtsgericht Hannover [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-721/17. sz. ügy)⁴⁹

A Bíróság elnöke elrendelte az ügy törlését.

37. A Bíróság elnökének 2018. május 18-i végzése (a Landgericht Frankfurt am Main [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) (C-538/16. sz. ügy)⁵⁰

A Bíróság elnöke elrendelte az ügy törlését.

38. A Bíróság (nyolcadik tanács) 2018. június 27-i végzése (Amtsgericht Düsseldorf [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – flightright GmbH kontra Eurowings GmbH (C-130/18. sz. ügy)⁵¹

A visszautasított beszállás és légi járatok törlése vagy hosszú késése [helyes fordítás: jelentős késése] esetén az utasoknak nyújtandó kártalanítás és segítség közös szabályainak megállapításáról, és a 295/91/EGK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. február 11-i 261/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 5. cikke (1) bekezdése c) pontjának iii. alpontját úgy kell érteni, hogy azt az utast, aki a járat menetrend szerinti indulásának időpontját megelőző hét napon belüli tájékoztatják a járat törléséről, megilleti az e rendelkezésben biztosított kártalanításhoz való jog, ha a szállító által felajánlott átfoglalás úticéljának elérését több mint két órával, de kevesebb, mint három órával a menetrendszerinti érkezést követően teszi lehetővé.⁵²

39. A Bíróság (hetedik tanács) 2018. június 28-i ítélete (a Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana [Spanyolország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) –

⁴⁶ A kérdést l.: Hírlevél IX. évfolyam 4. szám, Gazdasági ügyszak, 16. sz. alatt.

⁴⁷ A kérdést l.: Hírlevél IX. évfolyam 3. szám, Gazdasági ügyszak 11. sz. alatt.

⁴⁸ A kérdést l.: Hírlevél IX. évfolyam 5. szám, Gazdasági ügyszak, 20. sz. alatt.

⁴⁹ A kérdést l.: Hírlevél IX. évfolyam 5. szám, Gazdasági ügyszak, 21. sz. alatt.

⁵⁰ A kérdést l.: Hírlevél VIII. évfolyam 2. szám, Gazdasági ügyszak, 2. sz. alatt.

⁵¹ A kérdést l.: Hírlevél IX. évfolyam 6. szám, Gazdasági ügyszak, 25. sz. alatt.

⁵² A Hivatalos Lapban – tévesen – az előzetes döntéshozatalra feltett kérdés jelent meg; a végzés szövege az angol változat fordítása.

Eva Soraya Checa Honrado kontra Fondo de Garantía Salarial (C-57/17. sz. ügy)⁵³

A munkáltató fizetése képtelensége esetén a munkavállalók védelméről szóló, 2008. október 22-i 2008/94/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 3. cikkének első bekezdését úgy kell értelmezni, hogy ha az érintett nemzeti szabályozás szerint a munkaszerződésnek a munkavállaló szándékából történő megszüntetése esetén, valamint – a kérdést előterjesztő bíróság által vizsgált – objektív okok miatti elbocsátás esetén jogszabály alapján járó bizonyos kártérítések e rendelkezés értelmében „a munkaviszony megszűnése esetén járó végkielégítések” fogalma alá tartoznak, akkor szintén ugyanezen fogalom alá kell tartozniuk a munkaszerződésnek a munkavállaló szándékából amiatt történő megszüntetéseért jogszabály alapján járó kártérítéseknek, hogy a munkavégzési hely munkáltató általi áthelyezése a munkavállalót arra kötelezi, hogy a lakóhelyét változtassa meg.

40. A Bíróság (harmadik tanács) 2018. július 4-i ítélete (a Landgericht Hamburg [Németország] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – Wolfgang Wirth és társai kontra Thomson Airways Ltd. (C-532/17. sz. ügy)⁵⁴

A visszautasított beszállás és légi járatok törlése vagy hosszú késése [helyesen: jelentős késése] esetén az utasoknak nyújtandó kártalanítás és segítség közös szabályainak megállapításáról és a 295/91/EGK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. február 11-i 261/2004/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet, és különösen annak 2. cikke b) pontja értelmében vett „üzemeltető légi fuvarozó” fogalmát úgy kell értelmezni, hogy az nem foglalja magában az olyan légi fuvarozót, amely – mint az alapeljárásban szereplő légi fuvarozó – másik légi fuvarozónak légi jármű legénységgel együtt történő bérlésére („wet lease”) vonatkozó szerződés keretében legénységgel együtt repülőgépet ad bérbe, azonban a légi járatok tekintetében nem viseli az üzemeltetési felelősséget, ideértve azt az esetet is, amikor az utasoknak kiállított, valamely légi járatra szóló helyfoglalási visszaigazolás feltünteti, hogy e járatot az első légi fuvarozó üzemelteti.

41. A Bíróság (második tanács) 2018. július 5-i ítélete (a Lietuvos apeliacinis teismas [Litvánia] előzetes döntéshozatal iránti kérelme) – AB „flyLAL-Lithuanian Airlines”, felszámolás alatt kontra Starptautiskā lidosta „Rīga” VAS, „Air Baltic Corporation” AS (C-27/17. sz. ügy)⁵⁵

1) A polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról szóló, 2000. december 22-i 44/2001/EK tanácsi rendelet 5. cikkének 3. pontját úgy kell értelmezni, hogy a versenyellenes magatartásokkal okozott kár megtérítése iránti kereset keretében az a „hely[...], ahol a káresemény bekövetkezett”, az alapeljárásban szóban forgóhoz hasonló helyzetben többek között a forgalomkiesésben megnyilvánuló bevételkiesés bekövetkezésének helyére, vagyis az említett magatartásokkal érintett azon piac helyére vonatkozik, amelyen belül a károsultat állítása szerint e veszteségek érték.

2) A 44/2001 rendelet 5. cikkének 3. pontját úgy kell értelmezni, hogy a versenyellenes magatartásokkal okozott kár megtérítése iránti kereset keretében a „hely[...], ahol a káresemény bekövetkezett” fogalom egyaránt érthető az EUMSZ 101. cikkel ellentétes versenyellenes megállapodás megkötésének helyeként, vagy a kizorító árazás felajánlásának és alkalmazásának helyeként, amennyiben e gyakorlat az EUMSZ 102. cikk szerinti jogsértésnek minősül.

3) A 44/2001 rendelet 5. cikkének 5. pontját úgy kell értelmezni, hogy a „fióktelep [...] működéséből származó jogvita” fogalma kiterjed a kizorító árazás alkalmazásában megnyilvánuló erőfölénnyel való visszaéléssel állítólagosan okozott kár megtérítése iránti keresetre, amennyiben az erőfölényben lévő vállalkozás fióktelepe ténylegesen és jelentős mértékben részt vett e visszaélésben.

⁵³ A kérdést l.: Hírlevél VIII. évfolyam 5. szám, Gazdasági ügyszak, 11. sz. alatt.

⁵⁴ A kérdést l.: Hírlevél VIII. évfolyam 12. szám, Gazdasági ügyszak, 45. sz. alatt.

⁵⁵ A kérdést l.: Hírlevél VIII. évfolyam 5. szám, Polgári ügyszak, 17. sz. alatt.

XIX. Magyarország által a T-554/15 . és T-555/15. sz., Magyarország kontra Európai Bizottság egyesített ügyekben 2018. április 25-én a Törvényszék (kilencedik tanács) által hozott ítélet ellen 2018. július 12-én benyújtott fellebbezés (C-456/18 P. sz. ügy)

Az eljárás nyelve: magyar

Kereseti kérelmek:

Fellebbezésében Magyarország azt kéri, hogy a Bíróság

— helyezze hatályon kívül a Törvényszék által a T-554/15. és T-555/15. sz. egyesített ügyekben 2018. április 25-én hozott ítéletet,

— részlegesen semmisítse meg a dohányipari vállalkozások magyarországi egészségügyi hozzájárulásáról szóló, 2015. július 15-i C(2015) 4805 számú bizottsági határozatot azon részében, amelyben a határozat a magyar Országgyűlés által elfogadott, a dohányipari vállalkozások 2015. évi egészségügyi hozzájárulásáról szóló 2014. évi XCIV. törvény progresszív adókulcsai és a beruházás esetén való adócsökkentés alkalmazásának felfüggesztéséről rendelkezik,

— valamint részlegesen semmisítse meg élelmiszerlánc-felügyeleti díj 2014. évi módosítására vonatkozó, 2015. július 15-i C(2015) 4808 számú bizottsági határozatot azon részében, amelyben a határozat a magyar élelmiszerlánc-felügyeleti díj progresszív díjmértékei alkalmazásának felfüggesztéséről rendelkezik, és

— kötelezze a Bizottságot az eljárás költségeinek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek:

A Magyar Kormány a fellebbezését alapvetően három évrre alapozza a Bíróság ítélkezési gyakorlatában kimunkált szempontoknak megfelelően.

Elsőként a Magyar Kormány arra alapozza fellebbezését, hogy a Törvényszék a kereset egymással összefüggő jogalapjainak vizsgálatánál tévesen alkalmazta a jogot.

Másodikként a Törvényszék az indokolási kötelezettség kapcsán helytelenül és tévesen értékelte az EUMSZ 296. cikkét és a Charta 41. cikkének (1) bekezdését.

Harmadikként pedig a Magyar Kormány a Magyarország által előterjesztett érvek nem megfelelő figyelembevételét illetve a keresetben előterjesztett érvek nem megfelelő értelmezését eredményező mérlegelési hibára hivatkozik.

A Magyar Kormány álláspontja szerint a Bizottság a vitatott határozatok meghozatalánál nem tartotta be maradéktalanul a rá vonatkozó eljárási és indokolási szabályokat, a tények tárgyi pontossága nem volt megfelelő, a Bizottság nyilvánvaló mérlegelési hibát vétett és visszaélt a hatáskörével. E szempontok vizsgálatára a Törvényszék hatásköre bár kiterjedt, azonban ezt a Törvényszék nem illetve nem megfelelően végezte el.

A Magyar Kormány álláspontja szerint a Törvényszék ennek megfelelően elsőként tévesen értelmezte a 659/1999/EK rendelet 11. cikk (1) bekezdését és helytelenül alkalmazta a Bíróság ezzel a cikkel kapcsolatos ítélkezési gyakorlatát. Másodszor a Törvényszék mérlegelési hibát vétett akkor, amikor a Magyar Kormány álláspontja szerint tévesen értékelte az arányosság illetve az egyenlő bánásmód elvének követelménye tekintetében előterjesztett érvelést és helytelenül jutott olyan következtetésre, hogy a Bizottság korábbi határozatainak, a Bizottság gyakorlatának koherenciája ne lenne elemi jelentőségű a jogbiztonság szempontjából. Hasonlóan nem megfelelően értelmezte a Magyar Kormány állami támogatások feltételeinek teljesülésére vonatkozó érvelését és figyelmen kívül hagyta e felfüggesztés szempontjából is releváns érvelést. Végezetül a Törvényszék megsértette indoklási kötelezettségét is azzal, hogy a Bizottság eljárásban mindvégig képviselt álláspontjával ellentétesen azt a következtetést vonta le, hogy a határozatokban a felfüggesztés elrendelésének feltétele volt, hogy Magyarország részéről hiányzik a végrehajtási szándék, és hogy ezt a Bizottság határozataiban

megfelelően igazolta.

A Kúria uniós jogi tárgyú határozatai

Büntető ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Közigazgatási ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Munkaügyi ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Polgári ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Gazdasági ügyszak

Gfv.VII.30.548/2017/6.; Gfv.VII.30.652/2017/5.

Deviza alapú kölcsönszerződés részleges érvénytelenségének megállapítása iránti perben a permegosztást megalapozó jogszabályi feltételek.

I. A felperesek felülvizsgálati kérelmükben előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését indítványozták, ezért a Kúria először azt vizsgálta, hogy az Európai Unió működéséről szóló szerződés (a továbbiakban: EUMSZ) 267. cikk (3) bekezdése alapján előterjesztési kötelezettsége fennáll-e. Az EUMSZ 267. cikk (2) bekezdése szerint ezen eljárás kezdeményezésére akkor kerülhet sor, ha az EU Bíróság részéről a konkrét jogvita eldöntése szempontjából lényeges uniós jogszabály értelmezése szükséges. Nincs helye előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének, ha a felmerülő jogkérdés az ügy elbírálása szempontjából nem releváns, a hivatkozott uniós rendelkezést az EU Bíróság már értelmezte, vagy az uniós jog helyes értelmezése annyira nyilvánvaló, hogy azzal kapcsolatban ésszerű kétség nem merül fel (283/81. sz. CILFIT-ügy, 21. pont). A Kúria e feltételek figyelembevételével vizsgálta az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének szükségességét, illetve kötelezettségét, és úgy ítélte meg, hogy a felperesek által felvetett jogkérdések tekintetében – az adott kereseti kérelem mellett, az eljárás jelen szakaszában ismertté vált tények alapján – az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének feltételei nem állnak fenn, figyelemmel a később kifejtett indokokra is.

II. A Kúria ugyancsak nem találta jogszabálysértőnek az eljárás felfüggesztése iránti kérelem elutasítását. A hivatkozott eljárásban az az Európai Unió Bíróságának (a továbbiakban: EU Bíróság) a 2014. évi XL. törvény (a továbbiakban: DH2. tv.) 37. §-a, 37/A. §-a és a vonatkozó uniós jog összhangját kellett vizsgálnia, azaz, többek között azt, hogy a DH2. tv. által a keresetlevélre előírt tartalmi követelmények hiánya miatt, e rendelkezéseknek nem megfelelően előterjesztett keresetlevél idézés kibocsátása nélküli elutasítása összhangban van-e a fogyasztói irányelvben a fogyasztók javára biztosított védelemmel.

A perbeli esetben a bíróság jogerős végzésében a keresetlevelet arra tekintettel utasította el idézés kibocsátása nélkül, hogy a felperesek által támadott szerződéses rendelkezés vonatkozásában a 2014. évi XXXVIII. törvény (a továbbiakban: DH1. tv.) 4. § (1) bekezdésében írt vélelem megdönthetlenné vált, így a perbeli szerződéses rendelkezés érvénytelenségének megállapítására irányuló kereset tárgyában bírói döntés már nem hozható. A másodfokú bíróság a jelen ügyben a DH2. tv. 37. § (1) bekezdését, 37/A. §-át nem alkalmazta, a konkrét jogvita eldöntése szempontjából tehát nincs jelentősége C-483/16. számon folyamatban volt előzetes döntéshozatali eljárásban vizsgált kérdéseknek. A Kúria ezért csak megjegyzi, az EU Bíróság ebben az ügyben 2018. május 31-én

meghozott ítéletében nem találta EU-jogba ütközőnek a DH2 tv. ezen rendelkezését.

III. A felperesek felülvizsgálati kérelmükben lényegében azért tartották jogszabálysértőnek a jogerős végzést, mert – álláspontjuk szerint – a DH1. tv. és DH2. tv. alkalmazása a 93/13/EGK tanácsi irányelv (a továbbiakban: fogyasztói irányelv) több rendelkezésébe, elsődlegesen a 6. és 7. cikkébe ütközik. A Kúriának e hivatkozásra tekintettel arról kellett döntenie, hogy a perben eljáró bíróságoknak a fogyasztói irányelv rendelkezéseit értelmezve egyrészt a kereset tárgyává tett szerződéses rendelkezés, másrészt hivatalból a szerződés más rendelkezései tisztességtelenségét kellett-e vizsgálnia.

A DH1. tv. 4. § (2) bekezdése a Kúria 2/2014. PJE határozatán alapul, amelynek indokolása az EU Bíróság C-26/13. sz. Kásler-ügyben hozott ítéletében kifejtett jogértelmezést vette át. A hivatkozott törvényi rendelkezés alapján az egyoldalú kamat-, költség-, díjmelést lehetővé tevő rendelkezések tisztességtelenek, kivéve, ha a tisztességtelenség törvényi vélelmét a pénzügyi intézménynek egy speciális – az Alkotmánybíróság több ítéletében kvázi közérdekű pernek minősített – eljárás keretében sikerült megdöntenie. A törvény egyúttal kötelezte a pénzügyi intézményeket a tisztességtelenül felvett kamat, költség, díj visszafizetésére, vagyis az elszámolásra. Amennyiben a fogyasztó az elszámolás eredményét vitatta, lényegében három fórum – ezen belül két bírósági szint – állt a rendelkezésére jogai érvényesítésére.

A Kúria hangsúlyozta a kamat, költség, díj jogszabályba ütköző, illetve tisztességtelen módosításával kapcsolatos szerződéses rendelkezés soha nem az egész, hanem csak az adott feltétel érvénytelenségét eredményezi. A jelen per tárgyává tett szerződéses rendelkezés tisztességtelensége, így érvénytelensége már megállapítást nyert, így semmi indoka, értelme nincs ugyanezen szerződéses rendelkezés további érvénytelenségi okai vizsgálatának. A 1996. évi CXII. törvény (a továbbiakban: Hpt.) 210. § (3) bekezdése, illetve a 213. § (1) bekezdés d) pontja rendelkezései megsértésének megállapítása azonos jogkövetkezmennyel járna.

A Kúria megítélése szerint az EU Bíróságnak a fogyasztói irányelvvel kapcsolatos – részben a felperesek által is hivatkozott – joggyakorlata alapján nem állapítható meg az a kötelezettség, hogy a tagállami bíróságoknak részleges érvénytelenség megállapítására irányuló perekben – erre irányuló kereseti kérelem hiányában – a fogyasztói szerződés egészét, minden egyes egyedileg meg nem tárgyalt szerződési feltétel esetleges tisztességtelenségét hivatalból kellene vizsgálniuk, különös tekintettel arra is, hogy a kereset érdemi vizsgálatára nem került sor. A Kúria utal arra, az EU Bíróság csak a kereseti kérelem alapjául szolgáló ÁSZF rendelkezések vonatkozásában állapított meg többlet eljárásjogi kötelezettséget a tagállami bíróságok számára (így többek között: C-488/11. sz., Asbeek Brusse ügyben hozott ítélet, 39. pont; C-470/12. sz., Pohotovost-ügyben hozott ítélet, 40. pont), de egyik ítéletében sem törte át a tagállami polgári eljárásjogok legfontosabb alapvető szintű rendelkezését, a kérelemhez kötöttség elvét úgy, ahogy arra a felperesek hivatkoztak.

Gfv.VII.30.601/2017/5.

Nem üzlethelyiségen kívüli szerződéskötésre kerül sor, akkor ha a szerződéskötés helye megfelel a 45/2014.(II. 26.) Korm. rendelet 4. § 13. pontjában írtaknak.

A Kúria a felülvizsgálati kérelemben megjelölt és megindokolt jogszabálysértések alapján kizárólag abban a kérdésben foglalhatott állást, miszerint annak megítélése során, hogy a szerződés üzlethelyiségben vagy azon kívül jött-e létre, csak a Fogyasztói Korm. rendelet szabályait, vagy az alperes által megjelölt egyéb jogszabályi rendelkezéseket is kell-e alkalmazni. E kérdés eldöntése szempontjából nincs jelentősége a 2005. évi CLXIV. törvény (a továbbiakban: Kertv.) és a 45/2014. (II. 26.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Fogyasztói Korm. rendelet) előírásainak: nem ezek a jogszabályok biztosítják a fogyasztó számára az üzlethelyiségen kívül kötött szerződések vonatkozásában az indokolás nélküli elállási jogot, hanem a Fogyasztói Korm. rendelet 20. §-a, amely jogszabály az üzlethelyiség és az üzlethelyiségen kívül kötött szerződés fogalmakat önállóan definiálja. Tény, hogy az előbbi két jogforrásnak a célja a fogyasztók védelme, amit elsősorban közjogi szabályokkal és azok hatósági ellenőrzésének előírásával biztosítanak, de ebből nem következik, hogy a felek közötti konkrét jogvita eldöntéséhez e három jogszabályi rendelkezést együttesen kellene értékelni.

A Fogyasztói Korm. rendelet – 1. § (1) bekezdés alapján – a fogyasztói szerződésekre vonatkozó, speciális magánjogi szabályokat tartalmazza az említett két, közjogi jellegű jogszabályhoz képest. E jogszabály a saját hatálya, alkalmazása körében határozza meg az üzlethelyiség fogalmát a 4. § 13.a) pontjában, amely szerint üzlethelyiség „bármely ingatlan, ahol a vállalkozás a tevékenységét állandó jelleggel folytatja”. A 4. § 14. a) pont szerint üzlethelyiségen kívül kötött szerződés az olyan fogyasztói szerződés, amelyet a szerződő felek egyidejű fizikai jelenléte mellett a vállalkozás üzlethelyiségeitől eltérő helyen kötöttek meg. Ebből következően a Kúria egyetértett a másodfokú bíróság álláspontjával, hogy a perbeli szerződés üzlethelyiségen kívül kötött szerződésnek nem minősülhet, a fogyasztót a Fogyasztói Korm. rendelet 20. §-ában szabályozott jog nem illette meg.

A Kúria utal arra, hogy a Fogyasztói Korm. rendelet többek között a fogyasztók jogairól szóló 2011/83/EU irányelv (a továbbiakban: Fogyasztóvédelmi irányelv) rendelkezéseinek való megfelelést is szolgálja (33. §). A Fogyasztóvédelmi irányelv 4. cikke a maximum harmonizáció kötelezettségét írja elő a tagállamok számára, amely alapján a nemzeti jogszabályok az irányelvben előírtakhoz képest – ideértve a fogyasztókra kedvezőbb vagy szigorúbb rendelkezéseket – nem tarthatnak fenn és nem vezethetnek be az ebben az irányelvben megállapított rendelkezésektől eltérő szabályokat. A Fogyasztóvédelmi irányelv 2. cikk 9. pontja meghatározza az üzlethelyiség fogalmát, amelynek a) pontja szó szerint megegyezik a Fogyasztói Korm. rendelet hivatkozott 4. § 13.a) pontjának üzlethelyiség meghatározásával. A maximum harmonizáció kötelezettségére tekintettel a magyar jogrendszer egyéb magánjogi jellegű előírást e fogalom körében nem tartalmazhat, amely tény szintén az támasztja alá, hogy a perbeli jogvita eldöntéséhez a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott jogszabályi rendelkezésben írtakat figyelembe venni jogszerűen nem lehetett.

Gfv.VII.30.730/2017/5.

Fogyasztói kölcsönszerződésekben alkalmazott ún. ténytanúsítvány tisztességtelensége vizsgálatának szempontjai.

A szerződés III. pontja tisztességtelenségének vizsgálata körében a Kúria utalt az EBH2018.G.1. számon közzétett elvi határozatban kifejtettekre, azt maradéktalanul irányadónak tekinti ebben a perben is. Az adott ügyben a perbelivel tartalmilag megegyező szerződéses rendelkezés tekintetében a Kúria akként foglalt állást, hogy az a bizonyítási terhet a fogyasztó hátrányára nem fordítja meg. Rámutatott, az a szerződéses rendelkezés, amely szerint a pénzügyi intézmény a saját nyilvántartásai alapulvételével jogosult a fogyasztói tartozások kimutatására, és a szerződő felek az e kimutatás alapján készült, közokiratba foglalt ténytanúsítványt tekintik irányadónak, nem minősül joghatályos tartozáselismerő nyilatkozatnak, ezért a bizonyítási terhet a fogyasztó számára hátrányosan nem változtatja meg, és nem korlátozza a fogyasztó jogszabályon alapuló igényérvényesítési lehetőségét sem. Döntésének jogi indokolásában hangsúlyosan hivatkozott az 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: rPtk.) 242. §-ában, a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. tv. 21. §-ában, a közjegyzőkről szóló 1991. évi XLI. tv. 111. § (1) bekezdésében, a 18/1999.(II.5.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm. rendelet) 1. § (1) bek. i) és j) pontjaiban írtakra. Jogi érvelését a perbelivel egyező szerződéses rendelkezés tekintetében a BH2018.146 számú határozatában további érvekkel kiegészítette. A Kúria tehát az elsőfokú bírósággal értett egyet abban, hogy a perbeli szerződéses rendelkezés a bizonyítási terhet nem fordította meg.

A másodfokú bíróság jogszabálysértő módon értelmezte a Korm. rendelet 1. § (1) bekezdés a), b) és azzal összefüggésben az i) pontját is. Amint azt a BH2018. 146. számon közzétett eseti döntés indokolása is tartalmazza, ezen jogszabályi rendelkezés értelmében az olyan szerződési feltétel tisztességtelen, amely a fogyasztóval szerződő felet arra jogosítja fel, hogy a saját – tehát nem a fogyasztó – teljesítésének szerződés szerűségét megállapíthassa. Az I-II. rendű alperesek szerződés szerinti főkötelezettsége a kölcsön nyújtása volt, a vitatott III. pont nem ezt szabályozza. A per tárgyát képező szerződéses rendelkezés a fogyasztóval szerződő felet nem jogosítja fel a szerződéses rendelkezések egyoldalú értelmezésére sem. Így a rendelkezés a Korm. rendelet hivatkozott pontja alapján sem tisztességtelen.

A Kúria megítélése szerint a perbeli szerződéses rendelkezésnek nem célja, nem hatása és ténylegesen

nem is eredményezi a felperes fogyasztó igényérvényesítési lehetőségeinek megnehezítését: ez utóbbiakat ugyanis jogszabályi rendelkezések biztosítják, ezeket – a már kifejtettekre is figyelemmel – nem írja felül a szerződés III. pontja.

Emberi jogi közlemények

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának magyar vonatkozású ítéletei

Légiközlekedési Egyesült Szakszervezet és Csorba Magyarország elleni ügye (27585/13. sz. ügy)⁵⁶

Az első kérelmező egy budapesti szakszervezet, a második kérelmező a szakszervezet elnöke.

A második kérelmező 2012. október 12-én a Budapesti Rendőr-főkapitányságon bejelentette, hogy a Budapesti Liszt Ferenc Nemzetközi Repülőtérre vezető úton demonstrációt kívánnak tartani. Elmondta, hogy a demonstrációt a leállósávban fogják tartani, amelyet rendszerint nem használ a forgalom. A demonstráció deklarált célja többek között az volt, hogy felhívják a közvélemény figyelmét arra a méltatlan pénzügyi helyzetre, amelyben a repülőtér munkavállalói találnák magukat, ha a repülőteret irányító társaság által tervezett bércsökkentéseket végrehajtanák. Az eseményt 2012. október 17-én délután 3 és 5 között tartanák. A második kérelmező azt is meghatározta, hogy várhatóan mintegy ötven-száz személy vesz részt a rendezvényen, és szándékában áll beszédeket tartani, és egy nyílt levelet felolvasni.

A Budapesti Rendőr-főkapitányság 2012. október 14-én a kérelmet nyilvántartásba vette, és tájékoztatta a második kérelmezőt arról, hogy a demonstráció programja részleteinek és az esemény biztosításához szükséges rendőrök számának tisztázása érdekében szervezni kell egy találkozót a szervezőkkel.

A második kérelmező és az első kérelmező alelnöke ugyanazon a napon találkozott a Monori Rendőrkapitányság képviselőivel. A rendőrség képviselője azt javasolta, hogy a demonstrációt más helyszínen tartsák, mivel a tervezett helyszínen akadályozná a forgalmat. A második kérelmező biztosította a rendőrséget, hogy a tüntetők tiszteletben tartják a közlekedési szabályokat, csak az út közlekedésre nem használt részét fogják lefoglalni, és szórólapokat osztanak az autósoknak, és hogy a szervezők lefűjják vagy leállítják a demonstrációt, ha az nem felel meg a vonatkozó jogszabályoknak.

A Monori Rendőrkapitányság 2012. október 14-én a demonstrációt megtiltotta. Álláspontja szerint a tervezett demonstráció akadályozza a forgalmat, és hozzáférhetetlenné teszi a repülőteret, megsértve az utasok jogát arra, hogy elhagyják az országot. Mindenesetre a demonstráció megsértené a KRESZ-t, mivel a közlekedéshez nem használt útszakaszok nem szabad gyalogosoknak megközelíteni vagy parkolásra használni.

A kérelmezők 2012. október 17-én a véleménynyilvánítás szabadságához és a gyülekezési szabadsághoz való jogukra hivatkozva a határozat bírósági felülvizsgálatát kérték. Azt állították, hogy egy demonstrációt csak lehet a forgalom akadályozása miatt betiltani, ha nincs alternatív hozzáférési lehetőség a repülőtérhez. Véleményük szerint a demonstráció nem jelenthet nagyobb akadályt a forgalomnak, mint a közúti felújítási munkák. A Budapest Környéki Törvényszék 2012. október 19-ei határozatával elutasította a panaszt, lényegében jóváhagyva a rendőrség érvelését.

A kérelmezők – az Egyezmény 11. cikkére hivatkozással – sérelmezték, hogy a repülőtérre vezető úton történő demonstráció megtiltása aránytalanul befolyásolta a gyülekezési jogukat.

A Bíróság kiemelte: a Kormányzat nem vitatta, hogy a kérelmező hivatkozhat az Egyezmény 11. cikkében foglalt garanciákra, és nem tagadta, hogy a demonstráció tilalma beavatkozást jelentett az e rendelkezés szerinti jogok gyakorlásába; maga sem látja okát, hogy ezt másként ítélje. A Bíróság észlelte, hogy a tilalom a gyülekezési törvény 8. §-ának (1) bekezdésén alapul, és így az a törvényben előírt volt. Ezenkívül a Bíróság meggyőződött arról, hogy a kifogásolt intézkedés a zavargás megelőzésének és mások jogai védelmének törvényes céljait követte. Azt kellett tehát megvizsgálnia,

⁵⁶ Az ítélet 2018. augusztus 2-én vált véglegessé.

hogya a sérelmezett beavatkozás „szükséges-e egy demokratikus társadalomban”.

A Bíróság észlelte, hogy az ügyel foglalkozó bírósági határozatban a gyülekezési tilalom alátámasztásának alapja kizárólag a közlekedési kérdésekkel volt kapcsolatos. A Kormányzat előadása is lényegében arra a megállapításra szorított, hogy a demonstráció komolyan akadályozná a terület szabad forgalmát.

E tekintetben a Bíróság emlékeztetett, hogy mivel a nyilvános rendezvény ideje alatt a túlsúfoltság veszélyes, nem ritka, hogy a különböző országok állami hatóságai korlátozzák egy tervezett nyilvános összejövetel helyét, időpontját, időtartamát, lebonyolításának formáját vagy módját. Ezenkívül a közterületi demonstráció bizonyos mértékben zavart okoz a hétköznapi életben, ideértve a forgalom megzavarását is. Ha azonban a tüntetők nem vesznek részt erőszakos cselekményekben, akkor fontos, hogy a hatóságok bizonyos fokú toleranciát tanúsítsanak a békés gyülekezéssel szemben, ha az Egyezmény 11. cikke által garantált gyülekezési szabadságot nem akarják lényeges tartalmától megfosztani. A megfelelő „tolerancia mértéke” nem határozható meg absztrakt módon: a Bíróságnak figyelemmel kell lennie az ügy sajátos körülményeire, és különösen a „hétköznapi élet megzavarásának” a mértékére. Minthogy ez így van, fontos, hogy a demonstrációt szervező egyesületek és más személyek a demokratikus folyamat szereplőiként tiszteletben tartsák a folyamatot szabályozó rendelkezéseket a hatályos előírások betartása révén.

A jelen ügy körülményeire rátérve, a Bíróság úgy találta: a Kormányzat nem igazolta, hogy a nemzeti hatóságok a releváns tények elfogadható értékelésére alapozták határozatukat. Nincs ok arra, hogy kétségbe vonja a belföldi bíróságok azon megállapítását, hogy a repülőtérré vezető úton tartott demonstráció befolyásolta volna a repülőtér felé vezető forgalom áramlását. A Bíróság azonban azt is kiemelte, hogy a demonstráció szervezői vállalták, hogy nem okoznak jelentős zavart a forgalomban vagy jelentősebb kellemetlenséget a közutakat használók számára, elmagyarázva, hogy a tüntetők száma legfeljebb ötven-száz emberre korlátozódik, csak a leállósávot használják, és az esemény időtartama nem haladja meg a két órát, és azonnal lefűjják, ha a tüntetők jogellenes magatartást tanúsítanak, vagy túllépik a hatóságok által kiadott engedély körét. A Bíróságot tehát nem győzte meg a Kormányzat azon magyarázata, miszerint a leállósáv nem tudta volna befogadni a demonstrációt anélkül, hogy veszélyeztetne volna a repülőtérré való kijutást. Sőt, a Kormányzat azon állítása, hogy a demonstráció vészhelyzet esetén veszélyeztetheti a mentési műveletet, nagyrészt csak spekuláció. Ezenkívül a szervezőknek nem állt szándékában a hétköznapi élet és közlekedés megzavarása, és ez csak a nyilvános helyen tartott demonstráció mellékhatása lenne.

Ezenkívül a Bíróság észlelte, hogy az a hely, ahol a kérelmezőknek szándékában állt a demonstrációjuk megtartása, szimbolikus jelentőséggel bírt a repülőtér alkalmazottai számára, ezért ragaszkodtak ahhoz, hogy oda szervezzék a demonstrációt. A Bíróság úgy ítélte, hogy a jelen ügyben a hatóságok feladata volt, hogy megjelöljék a lehetséges alternatív megoldásokat, és más intézkedéseket javasoljanak a szervezőknek. A belföldi hatóságok mindazonáltal nem kezdték megvizsgálni, hogy a repülőtér alkalmazottainak rendelkezésére állnak-e más eszközök érdekeik védelmében. Ahelyett, hogy olyan intézkedéseket fontolt volna meg, amelyek lehetővé tették volna, hogy a tüntetés olyan módon folyjon le, amely a repülőtér közelében nem okoz zavart a közúti közlekedésben, a hatóságok megtiltották a tüntetést. A legradikálisabb intézkedéshez folyamodtak, megtagadva a kérelmezőktől a lehetőséget, hogy gyakorolják a gyülekezési jogukat. Így a törvényes cél és az annak eléréséhez szükséges eszközök közötti méltányos egyensúlyt nem sikerült megvalósítani. Ennek megfelelően a Bíróság úgy ítélte, hogy a repülőtér irányában történő forgalom megzavarása nem elegendő ok volt a demonstráció teljes tilalmára. Ennek megfelelően az Egyezmény 11. cikkét megsértették.

A Bíróság úgy ítélte, hogy a jogsértés megállapítása elégséges igazságos elégtételnek minősül a kérelmezők által elszenvedett nem vagyoni károkért.

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának kiemelten fontos ítéletei

Az adott időszakban nem vált véglegessé ilyen határozat.

A Kúria emberi jogi vonatkozású iránymutatásai

Közigazgatási ügyszak

EBH 2018.K.18. *A hamis adat és a hamis (hamisított) okirat egymást nem fedő kategóriák. A hamis okirat benyújtása mindazonáltal megdönthető vélelmet jelent arra nézve, hogy hamis adat vagy tény közlésére került sor. Az idegenrendészeti hatóság – egyéb bizonyíték hiányában – a hamis (hamisított) okirat alapján okszerűen vonhatja le azt a következtetést, hogy az okirattal igazolt adat hamis. Az ügyfél azonban bizonyíthatja, hogy a hamis (hamisított) okiratban szerepelt adat valós [2007. évi II. tv. (Harmtv.) 13. § (1) bek., 18. § (1) bek.].*

A Kúria emberi jogi vonatkozású határozatai

Büntető ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Közigazgatási ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Munkaügyi ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Polgári ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Gazdasági ügyszak

Az adott időszakban nem született ilyen tárgyú határozat.

Kiadja: A Kúria Nemzetközi Kapcsolatok és Európai Jogi Iroda

Felelős szerkesztő: Dr. Pomeisl András József

Szerkesztőbizottság: Dr. Csőke Andrea, Dr. Kovács András, Dr. Molnár Gábor

Munkatárs: Dr. Kiss Nikolett Zsuzsanna; Dr. Tancsik Annamária

Figyelem! A jelen hírlevélben közölt anyagok nem tekinthetők a Kúria hivatalos állásfoglalásának, hivatalos fordításnak illetve hivatalos közlésnek, csupán a tájékoztatást és figyelemfelkeltést célozzák, ezért azokra jogokat alapítani nem lehet.